

ספר פרויקט גוטנברג: נسمותיהם של בני העם השחור

ספר אלקטרוני זה מיועד לשימושו של כל אדם, בכל מקום בארצות הברית וברוב חלקי העולם האחרים, ללא עלות ומעט לא הగבלות כלשהן. הנכם רשאים להעתיק אותו, למסור אותו או לעשות בו שימוש חוזר תחת תנאי רישיון פרויקט גוטנברג הכלולים בספר אלקטרוני זה או באופן מקוון בקטובת www.gutenberg.org. אם איןכם נמצאים בארצות הברית, יהיה عليיכם לבדוק את חוקי המדינה שבה אתם נמצאים לפני השימוש בספר אלקטרוני זה.

כותרת: נسمותיהם של בני העם השחור (The Souls of Black Folk)

מחבר: ו. א. ב. דו בוייז (W. E. B. Du Bois)

תאריך שחרור: 1 בינואר, 1996 [ספר אלקטרוני מס' 408]

עדכון אחרון: 11 באוגוסט, 2021

שפה: אנגלית

*** תחילת ספר פרויקט גוטנברג: נسمותיהם של בני העם השחור ***

נסמותיהם של אנשים שחורים

מאת וו. אי. בי. דו בוייס

בזה נכתב

דברי הפתיחה

א. על שאיפותינו הרוחניות

ב. על שחר החירות

ג. על מר בוקר ט. וושינגטון ואחרים

ד. על משמעות הקידמה

ה. על כנפי אטלנטה

ו. על הכשרתם של גברים שחורים

ז. על "החברה השחורה"

ח. על החיפוש אחר גיזת הזהב

ט. על בני האדון והאדם

י. על אמונה האבות

יא. על לכתה של הבכורה

יב. על אלכסנדר קראמל

יג. על בואו של ג'ון

יד. על שירי היגון

דברי סיום

לבוגהארדט ויינלך

האובד והנמצא

דברי הפתיחה

בזה טמוניים דברים רבים שאם ייקראו בסבלנות עשויים להראות את המשמעות המוזרה של להיות שחור כאן, עם שחור המאה העשרים. משמעות זו אינה חסרת עניין עבורה, קורא נכבד; שכן בעיתה של המאה העשרים היא בעיתת קו הצבא.

על כן, אני מפzieר בר, קיבל את ספרי הקטן בכל חסד, למד את מילוטי יחד איתי, סלח על טעויות וחולשות למען האמונה והתשוקה שבוי, וחפש את גרעין האמת החבוי שם.

ניסיתי כאן לשרטט, בקווים מעורפלים ולא ודאיים, את העולם הרוחני שבו עשרה מיליון אמריקאים חיים ושוופים. ראשית, בשני פרקים ניסיתי להראות מה הייתה משמעות האמנציפציה עבורם, ומה היו השלכותיה. בפרק שלישי הצבעתה על עלייתה האיטית של מנהיגות אישית, ובפרק רב בכנות את המנהיג הנושא בעיקר נטל גזענו כיום. לאחר מכן, בשני פרקים נוספים, שירטטתי בקוו מתאר מהירותם את שני העולמות שבתוך ומחוץ ל"צעיף", ובכך הגעתה לעביה המרכזית של הקשרת בני אדם לחיים. בצתתי כתעת לפירוט עמוק יותר, למדתי בשני פרקים את מאבקיהם של מיליון ההמוניים של האיכרים השחורים, ובפרק אחר ביקשתי להבהיר את היחסים הנוכחיים בין בני האדון והאדם. בעזבי איז את העולם הלבן, פסעת אל תוך הצעיף, מרינו כד' שתוכלו לחזות במעט במעט – משמעות דתנו, תשוקת יגונו האנושי, ומאבקן של נשמותיו הגדולות יותר. את כל זה סיימתי בסיפור שסופר פעםיים אך נכתב לעיתום רחוקות, ובפרק של שירה.

חלק ממחשבתני אלו אויר בעבר בלבוש אחר. על ההסכם האידיבה לפרסום מחודש כאן, בצורה שונה ומורחת, עלי' להודות למוציאים לאור של *the Atlantic Monthly*, *World's Work*, *the Dial*, *the New World*, וה-*Annals of the American Academy of Political and Social Science*. לפני כל פרק, כפי שהוא מודפס כתעט, ניצבת שורה משיריה היגון – הד קלשו למנגינה רודפת מהמוזיקה האמריקאית היחידה שנבעה מנשימות שחורות בעבר האפל. ולבסוף, האם עלי' להוסיף שאני הדבר אכן הנני עצם מעצם וברשותם של אלו החיים בתוך הצעיף?

. א. ב. דז. ב.

אטלנטה, ג'ורג'יה, 1 בפברואר, 1903.

הו מים, קול לבבי, הבוכה בחול,

כל הלילה בוכה בנהי מר,

בעודיו שוכב ומאזין, ואני יכול להבין

את קול לבבי שבצדqi או את קול הים,

הו מים, המשווים למנוחה, האם זה אני, האם זה אני?

כל הלילה המים בוכים אליו.

מים ללא מנוח, לעולם לא תהיה מנוחה

עד שיימוג הירח האחרון ויכלה הגאות האחורה,

ואש הקץ תחל לבער במערב;

והלב יעף ויתמה ויבכה כים,

כל החיים ברכי ללא הוועיל,

כפי שהמים כל הלילה בוכים אליו.

— ארתור סימונו.

ביני לבין העולם الآخر ניצבת תמיד שאלה שלא נשאלת: חלק נמנעים מלשאול אותה מתוך רגש של עדינות; אחרים בשל הקושי לנוכח הכלאה. ובכל זאת, قولם מרחפים סביבה. הם ניגשים אליו מימי היסוס, בוחנים אותו בסקרנות או בחמלה, ואז, במקומם לומר ישירות—"איך זה מרגיש להיות בעיה?"—הם אומרים: "אני מכיר אדם צבעוני מצוין בעירה שלי"; או "נלחמתי במכניקסוויל"; או "האם עשי העולה הלאה בדרך לא מرتתחים את דמר?". למול אלו אני מחייך, או מגלה עניין, או מנמיך את הרתיחה לבבעו קל, לפי הצורך. לשאלה האמיתית, "איך זה מרגיש להיות בעיה?", אני עונה לעיתים נדירות ולפעמים במלילה.

ובכל זאת, להיות בעיה זו חוויה מוזרה — "יהודית אפילו עברו מי שעולים לא היה דבר אחר, כמעט אול' בינוקתו ובאיופה. ביום הנעוריהם המוקדמים והעליזים מתפרצת התגלות לראשה, ביום אחד, כביכול. אני זוכר היטב מתי חלף הצל מעלי". היתי יצור קטן, אי שם בהרי נוי אינגלנד. בית ספר קטן מעז, עליה בדעתם של הילדים והילדים לקנות כרטיסי ביקור מהודרים ולהחליפם בינויהם. ההחלפה הייתה עלייה, עד שילדיה אחת, מצטרפת חדשה וגבוהה, סירבה לכרטיס שלי — סירבה לו בנסיבות, במבט אחד. אז עלה בדעתי בפתאומיות מסוימת שאני שונה מהאחרים; דומה להם אולי בלב, בחים ובכמיהה, אך מודר מעולמים על ידי צעיף עצום.

לאחר מכן לא היהنبي רצון לקרוע את הציעף הזה; רחשתי בוז לכל מה שמעבר לו, וחיתי מעלי באזור של שמיים כחולים וצללים גודדים. השמיים היו כחולים ביוטר כשיוכלו לנצח את חברי בזמן מבחן, או במירוץ, או אפילו להכות בראשיהם. אבי, עם הנסנים כל הבז המשובח הזה החל לדעוז; שכן המילים להן השתוקקתי, וכל ההזדמנויות המסתננות שליהם, היו שללם, לא שי. אך הם לא ישרמו את הפרטים הללו, אמרתי; חלקם, או כולם, אני אחותוף מהם. כיצד בדיק אעשה זאת לא יכולתי להחליט: על ידי לימודי משפטים, על ידי ריפוי חולים, על ידי סיפורו הסיפורים המופלאים ששחו בראשי — בדרך כלשהי.

אצל נערים שחורים אחרים, המאבק לא היה שטוף שמש בלהט זהה: נעריהם התכווצו לכדי חנפנות חסרת טעם, או לשנהה שקטה של העולם החיוור סביבם וחשדנות מגלגת לפני כל דבר לבן; או שהתבזבזו בזעקה

مرة: "מדוע עשאני אלוהים מנודה וזה בביתי שלי?". צללי בית האסורים נסגרו סביב כלנו: חומות צרות ועקבניות עברו הלבנים ביותר, אף צרות ללא רחם, גבוזות ובלתי נתנות לטיפוס עברו בני הלילה, שחיבבים לצועד בחשכה בהשלמה, או להכות בכפות ידיים חסרות תעלת נגד האבן.

אחרי המצרי וההודי, היווני והרומי, הטוטוני והmongoli, הכספי הוא מעין "בן שביעי", שנולד עם צעיף, וניחן בראיה שנייה בעולם האמריקאי זהה — עולם שאין לו מודעות עצמית אמיתית, אלא רק אפשר לו לראות את עצמו דרך ההtaglot של העולם الآخر. זהה תחשוה מוזרה, המודעות הקפולה הזה, התחשוה של להסתכל תמיד על עצמן דרך עיניהם של אחרים, של מדידת נשמתו לפि סרט המידה של עולם המתבונן בבו' משועשע וברחמים. אדם מרגיש תמיד את כפלותו — אמריקאי, כושי; שתי נשמות, שתי מחשבות, שתי שאיפות בלתי מושבות; שני אידיאלים לוחמים בגוף אחד, שرك כוחו העיקש מונע ממנו להיקרע לאזרם.

תולדות הכספי האמריקאי הן תולדות המאבק הזה — הכספי להגיא לאגבריות בעלת מודעות עצמית, למzag את העצמי הקפול שלו לכדי עצמי טוב ואmittiy יותר. במיזוג זה הוא אינו חף שאיש מהעצמים הישנים יאבז. הוא לא היה רוצה "לאפריק" את אמריקה, שכן לאמריקה יש יותר מדי מה ללמד את העולם ואת אפריקה. הוא לא היה רוצה להלבין את נשמתו הכספייה בשיטפון של אמריקאיות לבנה, שכן הוא יודע שלדם הכספי יש מסר לעולם. הוא פשוט חף לפחות לאדם להיות גם כושי וגם אמריקאי, מבלי שיקולו וירקן עליו חבריו, מבלי שדלותות ההזדמנות יסגורו בಗאות בפנוי.

זהו, אם כן, סוף שאיפתו: להיות שותף לעובדה במלכת התרבות, להימלט הן מההמוות והן מהבידוד, לשמר ולהשתמש במעט כוחותיו ובגאנותו החבוייה. כוחות אלו של גוף ונפש בזבזו בעבר באורח מוזר, התפזרו או נשכחו. צילו של עבר כושי אידיר חולף בסיפורה של אטיופיה המעורפלת ושל מצרים הספינקס. לאורך ההיסטוריה, כוחותיהם של יחידים שחורים מבקים פה ושם ככוכבים נופלים, וגועעים לעיתם לפני שהעולם הספיק לאמוד וכונה את בהירותם.

כאן בארה, ביום המעטים מאז האמנציפציה (שחרור העבדים), פניו של האדם השחור לכאן ולכאן בשאייה מהססת ומסופקת גרמה לעיתים קרובות לכך שאפילו כוחו איבד מיעילו, ונראה כיuder כוח, כחולשה. ובכל זאת אין זו חולשה — זהה הסתירה של מטרות כפולות. מאבקו כפול-המטרה של האמן השחור — מצד אחד להימלט מהבז מהלבן מלפני אומה של "חוטבי עצים ושובבי מים", מצד שני להרשות ולבנות עבור המון מוכה עוני — יכול היה רק להפוך אותו לבעל מלאכה דל, שכן ליבו היה חזוי בין שני הגורמים.

בשל העוני והבורות של עמו, התפתחה הڪומר או הרופא השחור לעבר רמאות ודמגוגיה; ובשל הביקורת של העולם אחר, עבר אידיאלים שגרמו לו להתבישי במשימותיו הצנויות. המלומד השחור לעתיד ניצב בפני הפרדוקס שהידע שעמו נזקק לו היה סיוף ישן ושగור עבר שכני הלבנים, בעוד שהוא שילמד את העולם הלבן היה "סינית" (יוונית) עבר בשרו ודמו שלו. אובדן זה של מטרות כפולות, החיפוש אחר סיוף שני אידיאלים בלתי מושבים, זרע הרס עצוב באומץ, באמונה ובמעשים של עשרה מיליון בני אדם.

.ב.

על שחר החירות

אדיש נראה הנוקם גדול;

שיעור ההיסטוריה אינם אלא תיעוד

של מאבק-מוות אחד בחשיכה

בין שיטות ישנות לבין הדיבור;

האמת לעולם על הגדרום,

העוזל ליעולם על הכסא;

אר אותו גרדום מניע את העתיד,

ומאהורי הנעלם המעוררפל

ניצב אלוהים בתוך הצל

ושומר על אלו השיכים לו.

— לואל.

בעיתה של המאה העשרים היא בעיתת קו-הצבע — היחס בין הגזעים הכהים לבהירים של בני האדם באסיה ובאפריקה, באמריקה ובאיי הים. היה זה היבט של בעיה זו שגרם למלחמות האזרחים; וככל שאלה שצעהו דרומה וצפונה בשנת 1861 נאחזו בנקודות טכניות של איחוד אוטונומיה מקומית כ"шибולת", הכל ידעו בכל זאת, כפי שהוא יודעת, שאלת עבדות הכספיים הייתה הסיבה האמיתית לסכסוך. מוזר היה גם כיצד שאלה עמוקה זו תמיד דחפה עצמה אל פני השטח למורות מאמצים והכחשות. ברגע שצבאות הצפון הגיעו בأدמתה הדרומי, שאלה ישנה זו, לבוש חדש, נבטה מן האדמה: מה יעשה בכושים? פקודות צבאיות נחרצות לכאן ולכאן לא יכולו לענות על התהיה; הצהרת האמנציפציה נראתה רק כמרחיבה ומעצימה את הקשיים; ותיקוני המלחמה יצרו את בעיות הכספיים של ימינו.

מטרת מאמר זה היא לחקור את תקופת ההיסטוריה מ-1861 עד 1872 בכל הנוגע לכשי האמריקאי. למעשה, סיפור זה על שחר החירות הוא תיאור של אותו ממשל של בני אדם שנקרא "לשכת המשוחררים" (Freedmen's Bureau) — אחד הניסיונות הייחודיים והמשמעותיים ביותר שנעשו על ידי אומה גדולה להתמודד עם בעיות עצומות של גזע ומצב חברתי.

מלחמה אין דבר וחצי דבר עםעבדים, עזקו הקונגרס, הנשيا והאומה; ואף על פי כן, ברגע שהצבאות, במערב ובמזרח, חדרו לווירג'יניה וטנסיס, הופיעו עבדים נמלטים בתוך קוויהם. הם באו בלילה, כshedדורות המהינה המהבהבות נצטו ככוכבים גדולים ובלתי יציבים לאורך האופק השחור: זקנים וכחשים, בעלי שיער אפור וציציות; נשים עם עיניים מבויהלות, גוררות ילדים רעבים ומיבבבים; גברים ונערות, חסונים וגורמים — המון של נודדים מורעבים, חסרי בית, חסרי ישע ומעוררי רחמים במצבם האפלה. שתי שיטות לטיפול בបאים החדשניים הללו נראו לוגיות באותה מידה לסוגי מחשבה מנגדים. בן באטלר, בוירג'יניה, הכריז במהירות על רכוש עבדים כ"הברחה" (Contraband) של מלוחה, והעביר את הנמלטים; בעוד שפרטונג, במיזורי, הכריז על העבדים כחופשיים תחת ממשל צבאי. פועלתו של באטלר אושרה, אך פקודתו של פרמנון בוטלה במהירות, וירושו, האלק, ראה את הדברים אחרת. "מעתה ואילך," הוא פקד, "אין לאפשר לשום עבדים להכנס לקווים שלכם כלל; אם יבואו לא ידעתם, כשיבואו עליהם לדרכם — הסגירו אותם." מדיניות צו הייתה קשה לאכיפה; חלק מהഫיטים השחורים הכריזו על עצם בני חורין, אחרים הראו שאdonיהם נתשו אותם, ואחרים נתפסו יחד עם מבקרים ומטיעים. ברור היה גם שהעבדים היו מוקור כוח לكونדרציה, ושנעשה בהם שימוש כפועלים וכייצרים. "הם מהווים משאב צבאי," כתב המזכיר קמרון בסוף 1861; "ובהתאם לכך, העובדה שאין להסיגם לאויב ברורה מכך לדון בה." כך בהדרגה השתנה טון מפקדי הצבא; הקונגרס אסר על הסגרת נמלטים, ו"mobocracy המלחמה" של באטלר התקבלו בברכה כפועלים צבאיים. הדבר סיבך את הבעיה יותר משפטור אותה, שכן כת הנמלטים המפוזרים הפכו לזרם קבוע, שזרם מהר יותר ככל שהצבאות צעדו.

از איש ארוך-הראות בעל הפנים חרשות-הדאגה שישב בבית הלבן ראה את הבלתי נמנע, ושחרר את עבדיו המודדים בראש השנה, 1863. חודש לאחר מכן קרא הקונגרס בלטח לחילים הכספיים חוק יולי 1862 אשר להם להtag'יס בחוסר רצון מסוים. כך הוסרו המחסומים והמעשה נעשה. זרם הנמלטים תפח לשיטפון, וקציני צבא מודאגים המשיכו לשאול: "מה יש לעשות עם עבדים, המגיעים כמעט מדי יום? האם علينا למצוא מזון וממחסה לנשים וילדים?"

היה זה פירס מבוסטן שהציביע על הדרך, ובכך הפך ביסודו למשתת המשוחררים. הוא היה ידיד קרוב של המזכיר צ'יס; וכאשר, בשנת 1861, הטיפול בעבדים ובאדמות נטושות עבר לידי פקיד האוצר, פירס הוצב במיוחד מהשירות כדי ללמד את התנאים. ראשית, הוא דאג לפלייטים בפורטרט מונרו; ואז, לאחר ששרמן כבש את הילטון הד, פירס נשלח לשם כדי להקים את ניסוי "פורט רואל" שלו — הפיקת עבדים לפועלם חופשיים. אולם לפני שניסויו כמעט התחילה, בעית הנמלטים לבשה ממדים כאלה שהיא הוצאה מיד משרד האוצר העמוס וניתנה לקציני הצבא. כבר החלו להיווצר מרכזי התקהלות של משוחררים בפורטרט מונרו, ווושינגטון, ניו אורלינס, יוסטבורג וקורינת', קולומבוס, קארו, וכן בפורט רואל. כמהים צבאים מצאו כאן שדות חדשים ופוריים; "מפקח מובריח המלחמה" התרבו, ונעשה ניסיון כלשהו לעובדה שיטית על ידי גיוס הגברים הכספיים ומתן עובודה לאחרים.

از קמו האגודות לעזרת המשוחררים, שנולדו מתוך הפעילות הנוגעת ללב של פירס ושל מרכזי מצוקה אחרים. היו שם "האגודה המיסיונרית האמריקאית", שצמיחה מפרשת האMISSטד וcutת הייתה בשלה לעובדה; ארגוני הכנסיות השונים, האגודה הלאומית לשיער למשוחררים, איחוד המשוחררים האמריקאי, הוועדה המערבית לעזרת המשוחררים — בסך הכל חמישים או יותר ארגונים פעילים, שלחו בגדים, כסף, ספרי לימוד ומורים דרומה. כל מה שעשו היה נחוץ, שכן העוני של המשוחררים דוחה לעיתים קרובות כ"מצצעע מכדי להאמין", והמצב הלק וחממי מדי יום.

ומדי יום נראה היה ברור יותר שאין זה עניין רגיל של סייע זמני, אלא משבר לאומי; שכן כאן הופיעה בעית עבודה בממדים עצומים. המוני כושים עמדו בטלים, או, אם עבדו לסייעין, מעולם לא היו בטוחים שיקבלו שכר; ואם במקרה קיבלו שכר, בזבזו את הדבר החדש ללא מחשבה. בדרכים אלו ואחרות, ח"י המחנה והחירות החדשה השחיתו את המשוחררים. הארגון הכלכלי הרחב יותר שנדרש בבירור צץפה ושם כפי שקבעו המקרה והתנאים המקומיים. כאן הייתה זו תוכנית פорт רואל של פירס — של מטעים חכורים ופועלים מודרכים — שהצביעה על הדרך הגסה. בוושינגטן פתח המושל הצבאי, לבקשת המפקח, אחוזות מוחירות לעיבודם של הנמלטים, ושם באצל כיפת הקפיטול התקבעו כפרים חקלאות שחורים. גנאל דיקס מסר אחוזות למשוחררים של פורטרט מונרו, וכן הלאה, בדרום ובמערב. הממשלה ואגודות החסד סייפקו את אמצעי העיבוד, והכספי שב לאט לעובדה. מערכות השליטה שהחלו כרך צמחו במהירות, פה ושם, למען ממשלות קטנות ומוזרות, כמו זו של גנאל בנאקס בלואיזיאנה, עם תשעים אלף נתיניו השחורים, חמישים אלף פועלי המודרכים, ותקציבו השנה של מאה אלף דולר ויותר. הוא אכן ארבעת אלפי רשות שכר בשנה, רשם את כל המשוחררים, חקר תלונות ותיקן עולות, הטיל גובה מיסים והקם מערכת של בתי ספר ציבוריים. כך גם קולונל איטון, המפקח של טנסי וארקנסו, שלט על מאה אלף משוחררים, חקר ועיבד שבעת אלפי אקרים של קרקע לגידול כותנה, והאכיל עשרה אלפי נזקקים בשנה. בדורם קולונל קראליינה היה גנאל סקסטון, בעל העניין העמוק באנשים השחורים. הוא ירש את פירס ואת פקיד האוצר, ומכר אחוזות שחולטו, חקר מטעים נטושים, עודד בתים ספר, וקיבל מש raman — לאחר אותה צעדיה מרהייה ונוראה אליהם — אלפי עוקבי-מחנה אומללים.

שלושה דברים אופייניים ניתן היה לראות בפשיטה של שרמן דרך ג'ורג'יה, שהציבו את המצב החדש בתבלייט מעורפל: הכבש, הנכבש, והכספי. יש הרואים את כל המשמעות בחזית הקשוחה של המשמיד, ויש הרואים אותה בסובלים המריים של "הסיבה האבודה" (הדרום). אך עוני, לא החיל ולא הפליט מדברים במשמעות עמוקה כל כך כמו אותו ענן אנושי כהה שנצמד כחרטה לחלקן האחורי של אותן שירותות מהירות, תופח לעיתים למחצית מגודלן, כמעט בולע וחונק אותן. לשואו פקדו עליהם לחזור, לשואו נכרתו גשרים מתחת לרגליהם; הם המשיכו לצעוד ולהתפלל ולהתפרק, עד שהתגלגלו לתוך סואנה, המון מורעב וערום של עשרות אלפיים. שם הגיע גם הפטרון הצבאי האופייני: "האים מצ'רלסטון דרומה, שדות הארץ הנטושים לאורך הנהרות עד מרחק שלושים מייל מהם, והאזור הגובל בנهر סנט ג'ון, פלורידה, שמורים ומיעדים ליישובם של כושים ששוחררו כתע בצו המלחמה". כך נכתב ב"פקודת שדה מספר חמיש-עשרה" המפורסמת.

כל הניסויים, הפקודות והמערכות הללו היו עתידיים למשוך ולבלבל את הממשלה ואת האומה. מיד לאחר הצהרת האמנציפציה, הגיש הנציג אליו הצעת חוק המקימה "לשכת אמנציפציה"; אך היא מעולם לא דוחה. בינוי שלآخر מכון, ועדת חוקירה שמנתה על ידי שר המלחמה דיווחה לטובת לשכה זמנית עבור "шибורים, הגנתם ותעסוקתם של פלייטים משוחררים", ב��ווים דומים לאלו שננקטו לאחר מכן. עצומות הגינו לנשיה

לינקולן מאזרחים ומארגוני מוכבים, שדחקו בתוכנית מקיפה ומאוחדת לטיפול במשוחררים, תחת לשכה שתהיה "אמונה על לימוד תוכניות וביצוע צעדים להדרכה קלה, וסיעוע מושכל ואנושי בכל דרך, למעברם של השחורים ששוחררו ואלו שעוד ישוחררו מהמצב הישן של עבותת כפיה למצב החדש של חירות מרוץ".

נעשו כמה צעדים חסרי התלהבות להשיג זאת, בחלקו, על ידי הפקדת העניין כלושוב בידי סוכני אוצר מיוחדים. חוקים משנת 1863 ו-1864 הנחו אותם לקבל אחריות ולחוכר אדמות נטשות לתקופות שלא יעלן על שנים-עשר חודשים, ולדאוג בחוזי שכירה אישי, או בדרך אחרת, לתעסוקה ולרווחה הכלילית" של המשוחררים. רוב קציני הצבא קיבלו זאת בהקללה כפטור מ"עניני הכספיים" המבלבלים, ומציר האוצר פסנדן פרסם ב-29 ביולי 1864 מערכת תקנות מצוינתי, שגנרט הווארד פעל לפיהן מקרוב לאחר מכן. תחת סוכני האוצר הוחכרו שטחי אדמה גדולים בעמק המיסיסיפי, וכושים רבים הוועסקו; אך באוגוסט 1864 הושען התקנות החדשות מסיבות של "מדיניות ציבורית", והצבא שוב היה בשליטה.

בintéרים הפנה הקונגרס את תשומת ליבו לנושא; ובמרכז העיר הבית הצעת חוק ברוב של שניים המקיים לשכה למשוחררים במשרד המלחמה. צ'ארלס סאמנר, שהיה מופקד על הצעת החוק בסנאט, טען שימושרנים ואדמות נטשות צריכים להיות תחת אותו משרד, ודיווח על תחליף להצעת החוק של הבית המאprüf את הלשכה למשרד האוצר. הצעת חוק זו עברה, אך מאוחר מדי לפיעולה של הבית. הויכוחים נדדו על פני כל מדיניות המשאל ושאלות העבודה הכללית, מבלי לגעת מקרוב בנסיבות הספציפיים של הצעד שעל הפרק. אז התקיימו הבחירות הלאומיות; והמשאל, עם הבעת אמון מחודשת מהמדינה, פנה לעניין ברכיניות רובה יותר. עידעה בין שני בתיה הקונגרס הסכימה על צעד שנוסח בקפידה והכילה את עיקרי הוראות הצעת החוק של סאמnar, אך הפר את הארגון המוצע למחלקה עצמאית הן מפקידי המלחמה והן מפקידי האוצר. הצעת החוק הייתה שמרנית, והעניקה למחלקה החדשה "פיקוח כללי על כל המשוחררים". מטרתה הייתה "לקבוע תקנות" עבורם, להגן עליהם, להוכיח להם אדמות, להסדיר את שכרם ולהופיע בbatis משפט אזרחים וצבאים כדים הקרוב". היו מගבלות רבות שהווענקו כך, והארגון הפר לקבע. אף על פי כן, הסנאט הפיל את הצעת החוק, ומונתה ועדת עידעה חדשה. ועדזה זו דיווחה על הצעת חוק חדשה ב-28 בפברואר, שהעבירה במחירות בדיק עם סיום המושב, והפכה לחוק של 1865 המקים במשרד המלחמה את הלשכה לפלייטים, משוחררים ואדמות נטשות.

פרשה אחרונה זו הייתה حقיקה חפוצה, מעורפלת ולא ודאית בקווים המתאר שלה. נוצרה לשכה, "שתחמש במליך מלחמת המרד הנוכחית, ושנה אחת לאחר מכן", אשר לה ניתנו "הפיוק והניהול של כל האדמות הנטשות והשליטה בכל הנושאים הנוגעים לפלייטים ומשוחררים", תחת "כללים ותקנות כפי שיוצגו על ידי ראש הלשכה ויאושרו על ידי הנשיא". נציג, שימונה על ידי הנשיא והסנאט, היה אמר לשלוט בלשכה, עם צוות משדרי שלא יעלה על עשרה פקידים. הנשיא יכול היה גם למנות עוזרי נציגים במדיניות הפורשות, וכלל המשורות הללו ניתן היה להציב קציני צבא בשכר רגיל. שר המלחמה יכול היה לספק קיצוב מזון, ביגוד ודלק לנזקקים, וכל הרכוש הנטוש הושם בידי הלשכה לצורך שכירה ומכירה עתידית לעבדים-לשעבר בחלוקת של ארבעים אker.

כך קיבל ממשלה ארצת הברית באופן رسمي את האחריות על הכספי המשוחרר כבן-חסות של האומה. היה זה פעולה אדירה. כאן, במחוייד של עט, הוקם ממשל של מיליון בני אדם — ולא בני אדם רגילים, אלא אנשים שחורים שסורסו על ידי מערכת עבודות שלמה וייחודית בת מאות שנים; וכעת, בפתאומיות ובאלימות, הם זוכים בזכות מלאידה חדשה, בזמן של מלחמה וצרירם, בקרב האוכלוסייה המוכה והממוררת של אדוניהם לשעבר. כל אדם היה מהסס לקבל על עצמו אחריות על עבודה צזו, עם חובות עצומות, סמכויות בלתי מוגדרות ומשאיים מוגבלים. ככל הנראה איש מלבד חיל לא היה עונה לקריאה צזו לאלאתר; ואכן, איש מלבד חיל לא יכול היה להיקרא, שכן הקונגרס לא הקצה כסף למשכורות ולהוצאות.

פחות מחודש לאחר שהশחרר היגע (لينקולן) עבר למנוחתו, ירושו מינה את מיג'ור-גנרטור אוליבר או. הווארד לתפקיד נציג הלשכה החדשה. הוא היה איש מין, אך בן שלושים וחמש בלבד. הוא צעד עם שרמן אל הים, נלחם היטב בגטיסבורג, וرك שנה קודם לכן מונה לפיקוד על מחלקת טנסי. אדם ישר, בעל אמונה רבה מדי בטבע האנוני, וכישרונו מועט לעסקים ולפרטים מורכבים; הייתה לו הזדמנויות רחבה להכיר ממוקור ראשון חלק

nicer מהעבודה שלפנינו. ועל עבודה זו נאמר בצדק כי "שם היסטוריה נcona בקרוב של הצויליזציה לא תוכל להיכתב לעולם מבלתי הבלתי, כאחד מצינו הדרכ הגדולים של הקדמה המדינית והחברתית, את ארגונה וניהולה של לשכת המשוחררים".

ב-12 במאי 1865 מונה הוווארד; הוא נכנס לתפקידו לאלטר ב-15 והחל לבחון את שדה הפעולה. תערובת מוזרה נגלה להעיניו: רודנויות קטנות, ניסויים קומונייטיים, עבודות, שעבוד חוב (peonage), ספקולציות עסקיות, צדקה מאורגנת, נדבות לא מאורגנות — הכל מתנווד תחת מסווה של עזרה למשוחררים, והכל טבול בעשן ובדים המלחמה ובקללותיהם ושתיקתם של אנשיים זועמים. ב-19 במאי הממשלה החדשה — שכן ממשלה הייתה זו לכל דבר — פרסמה את חוקתה; נציגים היו אמורים להתמנות בכל אחת מהמדינות הפדרטיביות, והם היו אמורים לקבל אחירות על כל הנושאים הנוגעים לפלייטים ומשוחררים", וכל סיוע וKİIZ מזון היו אמורים להינתן בהסכמתם בלבד. הלשכה הזמנתה שיתוף פעולה מתמשך עם אגודות חד והכרצה: "מטרתם של כל הנציגים תהיה להנrig מערכות מעשיות של עבודה בשכר" ולהקדים בת' ספר. לאלטר מונו תשעה עוזרי נציגים. עליהם היה למסור לשדות פועלותם; לשאוף לסגור בהדרגה את מוסדות הסיעום ולהפוך את הנזקקים לעצמאיים; לפעול כבתי משפט הין שלא היו בת' משפט, או הין שכושים לא הוכחו בהם כבני חורין; למסד את מוסד הנישואין בקרב העבדים-לשעבר ולנהל רישומים; ועודא שהמשוחררים חופשים לבחור את מעסיקיהם ולסייע בניסוח חוזים הוגנים עברום; ולבסוף, נכתב בחוזה: "תומם לב פשוט, שאנו מקווים לו מכל הצדדים המעורבים בסיום העבודה, יקל במיוחד על עוזרי הנציגים במילוי תפקידם כלפי המשוחררים, ייקדם את הרווחה הכללית".

אר בkowski הchèלה העבודה, והמערכת הכללית והארגון המקומי החלו לקרום עור וגידים, וכבר הופיעו שני קשיים חמורים ושינויים במידה רבה את התיאוריה ואת תוכנות העבודה הלשכה. ראשית, היו אלו האדמות הנוטשות של הדרכים. זמן רב הייתה זו התיאוריה המפורשת פחות או יותר של הצפון, שניתן ליישב את כל הבעיות העיקריות של האמנציפציה על ידי השבת העבדים על האדמות שהוחרמו מאדוניהם — סוג של צדקה פואטיה, אמרו חלק. אר שירה זו, כתורגמה לפורזה חגיגית, פירשה היה החרומה המונית של רוכש פרטיה בדרכים, או הקצאות כספיות עצומות. והנה הקונגרס לא הקצה סנט אחד, וברגע שהופיעו הכרזות החניתה הכללית, נמוגו במחריות שמנוה מאות אלפים האקרים של אדמות נטשות שהיו בידי לשכת המשוחררים. הקושי השני היה בשכלול הארגון המקומי של הלשכה לאורך שדה הפעולה הרחב. בניית מכונה חדשה ושליחת פקידים בעלי כשרונות מוכחת למפעל גדול של רפורמה חברתית אינה ממשמה של מה בכר; אך ממשימה זו הייתה קשה אף יותר, שכן היה צריך להרכיב ארגון מרכזית חדש על מערכת קיימת, הטרוגנית ומבוללת, של סיוע ושליטה בעבדים-לשעבר; ואת הסוכנים הזמינים לעבודה זו היה צריך לחפש בצבא שעדיין היה עסוק בעבודות מלחה — אנשים שמעצםطبع לא התאימו לעבודה חברתית רגילה — או בקרוב עוקבי המחנה המפוקקים של כוח פולש. כך, לאחר שנת עבודה, למורות המרץ שבו נדחפה, הבעה נראתה קשה עוד יותר לתפיסה ולפתרון מאשר בהתחלה. עם זאת, שלושה דברים עשתה עובדת אותה שנה, שהיו ראויים להישות: היא הקלה על כמות עצומה של סבל פיזי; היא העבירה שבעת אלפי פלייטים ממרכזים צפופים בחזרה לחווות; וחשוב מכל, היא חנכה את "مسע האצלב של המורה מנוי אינגלנד".

דברי הימים של מסע צלב תשיעי זה טרם נכתבו — סיפורה של שליחות שנראתה לזמןנו דמיונית הרבה יותר מחיפשו של סן לואי בזמןו. מאחריו ערפילי החורבן והביצה התנפפו שמלות הכותנה של נשים שהעזו, ולאחר נהימת תוכתי השדה נשמע קצב האלפבית. עשירות ועניות היו הן, רציניות וסקרניות. שכילות מבב, מאה, או מיותר מכך, הן באו לחפש מפעלים חיים בנטיית בת' ספר של ניו אינגלנד בקרב הלבנים והשחורים של הדרכים. הן עשו את עבודתן היטבה. באotta שנה ראשונה הן לימדו מהה אלף נפשות, ועודר.

ברור היה שהקונגרס חייב לחקק שוב בקרוב בנוגע לשכה שארגונה בחיפויו, ואשר צמחה במהלך חשיבות רחבה ואפשרויות עצומות. מוסד זהה היה כמעט קשה לסייעם כפי שהיא קשה להתחלה. בראשית 1866 לפקח הקונגרס את העניין ידיו, כאשר הסנאטור טראםבל מאילינוי הגיש הצעת חוק להארכת פעילות הלשכה והרחבת סמכויותיה. צעד זה זכה מצד הקונגרס לדין ותשומת לב מעמיקים הרבה יותר מקדומו. ענן המלחמה התפזר מספיק כדי לאפשר תפיסה ברורה יותר של מפעל האמנציפציה. תומכי החוק טענו שחייב לשכת המשוחררים הוא עדין צורך צבאי; שהוא נדרש לביצוע תקן של התיקון השלישי-עשר, והוא מעשה

של צדק צרוף כלפי העבד לשעבר, בעלות זניחה לממשלה. מתנגדיו הצדע הכריזו כי המלחמה הסתיימה, והצורך בצדע מלחמה חלוף; כי הלשכה, בשל סמכיותה יוצאת הדופן, אינה חוקתית בעיליל בעת שלום, ונודעה להרגיז את הדרום ולהפוך את המשוחררים לנזקקים לسعد, בעלות סופית של אלפי מאות מיליוןים. שני טיעונים אלו נותרו ללא מענה, ואכן היו בלתי ניתנים למענה: האחד, שסמכיותה יוצאת הדופן של הלשכה מאימות על הזכויות האזרחיות של כל האזרחים; והשני, שהממשלה חייבת להחזיק בכוח לעשות את מה שבאupon מוגן חייב להיעשות, ונסניה של המשוחרריםicut משמעותה שעובדים מחדש. הצעת החוק שuberha לבסוף הרחיבה את לשכת המשוחררים והפכה אותה לקבועה. היא נפסלה לאלטר בווטו על ידי הנשיא ג'ונסון כ"בלתי חוקתית", "מיותרת" ו"חוורגת מסמכות שיפוטית", ולא הצלחה לעבור שוב לאחר הווטו. בינוויים, עם זאת, הקרע בין הקונגרס לנשיא החיל להתרחב, וגרסה מרוככת של החוק האבוד עברה לבסוף על אף הווטו השני של הנשיא ב-16 ביולי.

חוק 1866 העניק ללשכת המשוחררים את צורתה הסופית — הצורה שבה היא תהיה מוכרת לדורות הבאים ותישפט על ידי בני האדם. הוא האיר את קיומ הלשכה עד يول 1868; הוא אישר מנייע עוזר נציגים נוספים, השארת קציני צבא ששוחררו משירות סדיר, מכירת אדמות מוחרמות מסוימות למשוחררים בתנאים סמליים. מכירת רכוש ציבורי של הקונפדרציה עבור בית ספר לכושים, ושדה רחב יותר של פרשנות וסמכות שיפוטית. הממשלה של הדרום שטרם שוקם הופקד כך במידה רבה בידי לשכת המשוחררים, במיוחד כשבמקרים רבים מפקד המחלקה הצבאי מונה כעת גם לעוזר נציג. כך הפכה לשכת המשוחררים למושל מלא של בני אדם. היא חוקקה חוקים, ביצעה אותן ופירשה אותן; היא הטילה וגבתה מיסים, האגדירה והענישה על פשעים, החזיקה והשתמשה בכוח צבאי, והכhiba צעדים כפי שנראו לה נחוצים וואיים להשגת מטרותיה המגוונות. מטיב הדברים, כל הסמכויות הללו לא הופעלו ברציפות ולא במלאה היקפן; ובכל זאת, כפי שאמר גנאל הוווארד, "כמעט לא היה נושא שיש לחזק לגביו בחברה אזרחית שלא נדרשה בו, בזמן זה או אחר, פעולה של לשכה יוצאה דופן זו".

כדי להבין ולברkar בתבונה מפעל עצום כל כך, אין לשכוח לרגע את הלך הדברים בסוף שנות השישים. לי נכנע, לינקולן היה מת, וג'ונסון והקונגרס היו שרים בחלוקת קשה; התיקון השלישי-עשר אומץ, הארבעה-עשר היה תלי ועומד, והחמשה-עשר הוכרז כבתוקף ב-1870. פשיטות גרילה, להבט-הלוואי המהבהבת והתמידית של המלחמה, כילו את כוחן נגד הכנים, וכל אדמת הדרום הקיצה כמו מחלום בלהות אל עוני ומהפכה חברתית. בזמן של רגיעה מושלמת, בקרוב שכנים רצויים ועושר זורם, הרמה חברתית של ארבעה מיליוןعبادים למקום מوطט ועצמאי בגוף הפליטי והכללי הייתה משימה על-אנושית; אך כאשר لكשיים הטבועים במבצע חברתי כה רגי' ועדין נספו הטינה והשנהה של הסכסוך, גיהינום המלחמה; כאשר חשדנות ואכזריות היו נפוצות, ורعب כחוש בכיה לצד השכל — במקורה כזה, עבדתו של כל מכשיר להתחדשות חברותית הייתה נדונה במידה רבה לכישלון מראש. עצם שמה של הלשכה יציג בדרום דבר שבמשך מאתיים שנה ויתר בני אדם סירבו אפילו לדון בו — שחפים בקרוב כושים חופשים הם פשוט בלתי נתפסים, הקיצוני שבניטויים.

הסוכנים של לשכה יכלו lagiיס נעו על כל הסקלה שבין פילנתרופים חסרי אינטראס לבין טרדרנים צרי-אופק וגנים; ואף שזה נכון שהמוצע היה טוב בהרבה מהגרוע ביותר, היה זה הזבוב המזדמן שעזר לקקל את המשם.

ואז, בתווך, רבע העבד המשוחרר, מבולבל בין יידיד לאויב. הוא יצא מהעבדות — לא העבדות הגרוועה ביותר בעולם, לא עבדות שהפכה את כל החיים לבלתי נסבלים, אלא עבדות שהיא בה פה ושם חסד, נאמנות ואושר — אך למרות הכל עבדות, אשר בכל הנוגע לשאיפות וזכויות אנושיות, סיוגה את האדם השחור ואת השור ייחדיו. והכווי ידע היטב שייהו אשר יהיו אמונהיהם העמוקות, אנשי הדרום נלחמו באנרגיה נואשת כדי להנץח עבדות זו שמתהתיו ההמוניים השחורים, במחשבה חצי-מפושתת, התਪטלוי ורעדו. הם קיבלו את החירות בזעקה. הם נרתעו מהאדון שעדיין חתר לכבלייהם; הם נסו אל הידידים ששחררו אותם, גם אם אינם ידידים עמדו מוכנים להשתמש בהם כבאלף כדי להציג את הדרום הסרבן לנאמנות. כך גדל השוע בין הדרום הלבן לשחור. חסר טעם לומר שהז מערם לא היה צריך ל��רות; זה היה בלתי נמנע משום שתוצאותיו היו מעוררות רחמים. אלמנטים לא מתאימים באורך מזרק נותרו ערוכים זה מול זה — הצפון, הממשלה,

ה"קרפטבאגרט" (אנשי הצפון שהגיעו לדרום) והעבד, אכן; ושם, כל הדром שהיה לבן, בין אם ג'נטלמן או נוד, אדם ישר או נבל, רצח פורע חוק או קדוש מעונה למען החובה.

לכן קשה שבעתים לכתוב על תקופה זו ברוגע, כה עז היה הרגש, כה אידירים היצרים האנושיים שהניעו וסנווינו בני אדם. בטור כל זאת, שתי דמויות ניצבות תמיד כדי לסלול את אותו יומם לדורות הבאים — האחת, ג'נטלמן אפור-שעיר, שאבותיו התנהגו כגיבורים, שבנוו שוכבים בקברים חסרי שם; שהריכין ראש בפני רעת העבדות כי ביטולה איים ברעה בלתי משוערת כלל; שניצב לבסוף, בערב חייו, כדמות חboldה וחרבה, עם שנהה בעיניו; — והאחרת, דמותה הכרה המרחקפת כאם, פניה הנוראים שחורים מערפילי המאות, שעבר רעדת משמע פקודת אותו אדון לבן, שהתקופה באהבה מעלה עיריסות בניו וبنוטוי, עצמה במותן את עיניה השקעות של אשתו; — כן, גם על פי דרישתו השפילה עצמה לתאוותנו, וילדה בן שחום לעולם, רק כדי לראות את איברי נערה הכהה מפוזרים לרוח על ידי פושטים בחוץ הלילה הרוכבים בעקבות "ניגרים אחרים". אלו היו המראות העצובים ביותר של אותן ימים עגום; ושום אדם לא לחץ את ידיהן של שתי הדמויות החולפות הללו של ההוּוּ-עַבְרָה; אלא, בשנאה, הם הלוכו לבית עולם, ובשנאה, ננדיהם חיים חיים.

כאן, אם כן, היה שדה הפעולה של לשכת המשוחרים; ומכיון שבבסיסו מסויים היא הומשכה על ידי חוק 1868 עד 1869, הבה נתבונן בארבע שנים עובדתה הכללית. היי, ב-1868, תשע מאות פקידים לשכה מפוזרים מושינגטן ועד טקופ, השליטים, במישרין ובעקיפין, על מיליון בני אדם. מעשיהם של שליטים אלו מתחלקים עיקרי לשבעה ראשיים: הקלה על סבל פיזי, פיקוח על ראייתה של עובדה חופשית, קנייה ומכירה של קרקע, הקמת בתים ספר, תשלום מענקים, עשיית משפט, ומימון כל הפעולות הללו.

עד יוני 1869, למעלה מחצי מיליון מטופלים לטפו על ידי רופאי ומנתחי הלשכה, ושישים בתים חולים ומקלטים היו פעילים. בחמשים חדשים חולקו עשרים ואחד מיליון מזון חינם בעלות של למעלה מאربعة מיליון דולר. לאחר מכן הגיעו השאלות של העבודה. ראשית, שלושים אלף גברים שחורים העברו מהמקלטים ותחנות הסיעוד בחזרה לחווות, בחזרה לבחן המכarius של דרך העבודה חדשה. הוראות פשוטות יצאו מושינגטן: הפעלים חייבים להיות חופשיים לבחור את מעסיקיהם, לא נקבע שיעור שכר קבוע, ולא תהיה עבודה כפיה או שעבוד חוב. עד אז הכל טוב; אך הין שטוכנים מקומיים היו שונים תכליות שניינן ביכולם ובאופןם, הין שהסגל השתנה ללא הרף, התוצאה הייתה בהכרח מגוונת. המרכיב הגadol ביותר של הצלחה היה העבדה שacob המשוחרים היו מוכנים, אף להוטים, לעבוד. אך נכתבו חזוי עבודה — חמישים אלף בלבד אחת בלבד — פועלים קיבלו "יעוז", שכר הובטח, ומשככים נמצאים. למעשה, הארגון הפרק לשלכת עבודה עצמה — לא מושלתת, אכן, פגומה פה ושם, אך בסך הכל מצילה מעבר לחלוותיהם של אנשים עמיקי מחשבה. שני המכשולים הגדולים שניצבו בפני הפקידים היו העירץ והעצל — בעל העבדים שהיה נחוש להניצח את העבדות תחת שם אחר; והמשוחרר שראה בחופש מנוחה נצחית — בין הפטיש לסדן.

בעבודת ביסוס הכוחם כבעלי קרקעם קטנים, הלשכה הייתה מוגבלת מההתחלת ונבלמה לחלוטין בסופה. משחו נעשה, ודברים גדולים יותר תוכננו; אדמות נטושות וחכו כלו עד נוותרו בידי הלשכה, והכנסה כוללת של כמעט חצי מיליון דולר הופקה מד"רים שחורים. חלק מהאדמות האחירות שהאומה זכתה בבעלות עלייה נמכרו בתנאים נוחים, ואדמות ציבוריות נפתחו להתיישבות עבור המעתים מבין המשוחרים שהיו להם כלים והוו. אך החזון של "ארבעים אקר וفرد" — השאייפה הצדקת והסבירה להפוך לבעל קרקע, שהאומה כמעט הבטיחה למשוחרים באופן קטgoriy — מועד ברוב המקרים לאזכה מרה. ואוותם אנשים בעלי חוכמה-בדיעבד מופלאה המנסים ביום להטיף לכושי לשוב לשעבוד הקרקע הנוכחי יודעים היטב, או צריים לדעת, שההΖדמנות לקשר את האיכר הכספי ברכzon לקרקע אבדה באותו יום שבו נציג לשכת המשוחרים היה צריך לנסוע לדרום קרוליינה ולומר למשוחרים הבוכים, לאחר שנות עמלם, שאדמתם אינה שלהם, שהייתה טעונה — אי שם. אם עד 1874 הכספי בגורגיה לbedo היה בעל שלוש מאות וחמשים אלף אקרים של קרקע, היה זה בזכות חסכנותו שלו ולא בזכות חסדי הממשלה.

הצלחה הגדולה ביותר של לשכת המשוחרים הייתה בנטיעת בית הספר החופשי בקרב הכוחם, ורגע החינוך היסודי החינמי בקרב כל המעודדות בדרום. היא לא רק קראה למורות דרך סוכניות החסד ובנטה להן בתים ספר, אלא עזרה לגלות ולתמוך בשליחי תרבות אנושית כגון אדמנד וור, סමואל ארמסטרונג וארסטו

קרואוות'. ההתנגדות לחינוך כושים בדרום הייתהمرة בתקילה, והתבטאה באפר, בעלבונות ובדם; שכן הדרום האמין שkowski משכיל הוא כושי מסוכן. והדרום לא טעה לחדוטין; שכן לחינוך בקרב כל סוג בני האדם תמיד היה, ומתמיד היה, מרכיב של סכנה ומהפכה, של אי- شبיעות רצון וחוסר נחת. למורת זאת, בני אדם שואפים לדעת. אולי שמא מהפדרוקס זהה, אפילו בימה הלא שקטים של הלשכה, עזר לכידונים לשחק התנגדות להכשרה אונשית שעדיין חיים רוחשת בדרום, אך לא בוערת. פיסק, אטלנטה, הווארד והמפטון נודדו ביום אלו, ושישה מיליון דולר הוציאו על עבודה חינוכית, שבע מאות וחמשים אלף דולר מתוכם נתנו המשוחררים עצם מתוך עוניים.

תרומות אלו, יחד עם קניית קרקע ויוזמות שונות אחרות, הראו שהעבד-לשעבר כבר החזיק בהן חופשי כלשהו. המקור הראשוני העיקרי לכך היה העבודהocab, ושכרו ומunkenיו כח'יל. תשולם כושים היו מרכיבים בתקילה בשל בורות המקבלים, והעובדת שמכストות הרגמנטים הצבעוניים מדיניות הצפון מולא במדיה רבה על ידי מגיסטים מהדרום, שלא היו מוכרים לחבריהם לנשק. כתוצאה לכך, התשלומים לוו במשען הונאה כאלו שהקונגרס, בהחלטה משותפת ב-1867, הפקיד את העניין ככל בידי לשכת המשוחררים. בשנתיים חולקו וכך שישה מיליון דולר לחמשת אלפיים טובעים, ובסיומו של דבר הסכם עלה על שמונה מיליון דולר. אולי במערכת זו ההונאה הייתה נפוצה; אך עדין העבודה שמה הון נחוץ בידיהם של אנשים חסרי כל, וחולקו, לפחות, נצל היבט.

החלק המבלבל והפחota מוצלח בעבודת הלשכה היה בהפעלת סמכויות השיפוטיות. בית הדין הרגיל של הלשכה הורכב מנציג אחד של המעסיק, אחד של הקושי ואחד של הלשכה. אילו יכללה הלשכה לשומר על עמדה שיפוטית מושלמת, הסדר זה היה אידיאלי, וכן הסתם היה זוכה לאמון עם הזמן; אך אופי פעליותה האחירות ואופי סגלה הטו את הלשכה לטובות המתדיינים השחורים, והובילו ללא ספק לעולם רב ולטהרדה. מצד שני, להשריר את הקושי בידי בית המשפט של הדרום היה בלתי אפשרי. בארץ מוסחת שבת העבדות בקושי נפלה, למנוע מהחזק התעללות פרטאית בחלש, ומಹלשת התענוגות חזופה על כוחו המוקוץ של החזק, הייתה משימה כפואת טוביה וחסרת סיכוי. אדוני הארץ לשעבר קיבלו פקדות נחרצות, נעצרו, נכלאו ונענשו שוב ושוב, באדיות מועטה מצד קצבי הצבא. העבדים לשעבר הופחו, הוכו, נאנסו ונשחטו בידי אנשי צועמים ונוקמים. בתי הדין של הלשכה נתו להפוך למרכזים פשוט להענת לבנים, בעוד שבתי המשפט האזרחיים הרגילים נתו להפוך למוסדות להנחתה עבורם בלבד. כמעט כל חוק ושיטה שתושייה יכולה להמציא הופעל על ידי בית המשפט למסודת להנחתה עבורם בלבד של השחורים בלבד. בעודם יכולים של המדינה, אם לא של בעליים פרטיים; בעוד שפקיד הלשכה נמצא נמצאו לעתים קרובות מדי מנסים להפוך את הקערה על פיה, והעניקו למשוחררים כוח עצמאוות שהם טרם יכולו להשתמש בהם.

קל לנו, בני דור אחר, להפגין חוכמה ולהשיא עצות לאלו שנשאו בנTEL בחום הימים. קל מאוד לראות CUT שהאדם שאיבד בית, הון ומשפחה במח'יד, וראה את אדמותו נשלטת על ידי "فردים וניגרים", באמצעות יצאת נשכר מסיומה של העבדות. לא קשה לומר CUT למושך את הקושים למעמד של צמייתם — להפוך אותם לבעלי לעיסה ואת אמו מותקפת באורה מחפיר, שהענווים יירשו ארץ. מעל לכל, אין דבר נוח יותר מלהערים על לשכת המשוחררים את כל תחולאי אותו יום נורא, ולגונתה לחילוטין על כל טעות וכישלון שנעשו.

כל זה קל, אך אין זה הגיוני ואין זה צודק. מישחו פישל, אך זה היה זמן רב לפני שאוליבר הווארד נולד; הייתה תוקפנות נפשעת והזנחה חרסת דעת, אך ללא מערכת שליטה כלשהי היה קורה הרבה יותר מממה שקרה. אילו השליטה הייתה מבפנים, הקושי היה משועבד מחדש לכל דבר ועניין. מכיוון שהשליטה באה מבחן, אנשים ושיטות מושלים היו משפרים את הכל; ואפילו עם סוכנים פגומים ושיטות מוטלות בספק, העבודה שהושגה לא הייתה בלתי ראוייה לשבח.

זה היה שחר החירות; צזו הייתה עבודה לשכת המשוחררים, אשר בסיכום קצר ניתן לטעינה כך: תמורה חמישה-עשר מיליון דולר, מלבד הסכומים שהוציאו לפני 1865 ונדבותיהם של אגודות חסד, לשכה זו הנעה מערכת של עבודה חופשית, כוננה התחלתה של בעלות איכריות על קרקע, הבטיחה את ההכרה במושחררים שחורים בפני בית משפט, וייסדה את בית הספר הציבורי החינמי בדרום. מאידך גיסא, היא נכשלה ביצירת רצון טוב בין האדונים-לשעבר והמשוחררים, בשמירה על עבודתה לחילוטין משיטות פטרנלייסטיות שדייכאו

הסתמכות עצמית, ובמיוחד הבטחותיה המרומזות לספק למושחררים קרקע במידה ניכרת. הצלחותיה היו תוצאה של עבודה קשה, בתוספת עזרתם של פילנתרופים ושאיפתם הנלהבת של אנשים שחורים. CISLONOTIA היו תוצאה של סוכנים מקומיים גראויים, הקשיים הטבועים בעבודה, והזנחה לאומית.

מודד צזה, בשל סמכויותיו הרחבות, אחראיו הגדולה, שליטתו הרבה בכיספים ועמדו הבולט בדרך כלל, היה חשוף מטען הדברים להתקפות חוזרות ונשנות ומרות. הוא עמד בחקירה קונגרסionale נוקבת ביוזמת פרננדו ווד ב-1870. ארכינו ומעט תפוקדי שנותרו הועברו בחומר אדיבות בטוחה משליטתו של הווארד, בהיעדרו, לפיקוחו של שר המלחמהblknap ב-1872, על פי המלצת השר. לבסוף, כתוצאה מרמייזות חמורות על מעשים פסולים מצד השר וכפيفו, הועמד גנאל הווארד למשפט צבאי ב-1874. שני המשפטים הללו זוכה נציג לשכת המשוחררים באופן رسمي מכל עול מלבדם, ועובדתו זכתה לשבח. למרות זאת, דברים לא נעימים רבים נחשפו — שיטות ניהול העסקים של הלשכה היו פגומות; הוכחו כמה מקרים של מעילה, וחשדות כבדים להונאות אחרות; היו עסקאות שרייה של ספקולציה מסוכנת, אם לא חוסר יושר, נדף מהן; ועל כל אלה רבע הכתם של "בנק המשוחררים".

מבחן מוסרית ומעשית, בנק המשוחררים היה חלק מלשכת המשוחררים, אף שלא היה לו קשר משפטי אליו. עם יוקרת הממשלה מאחוריו, ומוצאת מנהלים בעלת מוכבות ומוניינתי לאומי יצאי דופן, מוסד בנקאי זה רשם התחלתה מרשימה בפיתוח אותה חסכנות בקרב אנשים שחורים שהעבדות מנעה מהם להכיר. ואז, ביום עצוב אחד, הגיע הריסוק — כל הדולרים שהמשוחררים הרוויחו בעמל רב נעלמו; אך זה היה הקטן שבהפסדים — גם כל האמונה בחיסכון נעלמה, וחילק ניכר מהאמונה בבני אדם; וזה היה הפסד שאומה אשר לועגת כiom לחוסר היוזמה של הקoshi מעולם לא פיצתה עליו. אפילו עשר שנים עבדות נוספת לא היו יכולות לעשותות כה הרבה כדי להוכיח את חסכנותם של המשוחררים כפי שעשו הכשל הניהולי ופשיטת הר gal של סדרת בנקים החיסכו שהאומה הקימה למען עזרתם המיווחת. היכן צריכה לנוכח כל האשמה, קשה לומר; האם הלשכה והבנק מתו בעקבות של מכותיהם של ידידיהם האנוכיים או המזימות האפלות של אויביהם — אולי אפילו הזמן לעולם לא יגלה, שכן כאן טמונה היסטוריה שלא נכתבת.

מבין האויבים שמחוץ ללשכה, המרים ביותר היו אלו שתקו לאו דווקא את התנהלותה או מדיניותה תחת החוק, אלא את עצם הנחיצות של מוסד צזה בכללו. התקפות כאלו באו בעקבות מדיניות הגבול ומהדרום; והן סוכמו על ידי הסנאטור דייויס מקנטקי, כשהציגו לכנות את חוק 1866 כהצעת חוק "לקידום ריב וסכסוך בין הגזע הלבן והשחור... על ידי מתן סמכות בלתי חוקתית". הטיעון צבר כוח עצום בדרום ובצפון; אך עצם כוחו היה חולשתו. שכן, אף טعن השכל הישר הפשט של האומה, אם זה בלתי חוקתי, בלתי מעשי וחסר תועלת שהאומה תעמדו אפוטרופוס על בני חסותו חסרי הישע, הרי שמנתרה רק חלופה אחת — להפר את בני החסונות הללו לאפוטרופוסים של עצם על ידי חימושים בזכות ההצעה. יתרה מזאת, נתיבו של הפוליטיקאי המעשי הצבע לאוטו כיוון; שכן, טען האופורטונייט הזה, אם איןנו יכולים לשקם את הדروم בדרכי שלום עם קולות לבנים, בוודאי שנוכל לעשותות זאת עם קולות שחורים. כך הצדק והכוח שיילבו ידיים.

החולפה שהouceה כך לאומה לא הייתה בין זכות בחירה מלאה או מוגבלת לכושים; שכן אז כל אדם נבון, שחור או לבן, היה בוחר בקלות לאחרונה. הייתה זו בחירה בין זכות בחירה לבין עבודה, לאחר שדם זזהב לאין קץ זרמו כדי למחות את שעבוד האדם. אף לא בית מחוקקים דרומי אחד עמד מוכן להתריר לכושים, תחת תנאי כלשהו, להגיע לקלפי; אף לא בית מחוקקים דרומי אחד האמין שעבודת כושים חופשית אפשרית ללא מערכת מגבלות שנטלה ממנו את כל חירותה; כמעט לא היה אדם בן בדורם שלא ראה באמנת ובתמים באמנציפציה פשע, ובביטולה המעשי חובה. במצב צזה, הענקת הקclf לadam השחור הייתה הכרח, המעת שבעט שאומה אשמה יכולה להעניק לגזע שנעשה לו עול, והשיטה היחידה לאלץ את הדרום לקבל את תוכאות המלחמה. כך זכות הבחירה של הקושים סיימה מלחמת אזרחים על ידי פתיחת סכום גזע. וכך חשו הכרת תודעה כלפי הגזע שהוקרב כך בחיתולי על מזבח היושרה הלאומית; וחילק חשו וחשים רק אידישות ובודז.

אילו אילוצים פוליטיים היו פחות דוחקים, ההתנגדות לאפוטרופסות ממשלתית על כושים פחות מרה, והזיקה למערכת העבדות פחות חזקה, החוצה החברתי יכול היה לדמיין בנקל מדיניות טובה בהרבה — לשכת משוחררים קבועה, עם מערכת לאומית של בתי ספר לכושים; משרד תעסוקה ועבודה בפיקוח קפדי; מערכת

של הגנה חסרת פניות בפני בית המשפט הרגילים; ומוסדות לשיפור חברותי כגון בנקי HISCOON, אגודות מקרקען ובניה, ומרכזים חברותיים. כל ההוצאה העצומה זו של כסף ומוח הינה יכולה ליצור בית ספר גדול לאזרחות עתידית, ולפתור בדרך שטרם פתרנו את המרכיב והמתמדת שבבעיות הקשיים.

העובדת שמוסד זהה היה בלתי נתפס ב-1870 נבעה בחלוקת מפעולות מסוימות של לשכת המשוחזרים עצמה. היא החלה לראות בעבודתה זמנית בלבד, ובזכות הבירה של הקשיים תשובה סופית לכל המבוקש הנוכחות. השאייפה הפליטית של רבים מסוכניה ובני חסותו הובילה אותה הרחק אל פעילות מוטלת בספק, עד שהדרום, המטפח את דעתו הקדמות העמוקות, הגיע בקהלות להתעלמות מכל מעשה הטובים של הלשכה ושנא את עצם שמה בשנה גמורה. כך מתה לשכת המשוחזרים, וילדה היה התקין החמישה-עשר.

לכטו של מודד אנושי גדול בטרם הושלמה מלאכתו, בדומה ללכטה בטרם עת של נשמה יחידה, רק מותירה ירשה של שאיפה לאנשים אחרים. המורשת של לשכת המשוחזרים היא המורשת הכבודה של דור זה. ביום, כאשר בעיות חדשות וצרכים יותר נועדו למתח כל סיב בשכל ובנפש הלאומיים, האם לא כדי יהיה לספור מורשת זו ביישר ובזהירות? שכן דבר זה יודיעם כל בני האדם: למורות פשרות, מלחמה ומאבק, הקשיינו חופשי. ב עמוקKi הירחות של מדינות המפרץ, לאורך מיילים רבים, אין הוא רשאי לעזוב את המתעשב שבו נולד; כמעט בכל הדרום הקרים השחורים הם צמייתים, כבולים על ידי חוק ומנהג לעבדות כלכלית, שההמפלט היחיד ממנה הוא המות או בית הסורה. בחלוקתם ובערים המתוורתיים ביותר של הדרום הקשיים הם מעמד משרותים מופרד, עם זכויות והטבות מוגבלות.פני בית המשפט, הן בחוק והן במנג, הם ניצבים על בסיס שונה ומוחיד. מיסוי ללא יציג הוא הכלל של חייהם הפליטיים. והتوزאה של כל זה היא, ומתבונם הדברים חיית הייתה להיות, הפקרות ופשע. זהה המורשת הגדולה של לשכת המשוחזרים — העבודה שהיא לא עשתה כי לא יכולה.

ראיתי ארץ עליזה באור השימוש, שבה ילדים שרים, וגביעות משתפלות נחות כנסים מלאות תשוקה השופעת יבול. ושם, בנתיibi המלך, ישבה ויושבת דמות רעלות פנים ושותחה, שעלה פניה ממהרות פסיעות עברי האורה בכלכם. על האויר המורעל שורה פחד. מחשבתן של שלוש מאות שנים הוקדשה להקמתו וחסיפתו של אותו לב אנושי שותחה, והנה לפניכם מאה חדשה למען החובה והמעשה. עייתה של המאה העשרים היא עייתה של מחיצת הצבא.

.א

על מר בוקר ט. ווינגייטון ואחרים

מלידה ועד מות משועבד; במלחה, במעשה, נטול גבריות!

עבדים מלידה! הלא תדעו

כי אלו החפצים להיות חופשיים, עליהם עצם להנחת את המכה?
בירון.

הדבר המדמים ביותר בהיסטוריה של הkowski האמריקאי מאז 1876 הוא עלייתו של מר בוקר ט. ווינגייטון. היא החלה בתקופה שבה זיכרונות המלחמה ואידיאליה חלפו ב מהירות; יום של פיתוח מסחרי מפתח עוץ הפסיכיא; תחשות ספק והיסוס אחזו בבני המשוחזרים — ואז החלה הנהגתו. מר ווינגייטון הופיע עם תוכנית פשוטה, ומוגדרת, ברגע הפסיכיאולוגי שבו האומה חשה מעט בשעה על שהעניקה סנטימנטליות רבה כל כך לכושים, וריכזה את מרצה בדולרים. תוכניתו לחינוך תעשייתי, פיסוס עם הדרום, והכנה ושתיקה בוגר לזכויות אזרחות ופוליטיות, לא הייתה מקורית לחלווטין; הקשיים החופשיים משנת 1830 ועד זמן המלחמה חתרו

להקים בתים ספר תעשייתיים, והאגודה המיסיונרית האמריקאית למדעה מלאכות שנות מראשיתה; ופרוייס ואחרים חיפשו דרך לבירת מוכבdat עם הטובים שבאנשי הדרום. אך מר וויניגטן קישר לראשונה את הדברים הללו בקשר ל'ינתק'; הוא הפיך התהבות, אנרגיה ללא גבול ואמונה מושלמת בתוכניתו, והפרק אותה מנתייב צדי דרך חיים של ממש. ויפויו השיטות שהן עשה זאת הוא מחקר מרטוק של חי' אמוש.

הדבר הדלים את האומה לשמעו כושי הדוגל בתוכנית כזו לאחר עשרים רבעים של תלונהمرة; זה הדלים זוכה לתשואות הדרום, עורר עניין וזכה להערכת הצפון; ולאחר מלול מובלבל של מהאה, זה השתקיק אם לא המיר את דתם של הכוושים עצם.

זכיה באחדתם ובשיתופ הפעולה של המרכיבים השונים המהווים את הדרום הלבן הייתה משימתו הראשונה של מר וויניגטן; ודבר זה, בזמן שנודע מכון טסקיגי, נראה עבור אדם שחור כמעט בלתי אפשרי. אף על פי כן, עשר שנים מאוחר יותר הדבר נעשה במידים שנאמרו באטלנטה: "בכל הדברים שהם חברותיים גרידיא אנו יכולים להיות נפרדים כחמש האצבאות, עם זאת מאוחדים כדי אחת בכל הדברים החינויים לקידמה הדדית." "פשרה אטלנטה" זו היא לא ספק הדבר הבולט ביותר בקריירה של מר וויניגטן. הדרום פירש זאת בדרכם שונות: הרדיילים קיבלו זאת ככינעה מוחלטת לדרישת לשווין אזרחי ופוליטי; השמרנים ראו זאת כביסיס עבודה נדיב להבנה הדדית. כך שנייהם אישרו זאת, וכיום מחברה הוא לא ספק איש הדרום המכובד ביותר מאז ג'פרסון דיוויס, והאדם בעל קהיל המאמינים האישי הגדל ביותר.

לצד היישג זה עומדת עובdotו של מר וויניגטן בהשגת מקום והתהבות בצפון. אחרים, פחות פיקחים ובעלי טاكت, ניסו בעבר לשבת על שני הcisיות הללו ונפלו בינהם; אך שם שמר וויניגטן הכיר את לב הדרום מלידה ומcheinך, כך בתגובה יוצאת דופן הוא תפס אינטואיטיבית את רוח התקופה שלשלטה בצפון. הוא למד מה בסודות את שפת ומחשבת המשחריות המנצחת, ואת אידיאלי השגשוג החומריא, עד שתמונתו של גער שחור בודד השוקד על דקדוק צרפתני בין העשבים והלכלוך של בית מזח נראתה לו במהרה כשייא האבסורד. מעניין מה היו אומרים סקרטוס ווון פרנץיסקו מסויז על כך.

עם זאת, עצם צורת האופק הזה וההתמצגות המוחלטת עם תקופתו הן סימן לאדם מצילח. נראה כאילו הטבע חי' להציג את צעדיהם של אנשים כדי להעניק להם כוח. כך הכת של מר וויניגטן זכתה לחסדים לא סיג', עובdotו שגשגה להפליא, יידי' הם רבים ואובי' נבוכים. ביום הוא עומד כדבר המוכר היחיד של עשרה מיליון אחיו, ואחת הדמויות הבולטות ביותר באומה של שבעים מיליון. על כן, אדם מהסס לבקר חיים אשר, בהתחילה עם מעט כל כך, פועל רבוות כל כך. ובכל זאת הגיע העת שבה ניתן לדבר בכל כנות ובأدיבות מוחלטת על הטיעויות והמגרעות בקריירה של מר וויניגטן, כמו גם על ניצחונותיו, מבלתי להיחס לפחותנו או קנא', ומבלתי לשוכח שקל יותר להרע מסחר להיטיב בעולם.

הביקורת שפגשה עד כה את מר וויניגטן לא תמיד הייתה בעלת אופי רחב כזה. בדרך במיוחד היה עליון להתהלך בזיהירות כדי להימנע מהSHIPוטים הקשיים ביוטר — ובאופן טבעי, שכן הוא עוסק בנושא הריגיש ביוטר באותו חבל הארץ. פעמיים — פעם אחת כשבחגיגות שיקגו למלחמת ארצות הברית-ספרד הוא רמז על דעות קדומות גזעניות שאוכלות את חלקו הפנים של הדרום", ופעם כהסעד עם הנשיא רוזוולט — הייתה הביקורת הדרומית שבאה בעקבותיהם אלימה מספיק כדי לאיים ברצינות על הפופולריות שלו. בצדון התפרצה התהווה מספר פעמים למליטים, כי עצות ההכנה של מר וויניגטן התעלמו ממרכיבים מסוימים של גבריות אמיתי, וכי תוכנית החינוך שלו הייתה צרה שלא לצורך. בדרך כלל, לעומת זאת, ביקורת כזו לא מצאה ביתוי גלי, אם כי גם בניהם הרחונים של מתנגדיו העבדות לא היו מוכנים להודות שบทוי הספר שנודע לפני טסקיגי, בידי אנשים בעלי אידיאלים רחבים ורוח של הקרבה עצמית, היו כישלונות מוחלטים או ראויים לעאג. בעוד, אם כן, שהביקורת לא חדלה מללוות את מר וויניגטן, דעת הקהל השלטת בארץ הייתה אך מוכנה מדי למסור את הפטון של בעיה מייגעת לידי ולומר, "אם זה כל מה שאתה וצעיר מבקשים, קחו זאת."

בקרב בני עמו של, נתקל מר וויניגטן בהתנגדות חזקה והמתמשכת ביותר, שהגיעה לעיתים לכדי מרירות, וגם ביום היא ממשיכה להיות חזקה ועקבית אף שהיא מושתקת במידה רבה בביטחון החיצוני על ידי דעת הקהל של האומה. חלק מהתנגדות זו היא, כמובן, קנאה גרידיא; אכזבתם של דמגוגים שהודחו וטינתם של מוחות צרים. אך מלבד זאת, קיימם בקרב אנשים צבעוניים משכילים והוגים בכל חלק הארץ רגש של צער

עמוק, יגון וחושש לנוכח התפוצה הרחבה והדומיננטיות שהליך מהתיאוריות של מר וו. שניגטן צברו. אולם אנשיים מעריצים את כננותו, ומוכנים לסלוח לרבות למאץ ישר שעשה דבר שראוי להישאות. הם משתפים פעולה עם מר וו. שניגטן ככל שהם יכולים מבחינה מצפונית; ואכן, זהה מחלוקת לא רגילה לטاكت ולכוחו של איש זה, שבתמונה כפי שהוא חייב בין אינטרסים ודעתות כה מגוונים, הוא שומר במידה רבה על כבודם של כלם.

אך השתקת הביקורת של מתנגדים ישראלים היא דבר מסוכן. היא מובילה חלק מהמבקרים הטובים ביותר לשתייה אומללה ושיתוק של מאץ, ואחרים להתרץ לדיבור בלט ובוחר מתיינות צהה שהם מאבדים את המאזינים. ביקורת כנה ורצינית מלאו שהאנטרטים שלהם מושפעים ביותר — ביקורת של קוראים על סופרים — זהה נשמה של הדמוקרטיה והערובה של החברה המודרנית. אם טובים שכוכבי אמריקה מקבלים בלחץ חיצוני מנהיג שלא הכיר בו קודם, הרי שבאופן גלי יש כאן רוח מוחשי מסוכן. אך יש גם אובדן שאין לו תקנה — אובדן של אותו חינוך יקר ערך במיוחד מקבוצה אשר באמצעות חיפוש וביקורת היא מוצאת וממנה את מנהיגיה שלה. הדרך שבה הדבר נעשה היא בו-זמנית הבעיה היסודית ביותר והעדינה ביותר של צמיחה חברתית. ההיסטוריה אינה אלא תיעוד של מנהיגות קבוצית חז; ועם זאת, כמה משתנה לאין קץ הוא סוגה ואופיה! מכל הסוגים והמינים, מה יכול להיות מאלף יותר מנהיגות של קבוצה בתוקן קבוצה? — אותה תנעה כפולה וסקרהית שבה התקדמות אמיתית עשויה להיות שלילית ונסיגת יחסית עשויה להיחשב כהתקדמות בפועל. כל זה הוא ההשראה והיואש של הסטודנט למדעי החברה.

עת, בעבר היה לכשי האמריקאי ניסיון מאלף בבחירת מנהיגי קבוצה, ובכך יסד שושלת מיוחדת שבואר התנאים הנוכחיים כדי למוד אותה. כאשר מקלות ואבני חיות מהווים את הסביבה הייחודית של עם, עמדותם היא במידה רבה של התנודות נחשוה וכיבוש כוחות הטבע. אך כאשר לאדמה ולחייה נוספה סביבה של אנשים ורעות, הרי שעמדת הקבוצה הכלואה עשויה ללבוש שלוש צורות עיקריות — תחותמת מרד ונקמה; ניסיון להתאים את כל המחשבה והמעשה לרצונה של הקבוצה הגדולה יותר; או, לבסוף, מאץ נחש למימוש עצמי ופיתוח עצמי למרות דעת הקהל הסובבת. את השפעתן של כל העמדות הללו בזמןים שונים ניתן למצוא בהיסטוריה של הeosי האמריקאי, ובאבלציה של מנהיגיו העקבים.

לפני 1750, בעוד אש החירות האפריקאית עדיין בערה בעורקי העבדים, היה בכל מנהיגות או ניסיון למנהליגות רק מניע אחד של מרד ונקמה — המציג ב"מאוחנים" הנוראים, בשחרורים הדמים ובקאות מסטונו, ועוטה את כל אמריקה בפחד מפני התקומות. המגמות הליברליות של המחזית השנייה של המאה השמונה-עשרה הביאו עמן, לצד יחסים טובים יותר בין שחורים לבנים, מחשבות על התאמת והטמעה סופית. שאיפה זו בוטאה במיוחד בשירים הרצניים של פיליט, במות הקדושים של אלטוקס, בלחימה של סילם ופור, בהישגים האינטלקטואליים של באנקר ודרהאם, ובדרישות הפוליטיות של משפחת קאפי.

לחץ כלכלי וחברתי נוקשה לאחר המלחמה צין חלק ניכר מHALת ההומניטרי הקודם. הא拯ה וחוסר הסבלנות של הeosים למלול המשיכויות העבדות והצמימות בוטאו בשתי תנויות. העבדים בדרום, שהתעוורו ללא ספק ממשמעות עמוות על המרד בהאיטי, עשו שלושה ניסיונות עדים להתקומות — בשנת 1800 תחת גבריאל בוירג'ניה, בשנת 1822 תחתosi בקROL'ינה, ובשנת 1831 שוב בוירג'ניה תחת נאט טרנר הנורא. במדינות החופשיות, לעומת זאת, נעשה ניסיון חדש וスクן לפיתוח עצמי. בפילדלפיה ובינוי יורק הובילה אפליה הצבע לפרישה של מאמינים כושים מכנסיות לבנות ולהקמת מועד חברות-דתית יהודית בקרבת eosים הידוע כ"נסיה האפריקאית" — ארגון שעדיין חי ושולט בענפי השונאים על מעלה מיליון בני אדם.

קריאתו הפראית של ווקר נגד מגמת הזמן הראתה כיצד העולם השתנה לאחר בוא המנופטה. עד 1830 נראהתה העבדות כקבועה באופן חסר סיכוי בדרום, והעבדים הוכנו לחילוץ LCD' ציונות. eosים החופשיים של הצפון, בהשתראת מהגרים מולטאים מהודו המערבית, החלו לשנות את בסיס דרישותיהם; הם הכוו בעבדותם של העבדים, אך עמדו על כך שהם עצם בני חורין, וחיפשו הטמעה ומיוזג עם האומה באותו תנאים של אנשים אחרים. כך, פורטנו ופורטיס מפילדלפיה, שאד מווילמינגן, דו בויז מנוי הייבן, ברבדוס מבוסטון ואחרים, חתנו לבן ויחד כאנשים, כדבירם, לא כעבדים; כ"אנשים צבעוניים", לא כ"eosים". מגמת הזמן, לעומת זאת, סיירה להכיר בהם מעט במרקם פרטניים ויזואלי דופן, ראתה בהם חלק אחד עם כל

השחורים הבזויים, ובמהרה הם מצאו את עצם נאבקים לשמר אפילו על הזכיות שהו להם בעבר להציג ולעבוד ולנווע לבני חורין. תוכניות הגירה והתיישבות צצו בקרבתם; אך לאלו הם סיירבו להקשיב, ולבסוף פנו לתנועה לביטול העבדות ממש.

כאן, בהנהגת רמננד, נל, וולס-בראן ודאגלס, הפסיקת תקופת חדשנית של עמידה על זכויות ופיתוח עצמו. לא ספק, חירות והטמעה סופית היו האידיאלי לנגד עיני המנהיגים, אך העמידה על זכויות הגברים של הכהן עלי ידי עצמו הייתה המשענת העיקרית, וPsihotto של ג'ון בראן הייתה הקיצונית של הלוגיקה שלה. לאחר המלחמה והשחרור, דמותו הגדולה של פרדריק דאגלס, גדול מנהיג הכהנים האמריקאים, עדין הוביל את המלחנה. עמידה על זכויות, במיוחד במישורים פוליטיים, הייתה התוכנית העיקרית, ומאהורי דאגלס באו אליו, ברוס ולאנגסטון, ופוליטיקאי תקופת השיקום, ופחות בולטיהם אך בעלי משמעות חברתית גדולה יותר, אלכסנדר קראמל והבישוף דניאל פיין.

از באה מהפכת 1876, דיכוי קולות הכהנים, השניי והתנוועה באידיאלים, והחיפוש אחר מאורות חדשים בלילה הגדל. דאגלס, בזקנותו, עדין עמד באומץ למען אידיאלי נוערי — הטמעה סופית דרך עמידה על זכויות, ולא בשום תנאי אחר. הזמן מה עלה פריסס מנהיג חדש, שנודע, קר נראה, לא לוותר, אלא לנסה מחדש את האידיאלים הישנים בצורה פחות דוחה עבור הדרום הלבן. אך הוא הילך לעולמו בשיא כוחו. אז בא המנהיג החדש. כמעט כל הקודמים הפכו למנהיגים בזכות הסכמה שקטה של אחיהם, חיפשו להוביל את עמם שלהם בלבד, והוא בדרך כלל, למעט דאגלס, מעט מוכרים מוחץ לגזעם. אך בוקרט. ווינגייט עלה במאותו כמנהיג לא של גזע אחד אלא של שניים — פשרן בין הדרום, הצפון והכהן. באופן טבעי הכהנים התרעמו בתחילתה על פשרה שוויתרא על זכויותיהם האזרחיות והפוליטיות, גם אם הדבר נועד להחלפה בסיסיים גדולים יותר לפיתוח כלכלי. הצפון העשיר והדומיננטי בירך על כל שיטה של שיתוף פעולה בדרכיו שלום. קר, על פי דעת הקהל הלאומית, החלו הכהנים להכיר בהנהגתו של מר ווינגייט; וכך ה bikurah הושתק.

מר ווינגייט מיצג במחשבה הכהנית את הגישה הישנה של הסתగות והכנעה; אך הסתגלות בעת כה מיוחדת עד שהיא הופכת את תוכניתו לייחודית. זהו עדין של פיתוח כלכלי יצא דופן, ותוכניתו של מר ווינגייט לובשת מطبع הדברים גוון כלכלי, והופכת לבשורה של עבודה וכסף עד כדי כך שנראה שהיא כמעט מאיפה לחלוtin על המטרות הגבותות יותר של החיים. יתרה מזאת, זהו עדין שבו הגזרים המתקדמים יותר באים במעט קרוב יותר עם הגזרים הפחות מפותחים, והתחווה הגצעית על כן מתעצמת; ותוכניתו של מר ווינגייט מקבלת למעשה את הנחיתות לכארה של הגזרים הכהניים. שוב, בארץינו שלנו, הריאקציה מהרגש של ימי המלחמה נתנה תנופה לדעות קדומות גזויות נגד כושים, ומר ווינגייט נסוג מרבות מהדרישות הגבותות של הכהנים אנשיים ואזרחים אמריקאים. בתקופות אחרות של דעות קדומות מוגברות, כל נטייתו של הכהן לעמידה על זכויות נקרה אל הדגל; בתקופה זו מוטפת מדיניות נגד כושים, וההיסטוריה של שאר הגזרים והעמיים, הדוקטורינה שהוטפה במשברים כאלו הייתה שכבוד עצמי גברי שווה יותר מדמות ובתים, וכי עם המותר מרצונו על כבוד כזה, או מפסיק לחזור אליו, אין ראוי לתרבות.

בתגובה לכך, נטען כי הכהן יכול לשרוד רק דרך הכנעה. מר ווינגייט מבקש במפורש שהאנשים השחורים יוותרו, לפחות לעת עתה, על שלושה דברים —

ראשית, כוח פוליטי,

שנייה, עמידה על זכויות אזרחיות,

שלישית, השכלה גבוהה לנוער הכהן — וירצדו את כל מרצם בחינוך תעשייתי, בצבירת עושר וביפוי הדרום. מדיניות זו הוטפה באומץ ובעקבות המשך לעלה מחמש עשרה שנה, והיא מנצתת מזה כעשר שנים. כתוצאה מהוושטת ענף זית זה, מה הייתה התמורה? בשנים אלו התרחשו:

1. שלילת זכות הבחירה של הכהן.
2. יצירה משפטית של סטטוס מוחבן של נחיתות אזרחיות עבור הכהן.
3. הפסקה עקבית של הסיעוד למוסדות להכשרה גבוהה של הכהן.

תנוונות אלו אין, ללא ספק, תוצאות ישירות של תורתו של מר וושינגטון; אך התעמולה שלו, ללא צל של ספק, סיעה להישגיה המהיריים יותר. אך עולה השאלה: האם זה אפשרי, וסביר, שתשעה מיליון בני אדם יוכלו להתקדם ביעילות במישורים כלכליים אם נשלות מהם זכויות פוליטיות, הם הופכים למעמד משרותים, וניתן להם רק הסיכוי הצעום ביותר לפיתוח אנשי הסוגלה שלהם? אם ההיסטוריה והתבונה נוונות תהובה ברורה ככליה לשאלות אלו, הרי שהוא "לא" מהדहד. ומר וושינגטון עומדvr מול הפרודוקס המשולש של הקריירה שלו:

1. הוא חותר באצלות להפוך אומנים כושים לאנשי עסקים ובעלי רכוש; אך זה בלתי אפשרי לחלוין, בשיטות תחרותיות מודרניות, שפועלים ובעלי רכוש יגנו על זכויותיהם ותיקיימם ללא זכות בחירה.
2. הוא עומד על חסכנות וכבוד עצמו, אך בו-זמן ממליץ על הכנעה שקטה לנחיתות אזרחות שנעודה לכרטיסם בגבריות של כל גזע בטוח הארכן.
3. הוא דוגל בבית ספר עממי ובהכשרה תעשייתית, ומפחית בערך מוסדות להשכלה גבוהה; אך לא בת' הספר העממי של הכהנים, ואף לא טסקיגי עצמה, יכול להישאר פתוחים ולויום אחד אלמלא מורים שהוכשרו במכליות כושיות, או הוכשרו על ידי בוגריה.

פרודוקס משולש זה בעמדתו של מר וושינגטון הוא מושא לביקורת מצד שני סוגים של אמריקאים צבעוניים. סוג אחד הוא צאצא רוחני של טוון המושיע, דרך גבריאל, ווי טרנר, והם מייצגים את עמדת המרד והנקמה; הם שונים את הדרום הלבן באופן עיוור ואינם בוטחים בצע הלבן באופן כללי, ובמידה שהם מסכימים על פעולה מוגדרת, הם חושבים שתקוותם היחידה של הכהן טמונה בהגירה אל מעבר לגבולות ארצות הברית. ואף על פי כן, באירוניה של הגורל, דבר לא גרם לתוכנית זו להיראות חסרת סיכוי יותר מאשר דרך האחרונה של ארצות הברית כלפי עמים חלשים וכחאים יותר בא"י יהודו המערבית, בהוואי ובפיליפינים — שכן לאן בעולם יוכל ללכט ולהיות בטוחים מפני שקר וכוח פראי?

הסוג השני של כושים שאינם יכולים להסכים עם מר וושינגטון אמר עד כה מעט בקול רם. הם מסתיגים מהמראה של עוצות מפוזרות, של חילוקי דעתות פנימיים; ובמיוחד הם סולדים מכך שהביבורת הצדקה שלהם על אדם מועיל ורציני תשמש תירוץ להתרפות כללית של אROS מצד מתנגדים קטבי מוחי. עם זאת, השאלה המערבותה הן כה יסודיות ורציניות עד שקשה לראות כיצד אנשים כמו משפחת גרימקה, קלי מילר, ג'י. ו. אי. בואן וציגים אחרים של קבוצה זו, יכולים לשתחק עוד זמן רב. אנשים כאלו חשים מחויבים במצפונים לבקש מהאומה זו שלושה דברים:

1. הזכות להציבע.
2. שוויון אזרחי.
3. חינוך הנער על פי היכולת. הם מכירים בשירותו יקר הערך של מר וושינגטון בהטפת סבלנות ואדיבות בדרישות כאלה; הם אינם מבקשים שאנשים שחורים בעירם יצביעו כאשר לבנים בערים נסולים, או שכל הגבלה סבירה בזכות הבחירה לא תישם; הם יודעים שהרמה החברתית הנמוכה של המונ הצע אחראית לאפליה רבה נגדו, אך הם גם יודעים, והאומה יודעת, שדעתם קדומות גזעניות חסרות רחמים הן לעתים קרובות יותר סיבה מאשר תוכאה של של הכהן; הם מחפשים את צמצום הריד הזה של ברבריות, ולא את עידודו ופינוקו השיטתי על ידי כל סוכניות הכוח החברתי, מוסכנות הידיעות (Associated Press) ועד נסית המשיח. הם דוגלים, יחד עם מר וושינגטון, במערכת רחבה של בת' ספר עממיים לכושים המלווה בהכשרה תעשייתית יסודית; אך הם מופתעים שאדם בעל תובנה כשל מר וושינגטון אינו יכול לראות ששם מערכת חינוך כזו מעולם לא נשענה או יכול להישען על בסיס אחר מלבד זה של המכלה והאוניברסיטה המצדידות היטב, והם עומדים על כך שיש דרישת מספר מוסדות כאלה ברחבי הדרום כדי להכשיר את מיטב הנער הכהני כמוניים, אנשי מקצוע ומנהיגים.

קבוצת אנשים זו מכבדת את מר וושינגטון על גישת הפיסוס שלו כלפי הדרום הלבן; הם מקבלים את "פשרה אטלנטה" בפרשנותה הרחבה ביותר; הם מזהים, יחד איתו, סימנים רבים להבטחה, אנשים רבים בעלי מטרה נعلاה ושיפוט הוגן בחבל הארץ זה; הם יודעים ששם ממשימה קלה לא הוטלה על אזור שכבר מתנדנד תחת עול

כבד. אך עם זאת, הם עומדים על כך שהדרך לאמת ולצדκ טמונה ביושרה ישירה, לא בבדיקה חסרת אבחנה; בשბחים לאלו בדרכם שעושים טוב ולביקורת חסרת פשרה על אלו שעושים רע; בניצול ההזדמנויות שביד נבדיקת חברי לעשות את אותו הדבר, אך בו-זמן בזכירה שرك דברות איתנה באידיאלים ובשאייפות הגבויים שלהם תשמר אי פעם על האידיאלים הללו בתחום האפשר. הם אינם מיפויים שהזכות החופשית להציג, ליהנות מזכויות אזרחיות ולהתחנן, תבוא ברגע אחד; הם בטוחים לחלוין שהדרך של עם להציג את זכויותיו הסבירות של שניים געלמות לקול תרעות חזורה; אך הם בטוחים לחלוין שהדרך של עם להציג את זכויותיו המעתה אינה דרך השלכתן מרצון ועמידה על כך שאינם רוצים בהן; שהדרך של עם לזכות בכבוד אינה דרך המעתה וזלזול עצמו מתמשך; שלפיה, בגיןוד לך, על הכספיים לעמוד ללא הרף, בעיתו ושלא בעיתו, על כך שהצבעה נחוצה לגבריות מודרנית, שאפלה על רקע צבע היא ברבריות, ושנערם שחורים זוקקים לחינוך בדיק כמו נערם לבנים.

בכישלונם להציגו כך בביבור ובאופן חד-משמעות הלגיטימיות של עםם, אפילו במחair של התנגדות למנהיג נערץ, המעודדות החשבים של הכספיים אמריקאים יתחמקו מאחריות כבדה — אחריות כלפי עצמן, אחריות כלפי המונימ הנאבקים, אחריות כלפי הגזעים הכהים יותר של בני האדם שעטידם תלי במדינה כה רבה בניסוי האמריקאי זהה, אך במיעוד אחריות כלפי אומה זו — מולדת משותפת זו. זה רע לעודד אדם או עם בעשיית רע; זה רע לסיע ולתמוך בפשע לאומי פשוט מפני שהוא לא פופולרי שלא לעשות זאת. רוח הידידות והפיוס הגוברת בין הצפון לדרום לאחר המחלוקת המבעיטה שלפני דור צריכה להיות מקור לברכה עמוקה לכלם, ובמיוחד לאלו שההתעלות בהם גרמה למלחמה; אך אם פיוו זה אמרו להיות מסומן על ידי עבודות תעשייתית ומאות אזרחיו של אותם אנשי שחורים, עם קיימה קבועה למעמד של נחיתות, אז אוטם אנשים שחורים, אם הם באמת אנשי, נקרים מכוח כל שיקול של פטריות ונאמנות להתנגד למלך זהה בכל השיטות התרבותיות, גם אם התנגדות זו כרוכה בחילוקי דעתות עם מר בוקר ט. וושינגטן. אין לנו זכות לשבת בשקט בעודם הזרים הבלתי נמנעים ל��יר של אסון לילדינו, שחורים ולבנים.

ראשית, זו חובתם של האנשים שחורים לשפוט את הדורות בקשר הבדיקה. בני הדור הנוכחי של אנשי הדורות אינם אחראים לעבר, ואין לשנוו אותם או להאשים אותם בו באופן עיוור. יתרה מזאת, אף מעמד אין התמיכה חסרת הבדיקה במלהך הآخرן של הדורות כלפי הכספיים מבהילה יותר מאשר למחשבה הטובה ביותר של הדורות. הדורות אינם "גוש אחד" (*solid*); זהוי ארץ בתסיסה של שינוי חברתי, שבה כוחות מכל הסוגים נלחמים על עליונות; ולשבח את הרע שהדרות מבצע היום זה פסול בדיק כמו לגנות את הטוב. ביקורת מבהינה ורחבת אופקים היא מה שהדרות צריכה — צריך זאת למען בניו ובנותיו הלבנים שלו, ולמען הבטחת התפתחות מנטלית ומוסרית חסונה ובריאה.

כיום אפילו היחס של בני הדורות כלפי השחורים אינו, כפי שרבבים מניחים, זהה בכל המקרים; איש הדורות הבער שונא את הכספי, הפעלים חשושים מהתחרותו שלו, רודפי הממון מעוניינים להשתמש בו כעובד כפיים, חלק מהמשכילים רואים איהם בהתקפותו כלפי מעלה, בעוד אחרים — בדרך כלל בנייהם של האדונים — מעוניינים לעזור לו להתעלות. דעת הקהל הלאומית אפשרה למעט אחרון זה לקיים את בת הספר העממיים לכושים, ולהגן על הכספי באופן חלק ברכוש ובחיים. דרך הלחץ של רודפי הממון, הכספי נמצא בסכנה של מצויים לחצי-עבדות, במיעוד במחוזות הקרים; הפעלים, ואוטם משכילים החוששים מהכספי, התאחדו כדי לשலול ממנו את זכות הבחירה, וחלקם דחקו לגיורשו; בעוד היצרים של הערים מתעוררים בקלות לביצוע לינץ' ולהתעלות בכל אדם שחור. לשבח את הסוחר המורכב הזה של מחשבה ודעתות קדומות זה שטויות; להוקיע ללא הבדיקה את "הדרות" זה לא הוגן; אך להשתמש באונה נשימה כדי לשבח את המושל איזיקון, לחשוף את הסנאטור מורגן, להתווכח עם מר תומס נלסון פייג' ולהוקיע את הסנאטור בן טילמן, זו לא רק פועלה שפואה, אלא חובתם המוחלטת של אנשים שחורים חשובים.

זה יהיה לא הוגן כלפי מר וושינגטן לא להכיר בכך שבמספר מקרים הוא התנגד למלהכים בדרכם שהיו לא הוגנים כלפי הכספי; הוא שלח תזכיר לוועידות החוקה של לואיזיאנה ואלבמה, הוא דבר נגד לינצ'ים, ובדריכים אחריות הצב בגלי או בשתיקה את השפעתו נגד תוכניות מורשות ואיורים מצערם. למרחות זאת, נכון באותה מידה לטעון שבאופן כללי הרושם המובהק שהותירה התעמולה של מר וושינגטן הוא, ראשית, שהדרות מוצדק ביחסו הנוכחי כלפי הכספי גלל שפלותו של הכספי; שנית, שהסבירה העיקרית לכישלונו של

הכושי לעלות מהר יותר היא חינוכו המוטעה בעבר; שלישית, שעלייתו העתידית תליה בראש ובראשונה במאציו שלו. כל אחת מהטענות הללו היאחצי אמת מסוכנת. אסור לעולם לאבד את האמונות המשלימות: ראשית, עבדות ודעת קדומות גזויות הן סיבות רבות עצמה אם לא מספיקות למצוות של הכהן; שניית, הכהנה תעשייתית ובתי ספר עמיים היו איטיים בהכרח בנסיבות כי הם היו צריכים להמתין למורים השוחרים שהוכשרו במוסדות גבוהים — כצפוי רב אם כל התפתחות שונת במהותה הייתה אפשרית, ובוואי שמדובר כמו טסקיג'י לא היה מתאפשר על הדעת לפני 1880; ושלישית, בעוד שזו אמת גדולה לומר שהכהני חייב לשאוף ולשאוף בעוצמה כדי לעזור לעצמו, שכן באותה מידה שאלמלא שאיפתו לא רק תזכה לתמיכה, אלא תעורר ותעודד על ידי יוזמה של הקבוצה הסובבת העשרה והחכמה יותר, הוא לא יוכל לקוות להצלחה גדולה.

בכישלונו להבין ולהציג נקודה אחרת זו, מר ווינגטן ראיו במיוחד לביקורת. הדוקטורינה שלו נתה לגורם לבנין, בצפון ובדרום, להעיר את נטל עביית הכהנים לכתחזוקה של הכהן ולעמדו מן הצד צופים בקרותיהם ופסים למד; בעוד שלבעשה הנטול שיר לאומה, וידי של אף אחד מאיינו אין נקיות אם איןנו מפנים את מרצינו לתקן העולות הגדלות הללו.

יש להוביל את הדרכם, על ידי ביקורת גלויה ושירה, להפגין את הצד הטוב יותר שלה ולמלא את חובתה המלאה כלפי הגצע לו גרמה עול נורא ושלו היא עדין גורמת עול. הצפון — שותפה לפשע — אינה יכולה למסך את מצפונה על ידי כסוי בזהב. איןנו יכולים לישב בעיה זו באמצעות דיפלומטיה ונעם הליכות, באמצעות "מדיניות" בלבד. אם הגראע מכל קרה, האם החוסן המסור של מדינה זו יוכל לשרוד את החניקה והרצח האיטיים של תשעה מיליון בני אדם?

על הגברים השוחרים אמריקה מוטלת חובה למלא, חובה נוקבת וудינה — תנואה קדימה שתתנגד לחלק מפועלו של מנהיגם הגדול ביותר. ככל שמר ווינגטן מטייף לחיסכון, לסלנות ולהכשרה תעשייתית להמוני, עליהם לתרmor בו ולעמל עמו, לשמשו בכבודו ולהתגאות בכוחו של יהושע זה, שנקרא על ידי אלוהים ואדם להוביל את המלחנה חסר המנהיג. אך ככל שמר ווינגטן מצדיק חוסר ذקק, בצפון או בדרום, ככל שאיןו מעריך נcona את הזכות והחובה להצביע, ככל שהוא ממעיט בערך ההשפעות המסרות של הבדלי המעדמות ומתנגד להכשרה הגבוהה ולשאיפות של מוחותינו המבריקים ביותר — ככל שהוא, הדרום או האומה עושים זאת — علينו להתנגד להם ללא הרף ובנוחות. בכל שיטה תרבותית ושוחרת שלום علينا לחזור למען הזכויות שהעולם מעניק לבני אדם, תוך דבקות בלתי מתפשרת באוטן מילימ' גודלות שבני האבות המייסדים היו מעדיפים לשוכחו: "אנו רואים אמונות אלה כהנחות יסוד המובנות מאליהן: שככל בני האדם נבראו שווים; שבוראים העניק להם זכויות מסוימות שאין ליטול אותן; שביניהן הזכות לחיים, לחירות ורדיפות האושר".

. ד.

על משמעות הקדמה

אם ברצונך להכיר על כוחך,

בחר באלו החופשיים מחתא,

הניצבים בבייך הנצח!

שלח נא את רוחותיך!

בני האלמות, הטהורים,

אלו שאינם מרגישים, שאינם בוכים!

אל תבחר בעלמה הענוגה,

אף לא בನפשה הרכה של הרועה!

שילר.

היה הייתה פעם, שלימדי בית ספר בין גבעות טנס', במקומות שבו עמק המיסיסיפי הרחב והחשור מתחילה להתקפל ולהתקמט כדי לקדם את פני הרים האלגני. הייתה אז סטודנט בפייסק, וכל אנשי פייסק חשבו שטנס' – מעבר ל"הינומה" – שיכת להם לבדם, ובזמן הפגהה היו יוצאים בחבורות נמרצות לפגושים את מפקח בת' הספר של המחווז. צער ומאושר הלכתי גם אני, ולא אשכח במהרה את אותו קץ לפני שבע-עשרה שנים.

תחליה היה סמינר מורים בעיר המחווז; שם אורחים נכבדים של המפקח לימדו את המורים שברים ואיות ומוסתרין אחרים – מורים לבנים בבודק, כושים בלילה. פיקניקפה ושם, וארות ערב, והעולם הגס רוכך על ידי צחוק ושיר. אני זוכר איך – אף אני סוטה מהונשה.

הגיע יום שבו כל המורים עזבו את הסמינר והחלו בצד אחר בת' ספר. למדתי משמעות (שכן אני פחדה פחד מוות מלוי נשק) שצד ברוחדים ודובים ואנשים הוא מעוני להפליא, אף אני בטוח שהאדם שמעולם לא צד בית ספר כפרי יש לו עוד מה ללמידה על תענוגות המרדף. אני רואה כעת את הדרכיהם הלבנות והלוות עולות וירדות ומ�파לות לפנוי תחת שימוש يول' הבוערת; אני מרגיש את העיפות העמוקה של הלב והאיברים כעשהה, שמנה, שישה מיילים נמתחים ללא רחם קדימה; אני מרגיש את לבן צונה בכבדות כשאני שומע שוב ושוב: "יש לכם מורה? כן." אז הלכתי עוד ועוד – סוסים היו יקרים מדי – עד שנדרדתי מעבר למטיילות הרכבת, מעבר לקווי הרכבות, אל ארץ של "חיות רעות" ונחש צפע, שבה באו של זר היה מאורע, ואנשים חי ומותו בצללה של גבעה כחולה אחת.

פזרים על פני גבעה וגיא שכנו בקטנות ובתי חווה, מנוקדים מן העולם על ידי היערות והגביעות המתגלגלות לכיוון מזרח. שם מצאתי סוף סוף בית ספר קטן. ג'ואי סיפרה לי לעליון, היא הייתה נערה דקה ופושטת מראה בת עשרים, עם פנים חמימות-כהות ושיעיר עבה וקשה. חציתה את הנחל בווטרטאן ונחתה תחת הערבות הגדולות; אחר כך הלכתי לבקתה הקטנה במגרש שבו ג'ואי נחה בדרכה לעיריה. האיכר הכהוש קיבל את פני, וג'ואי, כשהשمعה את שליחותי, אמרה לי בחרדה שהם רצים בית ספר מעבר לגבעה; שרק פעם אחת מאז המלחמה היה שם מורה; שהיא עצמה משתוקקת ללמידה – וכך המשיכה, מדברת מהר ובקול רם, ברצינות רבה ובמטרץ.

لامחרת בבודק חציתה את הגבעה העגולה והגבואה, התעכבתי להביט בהרים הכהולים והזהובים הנמתחים לעבר הקרוליניות, ואז צלلت לטור העיר ויצאת אל ביתה של ג'ואי. זה היה בית עץ דהוי בן ארבעה חדרים, השוכן ממש מתחת לגבעה, בין עצי אפרסק. האב היה נפש שקטה ופושטה, בער בנינוחות, ללא שום של גסות רוח. האם הייתה שונה – חזקה, פעולטנית ונמרצת, בעלת לשון זריזה וחסרת מנוחה, ושאייפה לחיות "כמו בני אדם". הייתה שם חברה של ילדים. שבי בנים עזבו. נותרו שתי נערות מתבגרות; גמדה ביישנית בת שמונה; ג'ון, גבוה, מגושם ובן שמונה-עשרה; ג'ים, צעיר יותר, מהיר יותר ונאה יותר; ושני תינוקות בגיל לא מגדר. ואז הייתה ג'ואי עצמה. נראה שהיא הייתה מרכז המשפחה: תמיד עסוקה בשירות, או בבית, או בקייטיף פירות עיר; מעט עצבנית וונטה למוזך, כמו אמה, אך גם נאמנה, כמו אביה. היה בה עידון מסוים, צל של גבורה מוסרית לא מודעת שהיתה נוותנת ברצון את כל החיים כדי להפוך את החברים לרחבים יותר, עמוקים יותר ומלאים יותר עבורה ובעורו בני ביתה. ראייתי הרבה מהמשפחה זו אחר כך, ולמדתי לאחוב אותם על מאמציהם הכנמים להיות הגונים ונינוחים, ועל המודעות שלהם לבורותם שלהם. לא הייתה בהם כל העמדת פנים. האם הייתה גוערת באב על הוותתו כה "וותן"; ג'ואי הייתה נזפת בבניים על רשלנותם; וכולם ידעו שה דבר קשה להוציא לחם מהצד הסלעי של הגבעה.

השגתית את בית הספר. אני זוכר את הימים שבו רכבתי על סוס אל בית המפקח עם בחור לבן צער ונעימים שרוצה את בית הספר של הלבנים. הדרך עברה באפיק של נחל; השמש צחקה והמים פצחו בצללים, ורכבנו הלאה. "כנסו", אמר המפקח, "כנסו. שבו. כן, התעודה זהו תפסיק. הייארו לארות צהרים. כמה אתה רוצה

לחודש?" "הו", חשבתי לעצמי, "זה מזל"; אך כבר אז נפל הצל הנורא של ה"הינומה", שכן הם אכלו תחילת, ואז אני – לבדי.

מבנה בית הספר היה בקמתה בולי עץ, שביה קולונל וילר נהג לאחסן את התירס שלו. היא שכנה במגרש מאחורי גדר כלונסאות ושיחי קוואים, ליד המעיין המתוק ביותר. היה שם פתח במקום שבו היה פעם דלת, ובפנים – אוח מסיבי ורעוע; סדקאים גדולים בין בולי העץ שימושו כחלונות. רהיטים היו נדירים. לחות חריף רבע בפינה. שולחן הכתיבה שלו היה עשוי משולשה קרשים, מחזק בנקודות קריטיות, ואת הcisא של ר' שאלתני מבעלת הבית, הייתה צריך להחזיר מדי לילה. מושבים לילדים – אלו הטרידו אותי מאוד. נרדפת עלי ידי חזון מנוי אינגלנד של שולחנות וכיסאות קטנים ונקיים, אך אבוי! המיצאות היויה ספסלי קרשים גסים לא משענת, ולעתים ללא רגליים. הייתה להם מעלה אחת: הם הפכו את הנמנום למסוכן – ואולי אף קטלני, שכן על הרצפה לא ניתן היה לסמור.

היה זה בוקר חמם בסוף يول' כשבית הספר נפתח. רעדתי כששמעתי את טפיית הרגלים הקטנות בדרך המאובקת, וראיתי את השורה ההולכת וגדלה של פנים כהות ורציניות ועיניהם בהירות ומשתוקקות מולו. ראשונה באה ג'וזי ואחיה אחיוותיה. הקמיהה לדעת, להיות סטודנטית בבית הספר הגדל בנאשוויל, ריחפה ככוכב מעל האישה-ילדה הזה בתוך עבودתה ודאגותיה, והוא לא מדה בעקבשות. היו שם בני דואל מחוותם שמעבר לאלאנסנדריה – פאני, עם פניה השחורות והחלקות ועיניה התוהות; מרתה, חומה וכחת תפיסה; האישה-ילדה היפה של אחד האחים, והצאצאים הצערניים יותר.

היו שם בני ברק – שני נערים חומיים וצהובים, ילדה קטנה בעלת עיניים מתנשאות. הילדה הקטנה והשמנמנה של ראובן המשמן באה, עם פנים זהובות ושיער בצבע זהב-עתיק, נאמנה ורצינית. 'תני הת'יצה' מוקדם – נערה עליזה, מכוערת וטובת לב, שנגהגת ללווע טבק בהחבה ודאגה לאחיה הקטן בעל רגلى ה-О. כשאיימה יכלה לוטר עליה, באה 'טילד' – יופי של חצות, עם עיניים כוכבות וגפינים מעצבות; ואחיה, שהיה מכוער באותה מידת. ואז הבנים הגדולים – בני לורנס המגושמים; בני ניל העצנים, בניים ללא אב של אם ובת; היקמן, עם שחות בכתפיו; והשאר.

שם הם ישבו, כמעט שלושים מהם, על הספסלים הgasim, פניהם נעים בין קرم בהיר לחום עמוק, הרגלים הקטנות יחפות ומתנדנדות, העיניים מלאות ציפייה, פה ושם זיק של שובבות, והידיים אוחזות בספר האיות הכהול-חרור של ובסטר. אהבתني את בית הספר שלי, והאמונה העדינה שהייתה ליידים בחוכמתו של מורת הייתה באמת מופלאה. קראנו ואיתנו יחד, כתבנו מעת, כתפנו פרחים, שרנו והקשבנו לסתורים על העולם שעבור לגבעה. לעיתים בית הספר היה מתמעט, ואני ריאתי יוצא לדרך. הייתה מבקर את מאן אידיגס, שחי בשני חדרים מלוכלכים מאוד, ושאל מודיעו לוג'ין הקטנה, שפניה הבוערות נראה תמיד כלhabה עם השיער האdom-כהה הלא סרוק, נעדרה כל השבע שעבר, או מודיע חסרו לי לעיתים קרובות כל כך סמטרוטיהם המופלאים של מקן ואד. אך האב, שעבד בחותות קולונל וילר תמורה חלק ביבול, היה מספר לי איך היבולים זקנים לבנים; והאם הדקה והמרושלת, שפניה היו יפים כשרחזה אותם, הבטיחה לי ללוג'ין חייבות לשמור על התינוק. "אבל נתחיל לשלוות אותם שוב בשבוע הבא". כשבני לורנס הפסיקו לבוא, ידעתי שההספוקות של המבוגרים לגבי למידים ניצחושוב, ולכן, בעודי מעפיל במעלה הגבעה ונכנס עמוק ככל האפשר לתוך הבקתה, תרגמתי את קיקrho "למען המשורר ארכיאוס" לאנגלית הפешטה ביותר עם השלכות מקומיות, ובדרך כלל שכנעתי אותם – למשך שבוע בערך.

בלילות שישי הלכתי לעיתים קרובות הביתה עם כמה מהילדים – לפעמים לחווות של דוק ברק. הוא היה אדם שחור גדול, קולני וכחוש, שעבד ללא הרף וניסה לקנות את שבעים וחמשה האקרים של גבעה וגיא שבhem ח'; אך אנשים אמרו שהוא בודאי ייכשל, "הלבנים יקבלו את הכל". אשתו הייתה אמונה מפוארת, עם פני צערן ושיער מבריק, ללא מחרור ויחפה, והילדים היו חזקים ויפים. הם חיו בבקתה של חדר וחצי בשקע של החווה, ליד המעיין. החדר הקדמי היה מלא בMITOT לבנות גדולות ושמנות, ניקיות בקפידה; והו תמןנות זולות על הקירות, ושולחן מרכזי עייף. במטבח האחורי הצעיר הזמנתי לעתים קרובות "להוציא ולעזר" לעצמי למנה של עוף מטוגן וביסקוואיטים מחיטה, "בשר" ולחם תירס, שעועית ירקה ופירוט יער. בהתחלה הייתה קצת מודאג לקראת שעת השינה בחדר השינה היחיד והבודד, אך המבוכה נמנעה בכישרונו רב. תחילת, כל הילדים נימנו

ונדרמו, ואוחסנו בתוך עירימה גדולה של נצחות אוז; אחר כך, האם והאב חמקו בדיסקרטיות למטבח בזמן
שאני נכנסתי למיטה; אז, לאחר שכיבו את האור העמוס, הם פרשו לישון בחושך. בבוקר כולם כבר קמו והלכו
לפני שיחשבתי להתעורר. מעבר לכਬיש, במקום שבו חי ראובן השמן, כולם יצאו החוצה בזמן שהמורה פרש
ליישון, כיוון שלא יכולו להתפרק במותירות של מטבח.

.ה.

על כנפי אטאלנטה

הו, נער שחר מאטאלנטה!

אר חצי הדבר נאמר;

ככל העבד וככלי האדון

פאחד התרו כבר;

קללה הגזעים האחת

את שנייהם ברצועה אחזה;

הם קמים — כלם קמים —

השחר ומלבן ייחדו בשעה זו.

ויטר.

מדרום לצפון, אך מצפון לדרום, שכונת עיר מאה הגבעות, מציצה מתווך צללי העבר אל הבטחת העתיד.
ראיתה בבוקר, כסומוק ראשון של ים עורר אותה למחזאה; היא רבצה אפורה ושקתה על אדמתה הארגמנית
של ג'ורג'יה; אז החל העשן הכהול להסתולס מארכובותיה, צלצל פעמון וצוחת צפירה פילחו את הדממה,
רעד ושאון של חיים עמוסים נאספו ותפחו לאITEM, עד ששחרור הכרך הגועש נראה כדבר מוזר בארץ
מנמנמת.

פעם, אומרים, אפילו אטאלנטה ישנה קהה ומונמנמת למרגלות הרי האלגני, עד שטבילת הברזל של המלחמה
עוררה אותה במימה הקודרים, עורה והטריפה אותה, והותירה אותה מא芝ינה לים. והים קרא לגבעות
והגביעות עמו לים, עד שהעיר קמה כאלמנה, השילכה מעלה את בגדי אבלה ועמלה למען לחם חוכה; عمלה
בהתמדה, עמלה בערמומיות — אולי במרירות מה, עם קוורטוב של רדיות פרטום — אך בכל זאת ברצינות
אמת ובזיהה כנה.

דבר קשה הוא לחיות כשרדוף אתה על ידי רוחה של פנטזיה כוזבת; לראות את חזון האימפריה הרחבה דועך
לאפר ולכלוך ממשיים; לחוש את יסורי המנוח, עם זאת לדעת שעם כל הרע שנפל ביום שחור אחד, הוכרע
משהו שהיה ראוי לחיות, נהרג משהו שבצדק לא העז למות; לדעת שעם הצדק שניצח, ניצח גם משהו מן
העול, משהו נלוז ושפלה, משהו פחות מהרחב והטוב ביותר. כל זה קשה מנשוא; ורבים הם האנשים והערבים
והעמים שמצאו בכך תירץ להזעפת פנים, להרהורים קודרים ולהמתנה נרפה.

לא כאלה הם האנשים העשויים ללא חת; אלה של אטאלנטה פנו בנחישות אל העתיד; עתיד זה נשא במרקומי
אופקים של ארגמן וזהב: אטאלנטה, מלכת ממלכת הכותנה; אטאלנטה, השער לארץ המשם; אטאלנטה, לאקסיס
החדשה, הטווה שתי עבור העולם כולו. קר הכתירה העיר את מאה גבעותיה בבתי חירות, ומילאה את
חניותיה במעשי ידים מוחכמים, ומתחה נתיבי ברזל ארוכים כדי לקדם את פני מרקוריוס העסוק בלבואו.
והאומה יכולה דברה על חתירתה.

אולי אטלנטה לא הוטבלה על שמה של העלמה המכונפת מבויאותיה המשמייה; אתם מכירים את הסיפור — כיצד אטלנטה שחומרת העור, התמירה והפראית, הסכימה להינשא רק למי שניצח אותה במירוץ; וכייזד היפומנס הערמוני הניח שלושה תפוחי זהב בדרכה. היא נמלטה צצל, נצירה, נרתעה מול התפוח הראשון, אך בדיק כshallach את ידו, נמלטה שוב; ריחפה מעל השני, ואז, חומקת מאחיזתו הלוותת, טסה מעל הנהר, עמוק וגבעה; אך כשהשתהתה מעל השלישי, זרועותיו הקיפו אותה, ובמבטם זה בזו, התשוקה הבוערת של אהבתם חיללה את מקדש האהבה, והם קוללו. אם אטלנטה לא נקרה על שם אטלנטה, ראי היה שכך היה.

اطלנטה אינה העלמה הראשונה או האחורה שתאות הזאב הובילה אותה לטמא את היכל האהבה; ולא רק עלמות, אלא גברים במירוץ החיים שוקעים מהאידיאלים הנעלמים והנדיבים של הנערומים אל קוד המהמרים של הבורסה; ובכל חתירתה של אומנתנו, האם אין בשורת העבודה מזוומה על ידי בשורת השכר? הנה נפוץ הדבר עד שחייב מהאנשים סבורים כי זהו המצב התקוני; כי חסר עורין, עד שאנו כמעט יראים לתהות שמא תכלית המירוץ אינה זאב, שמא מטרת האדם אינה, בצדק, להיות עשיר. ואם זהוי שגגה של אמריקה, מה נראה האסנה הניצבת בפני ארץ חדשה ועיר חדשה, פן אטלנטה, פן אטלנטה, בהתקופה למען זאב גרידא, תגלה שהזאב מໂkol!

לא גחתת שוא שעלמה היא שהתניעה את המירוץ הקשה הזאת; שמהה אימה רבצה לרגלי אותה עיר לאחר המלחמה — פואודילזם, עוני, עליית המעמך השלישי, צמויות, לידתם מחדש של החוק והסדר, וועל כל ובין כולם, הינומת הגזע. כמה כבד המשע לרוגלים עייפות אילו ניפויים חייבות להיות לאטלנטה כדי לרוחף מעל כל הגיאיות והגביעות הללו, דרך יערות חמוצים ומים קודרים, ועל פניהם שממת החימר האדומה והצרובה בשמש! כמה מהירה חייבת אטלנטה להיות אם לא תפתחה לזאב לחל את המקדש!

למקדש אבותינו יש, אומנם, אלים מעטים — יש הלועגים, "מעטים מד". ישנו מרקוריוס החסקן של ניו אינגלנד, פלוטו של הצפון, וקרט של המערב; ושם גם נמצא אפולו של הדרום, שנשכח למחרה, שתחת חסותו רצח העלמה — וככל שרצתה היא שכחה אותו, ממש כפי שם בביואוטיה נשכח ונוס. היא שכחה את האידיאל הישן של הג'נטלמן הדרומי — אותו ירוש העולם החדש של החן והאדיבות של הפטרייק, האביר והאצ'יל; שכחה את כבודו עם חולשותיו, את טוב לבו עם רשלנותו, והתקופה לתפוחי זאב — לאנשים שעסוקים וודים יותר, חסכנים וחסרי עכבות יותר. תפוחי זאב הם יפים — אני זוכר את ימי הנערומים פורקי העול, כשמטעים בארגמן וזאב פיתו אותו לעבר גדר ושרה — וגם הסוחר שהדיח את בעל המטעים אינו פרבנו בזו. עבדה וועשר הם המנוגדים הכבירים להרמת ארץ ישנה-חדשזה זו; חסכנות, عمل וחיסכון הם הנטייבים לתקומות חדשות אפשרויות חדשות; ועם זאת האזהרה נחוצה, פן היפומנס הערמוני יפתח את אטלנטה לחשוב שתפוחי זאב הם מטרת המירוץ, ולא רק מקרים שבדרך.

אסור לאטלנטה להוביל את הדרום לחלום על שגשוג חומרי CABIN הבוון לכל הצלחה; כבר עתה מתחילה העוצמה הקטלנית של ריעון זה להתפשט; היא מחליפה את הטיפוס המעודן של הדרום ברודפי בעצע גסום; היא קוברת את היופי המתוק של חי' הדרום תחת ימירה וראותנות. לכל חול'י חברותיו הוצע עשר כתירות פלא — עשר כדי לmagaret את שרדיה הפואודילזם של העבודות; עשר כדי לזרום את ה"קראקרים" מהמעמד השלישי; עשר כדי להעסיק את הצמויות השחורים, והסיכוי לעשר כדי להמשיך להריצם; עשר כתכליות וכמטרה של הפוליטיקה, וכמטרה עבר לסוחר עבר חוק וסדר; ולבסוף, במקום אמת, יופי וטוב, עשר כאידיאל של בית הספר הציבורי.

לא רק בעולם שהוא אטלנטה מייצגת נכון הדבר, אלא שהוא מאיים להיות נכון גם לגבי עולם שמתהה ומעבר לעולם ההוא — העולם השחור שעבר להינומה. חיים אין זה משנה כמעט לאטלנטה, לדром, מה הכושי' חשוב או חולם או רוצה. בח' הנפש של הארץ הוא נמצא ביום, ומطبع הדברים יישאר כך עוד זמן רב, כמו שאין מהררים בו, נשכח למחרה; עם זאת, כшибוא הימים שבו יתחיל לחשוב ולרצות ולפעול עבר עצמו — ואילו איש שיום זה לא יבוא לעולם — אז החלק שייחס לא יהיה של למידה פתאומית, אלא מילים ומהשבות שלמד למלמל בילדותו הגזעית. חיים, תשיסת חתירתו למימוש עצמו היא עבר מאבק העולם הלבן כגלג בעור גלגל: מעבר להינומה קיימות בעיות דומות אך קטנות יותר של אידיאלים, של מנהיגים ומונהגים,

של צמימות, של עוני, של סדר והכנעה, ודרך הכל — הינומת הגזע. מעתים יודעים על בעיות אלה, מעתים מהיהודים מבחינים בהן; ובכל זאת han שם, ממתינות לסטודנט, לאמן ולוחזה — שדה שמישהו יגלה מתישהו. אכן חלל פיתוי של היפומנס; כבר בעולם קטן זה, אשר כעת בעקביפין ובעתיד במישרין חייב להשפיע על העולם הגדול לטוב או לרע, מתגבשת הרגל לפרש את העולם בדולרים. המנהיגים הישנים של דעת הקהל הכספי, באוטן קבוצות קטנות שבנה קיימת תודעה חברתית כושית, מוחלפים בחדשים; לא המטיף השחור ולא המורה השחור מנהיגים כפי שהנהיגו לפני שני עשורים. למיקומותיהם נדחקים החוקאים והאגננים, הסබלים והאומנים בעלי השכר הגבוה, אנשי העסקים — כל אלו בעלי הרकוש והממון. עם כל השינוי הזה, המקביל באופן כה סקרני לזה של העולם الآخر, החל גם אותו שינוי בלתי נמנע באידיאלים. הדром מבהה כיום את הייעמותו האיתית והעקבית של טיפוס מסוים של כושי — העבד הנאנם והאדיב של ימי קדם, על ישרו הבלתי ניתן להשחתה וענותו המכובדת. הוא חולף מן העולם בדיק באוטה ודאות שבה הטיפוס הישן של הגנטלמן הדרומי חולף, ומסיבות לא שונות בהרבה — הטרנספורמציה הפתאומית של אידיאל חירות רחוק ויפה למציאות הקשה של רדיפת פת לחם, והאליה של הלם בעקבותיה.

בעולם השחור, המטיף והמוראה גילמו פעם את האידיאלים של עם זה — המאבק למען עולם אחר וצדוק יותר, החלום המערופל על צדק, המסתורי של הידיעה; אך כיום הסכנה היא שאידיאלים אלה, על יופים הפשט והשראות המסתורית, ישקעו פתאום לשאללה של מזומנים ותאווה לzech. כאן ניצבת אטלנטה הצעירה והשchorה הזה, חוגרת מותניה לקראת המירוץ שחיב להירץ; ואם עיניה עדין נשואות אל הגבעות והשימים כמו בימי קדם, הרי שנוכל לצפות לרציה אצילה; אך מה אם היפומנס חסר רחמים, או ערמוני, או אפילו פזיז, ינית תפוחי זhab לפניהם? מה אם העם הכספי יפותה לנוטש את המאבק למען הצדק, את אהבת הידיעה, כדי לראות בדולרים את חזות הכל בחיים? מה אם למוניזם של אמריקה יתווסף הממוניים הגואה של הדром הנולד מחדש, והממוניים של דרום זה יתחזק על ידי הממוניים המנץ של מיליוןיו השחורים שהתעוורו למחצה? לאן, אם כן, נעלם החיפוש של העולם החדש אחר הטוב והיפות והאמת? האם זה, והוא פרח חירות יפה אשר, למחרות לעגם של צעירים ימינו, נבט מדם אבותינו — האם גם הוא חייב להתנוון למרדף מאובק אחר זhab, לתאווה פורקת על עם היפומנס?

מאה גבעותיה של אטלנטה אין מוכתרות כלל בbatis חרותת. על אחת מהן, לכיוון מערב, המשמש השוקעת מבליטה שלושה בניינים בחדות על רקע השמיים. יופיה של הקבוצה טמון באחדותה הפשטota: מדשאה יrokeה ורחבה העולה מהרחוב האדום ומלבבת ורדים ואפרסקים; מצפון ומדרום, שבן אולמות פשוטים וממלכתיים; ובתווך, חבוי למראה בקיסוס, בניין גודל יותר, חינני בעוז, מעוטר בצתומים, ולוי צריח נמרך אחד. זו קבוצה מרגיעה — אדם לעולם אינו מחשש יותר; הכל כאן, הכל נהיר. שם אני ח', שם אני שומע יומ-יום את המהום החיים המרגיע. בדיםומי החורף, כשההמשש האדום זhorת, אני יכול לראות את הדמויות הכהות עוברות בין האולמות לצלילי פעמון הלילה. בבוקר, כשההמשש זhabה, צלצל פעמון היום מביא את החיפזון והצחוק של שלוש מאות לבבות צעירים מהאולמות ומהרחוב, ומהעיר העסוקה שמתחת — ילדים כולם כהו עיר ושערם כבד — לצרף את קולותיהם הצעירים והצלולים למזיקה של זבח הבוקר. בחצי תריסרCitotutes הם מתאפסים אז — כאן כדי לעקב אחר שר האהבה של דידו, כאן כדי להאזין לסתורה של טריה האלוהית; שם כדי לשוטט בין הכוכבים, שם כדי לשוטט בין בני אדם ואומות — ובמקומות אחרים, בנתיבי יד'עה שחוקים אחרים של עולם מזרך זה. שום דבר חדש, שום התקנים חוסכי זמן — פשט שיטות עתיקות ומפוארות של חפירה למען האמת, וחיפוש אחר יופי החיים הנסתרים, ולמידת הטוב שבקיים. חידת הקיום היא תוכנית הלימודים האוניברסיטאית שהונחה לפני הפרעונים, שנלמדה בחורשות על ידי אפלטון, שהייתה את הטוריים והקוואדריוויום, ומונחת ביום לפני בני המשוחרים על ידי אוניברסיטת אטלנטה. ותוכנית למידים זו לא תשנה; שיטותיה יהפכו מיומנות ויעילות יותר, תוכנה עשיר יותר בזכות עמלו של החוקר וחזונו של החזזה; אך למכללה האמיתית תמיד תהיה מטרה אחת — לא להרוויח אתبشر המזון, אלא לדעת את התכליות והיעד של אותם חיים שהמזון מזין.

חזון החיים העולה לפני העיניים הכהות הללו אין בו דבר שפל או אונוכי. לא באוקספורד או בליפציג, לא ביל או בקולומביה, שוררת אווירה של החלטה נعلاה יותר או חתירה חופשית יותר; הנחיות למשען עבור בני אדם, שחורים ולבנים כאחד, את האפשרויות הרחבות ביותר של החיים, לבקש את הטוב יותר ואת הטוב ביותר, להפיץ במו ידיהם את בשורת ההקרבה — כל זה הוא משא דבריהם וחלומם. כאן, בלב מדבר רחב של

מעמדות אויסורים, בטור העלבונות והחיכוכים והגחמות מכאיבי הלב של סלידה גזעית עמוקה, שכנתה נווה מדבר יורך זו, שבה צם לוהט מתקרר, ומרירות האצהה מומתקת על ידי המיעינות והבריות של הפרנסוס; וכן גברים יכולים לשכב ולהאזין, וללמוד על עתיד מלא יותר מן העבר, ולשמעו את קול הזמן:

"Entbehren sollst du, sollst entbehren" (עליך לוותר, לוותר עליך).

הם עשו את טעויותיהם, אלו שנטעו את פיסק והווארד ואטלנטה בטרם התפזר עשן הקרב; הם עשו את טעויותיהם, אך טעויות אלו לא היו הדברים שעלו פניהםצחקנו לאחרונה בקהל רם מד'. הם צדקנו שביקשו לייסד מערכת חינוך חדשה על בסיס האוניברסיטה: איפה, למען השם, נבסס את הידע אם לא על הידע הרחב והעמוק ביותר? שורשי העץ, ולא עלי, הם מקורות חייו; ומרاثת ההיסטוריה, מתקדמים ועד קי' מרידג', תרבות האוניברסיטה הייתה ابن הפינה הרחבה שעלה נבנה ה-א' ב' של גן הילדים.

אך בונים אלו אכן טעו בהמעטה בערך חומרת הבעה הניצבת בפניהם; במחשבה שמדובר בעניין של שנים ושוערים; בבניה מהירה ובanhact יסודות רשלנית, ובהורדת רמת הידע, עד שפיזרו באקרה ברוחבי הדروم תריסר בתים ספר תיכוניים דלי, ציוד שכונו בטעות אוניברסיטאות. הם שכחו גם, ממש כפי שימושיהם שוכחים, את כל חסר השווון: מתוך מיליון הצעירים השחורים, חלקם התאימו לידע וחלקם לחופירה; חלקם היו הכישرون והיכולת של אנשי אוניברסיטה, וחלקם הכישرون והיכולת של נפחים; ואימון אמיתי פירושו לא שכולם היו אנשי אקדמיה ולא שכולם היו אומנים, אלא שהאחד יעשה לשילוח של תרבות לעם שלא למד, והאחר לפעול חופשי בין צמייתם. והנגישו להפוך את הנפח למולמוד הוא טיפשי כמעט כמו התוכנית המודרנית יותר להפוך את המולמוד לנפח; כמעט, אך לא לגמר.

תפקיד האוניברסיטה אינם רק ללמד רדיפת פת לחם, או לספק מורים לבתי הספר הציבוריים או להיות מרכז של חברה מנומסת; תפקידו הוא, מעל לכל, להיות האיבר של אותו כוונון עדיין בין החיים המשיים לבין הידע המתרחב על החיים, כוונון המהווה את סוד הציוויליזציה. מוסף זהה דרוש לדром של ימינו באופן נואש. יש לה דת, רצינית, קנאית — דת שמשני עברי ההינומה ממשימה לעיתים קרובות את הדיברות השישי, השבעי והשמיני, אך מחליפה אותם בתריסר דיברות משלימים. יש לה, כפי שאטלנטה מראה, חסכנות גוברת ואהבת עמל; אך חסר לה אותו ידע רחב על מה שהעולם ידוע וידע על חיים ועשיה אנושיים, ידע שאותו תוכל להחיל על אלף בעיות החיים המשיים הניצבות בפניה כיום. צורך הדром הוא ידע ותרבות — לא בכמות קטנה וمعدנת כמו לפני המלחמה, אלא בשפע רחב ופועל בעולם העבודה; ועוד שיהיה לה זאת, כל תפוחי ההספרידות, יהיו זוהבים ומושבצים באבני חן כל شيء, לא יוכל להציג מקלט האוהבים מבויאותיה.

כנפי אטלנטה הן האוניברסיטאות הבאות של הדром. הן לבדוק יכולות לשאת את העלמה אל מעבר לפיתוי של פרי הזהב. הן לא יניחו את רגליה המעויפות הרחיק מהcotנה והזהב; שכן — אה, היפומנס המחשב! — האם התפוחים אינם מונחים ממש בנטייה החיים? אך הן יניחו אותה מעלהם ומעבר להם, וויתרו אותה כורעת במקדש האמת והחירות והאנושיות הרחבה, בתולה ולא מחוללת. טעות מריה טעה הדром היין בחינוך האנושי, בזלזול בחינוך הממוני ובקמצנותו בתמייה במכללות. יסודות האוניברסיטה העתיקים שלו התדרדרו ונבלו תחת נשימתה המזוהמת של העבודות; וגם מאז המלחמה הם מנהלים קרב אבוד על חייהם באוויר הנגוע של אי-שקט חברותי ואנושיות מסחרית, מנונים בשל מות הביקורת, ורעים מוחסרים באנשים בעלי תרבות רחבה. ואם זהו הצורך והסכנה של הדром הלבן, כמה כבדים יותר הסכנה והצורך של בני המשוחררים! כמה דחוק כאן הצורך באידיאלים רחבים ותרבותם אמת, בשימור הנפש מיעדים נלאים ויצרים קטוניים! הבה נבנה את האוניברסיטה الدرומית — ויליאם ומרי, טריניטי, ג'ורג'יה, טקסס, טוליין, אנדראבילט והאחרות — ראיות לחירות; נבנה גם את האוניברסיטאות של הקשיים — פיסק, שיסודותיה תמיד היו רחבים; הווארד, בלוב האומה; אטלנטה באטלנטה, שאידיאל המלומדות שלה נשמר מעל לפיתוי המספרים. מדוע לא כאן, ואולי במקומות נוספים, ניטע עמוק ולתמים מרכזי למדינה וח'ים, מכלות שבכל שנה ישלחו אל חי הדром כמה אנשים לבנים וכמה אנשים שחורים בעלי תרבות רחבה, סובלנות קתולית ויכולת מאומנת, שיישלו את ידיהם בידיים אחרות, ויתנו למריבה זו של הגזעים שלום הגון ומכוון?

סבלנות, ענווה, נימוסים וטעם, בת' ספר עמיים וגנ' ילדים, בת' ספר תעשייתים וטכנאים, ספרות וסובלנות — כל אלה נועדים מידע ותרבות, ילדיה של האוניברסיטה. קר חיבים בני אדם ואומות לבנות, לא אחרת, לא מהסוף להתחלה.

לפָד פועלם לעבד — אמירה חכמה היא; חכמה כשהיא מוחלת על נערים גראנים ונערות אמריקאיות; חכמה עוד יותר כשהיא נאמרת על נערים כושים, שכןIndeed בעקבותה יוטר אין מי שילמדם. לפָד הוגים לבקשות — ידע נחוץ בעת של לוגיקה רופפת ורשלנית; ולא שגורלם הוא החמור מכל חיבים לקלבל את ההכשרה הקפודנית ביותר כדי לחשב נכון. אם דברים אלה הם אמת, כמה אוייל הוא לשאל מהו החגורה הטוב ביותר עבור נפש אחת או שבע או ששים מילון נפשות! האם נלפָד אוטם מלוכה, אז שנקשר אוטם באומניות הקייפשיות? לא זה ולא זה, אלא שניהם גם ייחד. לפָד את הפועלים לעבד ואת ההוגים לבקשות; שעלה נערים מנגרים, וליאו סופים מפילוסופים, וגונדרנים מפסילים. אך אין אנו יכולים לעצר פאן. אין אנו מכשרים בני אדם מבדדים אלא קבוצה חיה של בני אדם — יתר על כן, קבוצה בתוקף קבוצה. והთוצרת הטופי של ההכרתנו אסור שיביה פוטולוג או בנאוי, אלא אדקם. וכך לעצב בני אדם, עליינו לאחזר באידאלים, בתקילות קיום רחבות, טהורות ומעוררות השראה — לא רדיות בצע נלוזה, לא תפוחי זhab. על הפועל לעבד למען תהילת מעשה ידי, ולא רק למען שכר; על ההוגה להגagt למען האמת, ולא למען הטהלה. וכל זאת מושג רק באמצעות מאבק וקניה אונשיים; בהכרה וחנוך ללא הרף; בבסות הטעמי על האוניברסיטה, ובית הספר העממי; ובטיית מערכת שכך, שאינה עותת, והבאתה לכך לדקה, ולא לכך נפל.

כשהלילה יורד על עיר מאה הגבעות, רום מתכונת מן הימים ובאה בלחש מערבה. ולפי פקצתה, עשן בת' החירות הנקדים גולש מטה על הקרקע האDIR ומכתה אותן כתכירה, בעוד שם באוניברסיטה הוכחים מנאנצים מעלה אולם פוטון. ואומרים כי אותן ערפל אף הוא הטונית של אטלנטה, המשתנה מעלה תפוחי הזרב שלה. עופי, נערתי, עופי, כי הנה בא היפומנס!

.1

על ההכרתם של גברים שחורים

אם הנפש יכולה להשליך את האבק הצדקה,

ועירפה על רום השמים לרכב,

כלום לא יהיה זה פשע — כלום לא יהיה זה פשע לה

בונבלת חמץ זו נכה לשכן?

עומר חיאם (פייג'רלד).

ההרבול המנצח של המים, שבו לפני מחשבות רבות מספור ראתה ספינת העבדים לראשונה את המגדל המרבוע של ג'יימסטאון, זרמו עד ימים שלושה זרמי מחשבה: האחד, שתפה מהעולם הגדול יותר כאן ומעבר לים, אומר כי ריבוי הצרכים האנושיים בארץות התרבות מחייב שיתוף פעולה כלל-עולמי של בני אדם לשיפורם. מכאן צומחת אחדות אנושית חדשה, המקربת את קצוות תבל, ואת כל בני האדם — שחורים, צהובים ולבנים. האנושות הרחבה יותר שואפת לחוש במעט זה שבין אומות חיים בין המוני ממנהמים רטט של חיים חדשים בעולם, וזו עוקת: "אם המגע בין החיים לשינה הוא מות, בשזה לחים כאלה". אמת, מהחר charozim והבד הצבועי אינם מספיק עוד.

המחשבה השנייה הזרמת מאותה ספינת מות ומהנהר המתעלל היא מחשבת הדروم היישן יותר — האמונה הכנע והלהטת כי אי-שם בין בני ההבמות, בראש אלוהים "דבר שליש" (tertium quid), וקרא לו כושי — ייצור מוקין ופשוט, לעיתים אף חביב במגלותיו, אך שנגזר עליו מראש לכלת בתוך ה"הינומה". אמת,

מאחורי המחשבה מסתתרת מחשבה שנייה – חלקם, לו יונtan להם סיכוי הולם, עשויים להפוך לבני אדם, אך מתוך הגנה עצמית גרידא איננו מודעים להניח להם, ואנו בונים סבבים חומות כה גבוהות, ותולמים ביניהם לבין האור הינומה כה עבה, עד שלא יעלה בדעתם אפילו לנסות ולפרוץ דרכה.

אחרונה חביבה, מטפetta לה אותה מחשبة שלישית ואפלה יותר – מחשבתם של הדברים עצם, המלמול המבולבל וער המקצת של אנשים שהם שחורים ומולבנים, הזעקים: "חירות, חופש, הזרמנות – הענייקי לנו, הוא עולם רברבן, את הסיכוי להיות בני אדם חימט!" אמרת, מאחורי המחשבה מסתתרת מחשבה שנייה – נניח שחלילה העולם צודק ואנו פחות מבני אדם? נניח שהדחף המטורף זהה שבתוכנו הוא ככלו שגוי,izia דמיון כוזב מן הבלתי-אמת?

כך אנו ניצבים כאן בין מחשבות על אחדות אנושית, גם אם דרך כיבוש ועובדות; נחיתותם של גברים שחורים, גם אם נכפתה במרמה; וצרחה בלילה למען חירותם של אנשים שבעצם עדיין אינם בטוחים בזכותם לדרשו אותה. זהו סבר המחשבות והמחשובות-השניות שבו אנו נקראים לפטור את בעיית הנסיבות של בני אדם לחיים.

מאחורי כל המוזרות ההזו, המושכת כאחד את החכם ואת החובב, טמונה סכנותיה העמומות, המטילות علينا צללים שהם בו-זמן גרוטסקיים ונוראים. ברור לנו שהוא שהעולם מחשש במדבריות ובפראה, מצוי אצלנו בפתח הבית – כוח עבודה איתן, המותאם לאקלים סובטרופי; אם, חירשים לקולו של רוח הזמן (Zeitgeist), נסרב להשתמש באנשים אלה ולפתחם, אנו מסתכנים בעוני ובובדן. אם, מצד שני, נחוץ במחשבה-השניה האצדית ונשחית את הגזע שנטפס בטרינו, נמצוץ באנוכיות את דם ומוחם בעבר, מה יציל אותנו מהתנוונות לאומיות? רק אותה אנוכיות שפואה יותר, שהחינוך מלמד, יכולה למצוא את זכויות הכל בתוך מערכות העבודה.

שוב, אנו יכולים לגנות את דעתינו הקדמות של הדром לגביו צבע העור, אך הן נותרות עובדה כה כבده. פיתולים מוזרים כאלה של המוח האנושי קיימים ויש להתחשב בהם בפיקחות. אי אפשר לבטלם בצחוק, לא תמיד ניתן להסתר עליהם בהצלחה, ולא קל לבטלם בחקיקה. עם זאת, אין לעודד אותם על ידי הזנחה. יש להכיר בהם כעובדות, אך כעובדות לא נעימות; דברים העומדים בדרכם של הציוויליזציה, הדת והగינות של הבסיסית. ניתן להתמודד איתם רק בדרך אחת – על ידי רוחב ושיפור התבונה האנושית, על ידי סובלנות של טעם ותרבות. וכך גם עם השאייה והתשוקה הטבעית של בני אדם, גם אם הם שחורים, נחשלים וחסרי חן; אין לנагג בהם בקלות ראש. לעורר בפראות מוחות חלשים ובלתי מאומנים פירשו לשחק באש אידרא; לזלزل במאזיהם פירשו לקבל בברכה קצר של פשע חייתי ותרדמת חסרת בשעה לתוך חיקנו ממש. הנחיתת המחשבה ותיאום מימון של המעשה הם בו-זמן נתיב הכבוד והאנושיות.

וכך, בשאלת גדולה זו של פיוס בין שלושה זרמי מחשبة עצומים וסוטרים בחלקם, תרופת הפלא האחת של החינוך קופצת לשפטיהם של כולם: הכשרה אנושית כזו שתנצל בצורה הטובה ביותר את عملם של כל בני האדם מוביל לשעבדם או להפוך אותם לחיות; הכשרה שתעניק לנו את האיזון לעודד את הדעות הקדמות המהוות חומרת מגן לחברה, ולמגר את אלו שבברבריות צrhoפה אוטומטית אוזניים לזרקע הנשומות הכלואות בתוך ה"הינומה", ולזעם הגואה של אנשים כבילים.

אך כשאמרנו באופן מעורפל שהחינוך יסدير את הסבר הזה, מה ביטאנו מלבד קלישאה? הכשרה לח'ים מלמדת איך לחיות; אך איזו הכשרה נדרשת למען חיים משותפים ומועליים של גברים שחורים ולבנים? לפני מאה וחמשים שנה מישימתנו הייתה נראהית קלה יותר. אך ד"ר ג'ונסון הבטיח לנו בינויו נחוץ אך ורק לקיישוטי החיים, והוא חסר תועלת עברו "רמשים גיגלים". ביום טיפסנו לגביהם שביהם נפתח לפחות את החצרות החינוכיות של הידע בפני עצמו, נציג את אוצרותיו לרבים, ובבחר את המעתים שסוד האמת יתגלה בפניהם, לא רק מכוח הלידה או תאונות שוק ההון, אלא לפחות בחלקו על פי המימות והמטרה, הcisrown והאופי. עם זאת, אנו מתקשים מאד בישום תוכנית זו באותו חלק של הארץ שבו פגע העבדות בצורה הקשה ביותר, ושבו אנו עוסקים בשני עמים נחשלים. ליצור כאן, בחינוך האנושי, את השילוב ההכרחי תמיד בין הקבוע למזרמן – בין האידיאל לפקטו באיזון שמייש – היה שם, כפי שהייב להיות בכל גיל ומקום, עניין של ניסויים אינסופיים וטעויות תכופות.

בהערכה גסה נוכל להציג על ארבעה עשרים משתנים של עבודה בחינוך הדרום מאז מלחמת האזרחים. מס' 1876 המלחמה ועד 1895, הייתה תקופה הגישוש הבלתי ודאי והסיעו הזמן. היו בת' ספר של הצבא, בת' ספר של המיסיון, ובת' ספר של "לשכת המשוחרים" בא-סדר כאוטי שהיפשו שיטה ושיטוף פעולה. לאחר מכן הגיעו עשר שנים של מאץ בונה ומוגדר לתקמת מערכות חינוך שלמות בדרום. נסדו מכללות ובתי ספר למורים עבור המשוחרים, ומורים הוכשרו שם לאיש את בת' הספר הציבוריים. הייתה הנטיה הבלתי נמנעת של המלחמה להמעיט בערך הדעות הקדומות של האדון ובברות של העבד, והכל נראה כהפלגה חלקה מתוך הריסות הסורה בונטיים, החל משער זה אף במוחך בין השנים 1885-1895, החל מהῆפה התעשייתית של הדרום. הארץ ראתה ניצוצות של ייוזח חדש והתעוררות של אידיאלים חדשים. מערכת החינוך השואפת להשלים את עצמה ראתה מכשולים חדשים ושדה עבודה רחב ועמוק מתרם. המכילות לכושי, שנוסף בחיפזון, היו חסודות ציוד הולם, מופצות באופן לא הגיוני, ובעלויות רמת יעלות ודרגה משתנה; בת' הספר למורים ובתי הספר התיכוניים עשו מעט יותר מעבודה של בית ספר עממי, ובת' הספר העממיים הקשרו רק שליש מהילדים שהיו צריכים להיות בהם, וגם אותם הקשרו לעתים קרובות בצהורה דלה. באותו זמן, הדרום הלבן, בשל המירה פתאומית מאיידיאל העבודה, הפך עוד יותר לנוקשה וمبוצר בעדו עליון הקיימות הגזעניות, ועיצב אותן לחוקים נוקשים ומנהגים נוקשים עוד יותר; בעוד שההתקדמות המדינימה של הלבן העני מאימת מדי יום לקחת אפלו את הלוחם והחמה מפיותיהם של בני המשוחרים המופלים קשות. בלב הבעה הרחבה יותר של חינוך הכהנים, צאה השאלה המעשית יותר של עבודה, המבואה הכלכלית הבלתי נמנעת הניצבת בפני עצמה מעבדות לחירות, ובמיוחד אלה שעושים את השינוי הזה תוך שנה ודעות קדומות, חוסר חוק ותחרות חסרת רחמים.

בבית הספר התעשייתי שצץ לתודעה בעשור השני שהחל ב-1895, היה התשובה שהוצאה למשבר החינוכי והכלכלי המשולב זהה, ותשובה של חוכמה וזמן יוציא לפועל. כבר מהתחלת ניתנה כמעט בכל בית הספר תשומת לב מסוימת להכשרה מלאכת יד, אך כת הועלתה ההכרה זו לראשונה לדרגת חשיבות שהביאה אותה למגע ישיר עם הפיתוח התעשייתי המפואר של הדרום, וניתן לה דגש שהזכיר לאנשים השחורים כי לפני הילדי הידע ניצבים שערי העמל.

אך אחרי הכל אלו הם רק שערים, וכאשר אנו מסבים את עינינו מהזמן והזמן בבעית הכהנים אל השאלה הרחבה יותר של התורמות הקבועה והציויליזציה של גברים שחורים באמריקה, זכותנו לחקור, בעוד התלהבות זו לקידום חומר מגעה לשיאו, האם בסופו של דבר בית הספר התעשייתי הוא התשובה הסופית והמספקת בהכשרת הגזע הכספי; ולשאול בעדינות, אך בכל הנסיבות, את התהיה החוזרת ונשנית של הדורות: הלא החיים הם יותר מהזמן, והגוף יותר מהמלבוש? ואנשים שואלים זאת כיום ביתר שאת בגל סימנים מבשרי רע בתנאות החינוכיות האחראות. קיימת כאן הנטיה, שנולדת מהעבדות והתעוררה לחים מחודשים על ידי האימפריאליזם המטורף של ימינו, להתייחס לבני אדם ככל חלק מהמשאים החומריים של הארץ שיש להכירים רק מתוך מטרה לדיבידנדים עתידיים. דעתו קדומות גזעניות, השומרות על אנשים חומיים וחורים ב"מקומם", הופכות עינינו לבועלות ברית שימושיות לתיiorה כזו, לא משנה כמה הן עשויות לעמם את השαιפה ולהחיליא את לבבותיהם של בני אדם נאבקים. ועל כל, אנו שומעים מדי יום כי חינוך המעודד שאיפות, המציב את הנעלים שבאידיאליסם וمبקש כתכילת תרבות ואופי ולא רק רדיפה פת לחם, הוא זכותם של הלבנים וסנה ואשליה עבור השחורים.

במיוחד הופנתה ביקורת נגד מאציו החינוך הקדומים לשיער לכהן. באربع התקופות שציינתי, אנו מוצאים תחילת התלהבות והקרבה חסודות ותוכניות; לאחר מכן הכתנת מורים למערכת חינוך ציבורית עצומה; לאחר מכן השקתה והרחבתה של אותה מערכת חינוך בתוך קשיים גברים; ולאחר מכן השרות פועלם לתעשייה החדשנות והצומחות. התפתחות זו הושמה לעיג חריף כאנומליה לוגית והיפור מוחלט של הטבע. נאמר לנו בимвונות כי תחילת ההכרה תעשייתית יידנית הייתה צריכה ללמד את הכהן לעבוד, אחר כך בת' ספר פשוטים היו צריכים למד אותו לקרוא וכותב, ולבסוף, לאחר שנים, בת' ספר תיכוניים ומכללות למורים היו יכולים להשלים את המערכת, כפי שהדרשו האינטלקנציה והעושר.

শמערכת כה מושלמת מבחינה לוגית הייתה בלתי אפשרית מבחינה היסטורית — דרישה רק מעט מחשבה כדי להוכיח זאת. התקומות בענייני אנוש היא לעתים קרובות יותר מאשר משיכה מאשר דחיפה, פריצה קדימה של

האדם יצא הדופן, והרמת אחיו הקהים יותר לאייטם ובכך אל עמדת היתרון שלו. כך לא היה זה מקרה שהוילד אוניברסיטאות מאות שנים לפני בית הספר העממיים, שהפרק את הרווארד היפה לפרק הראשון של השממה שלהם. כך גם בדרומ: להמון המשוחררים בסוף המלחמה חסירה האינטיגננציה כה נחוצה לפועלים מודרניים. הם היו חייבים קודם כל את בית הספר העימי שילמדו אותם קרא, כתוב וחשבון; והיו חייבים בת ספר גבויים שיכשרו מורים לבתי הספר העממיים. המורים הלבנים שנhero לדרום הלכו כדי להקים מערכת חינוך עממית כזו. מעטים החזיקו ברעיון של יסוד מכללו; רובם בתחילת החיים היו צוחקים על הרעיון. אך הם ניצבו, כפי שככל האנשים מאז ניצבו, מול אותו פרודוקס מרכזי של הדרום — ההפרדה החברתית בין הגזעים. באותו זמן היה הקרע הוולקני הפטאומי של כמעט כל היחסים בין שחורים לבנים, בעובודה, למשל ובח' המשפחה. מאז צמח כוונן חדש של יחסים בעניינים כלכליים ופוליטיים — כוונן מתחוכם וקשה לתפיסה, אך גאוני באופן מוזר, המותיר עדין את אותם תהום נורא בקיו הצבע שగברים חוצים אותו על אחריהם בלבד. וכך, אז והיום, ניצבים בדרום שני עולמות נפרדים; ונפרדים לא רק בתחוםים הגבויים של המגע החברתי, אלא גם בכנסיה ובבית הספר, ברכבת ובחשמלית, בבתי מלון ובתי אטרואות, ברכבות וברחוביע העיר, בספרים ובעיתונים, בבתי מחסה ובבתי כלא, בבתי חולים ובבתי קברות. יש עדין מספיק מגע לשיתוף פעולה כלכלי וקובוצתי גדול, אך ההפרדה היא כה יסודית ועמוקה שהיא מונעת לחלוון לעת עתה בין הגזעים כל דבר הדומה אותה הכרה והנהגה קבוצתית סימפתטית ואפקטיבית של האחד על ידי השני, כפי שהכושי האמריקאי וכל העמים הנחשלים חייבים לקבל למען התקדמות ממשית.

זאת ראו המיסיונרים של 86' במהרה; ואם בת' ספר תעשייתיים ומתקצועיים אפקטיביים לא היו ישימים לפני הקמת מערכת חינוך עממית, הרי שבמידה שווה של ודאות לא ניתן היה להקים בית ספר עממיים הולמים עד שייהיו מורים שילמדו בהם. לבנים דרומיים לא היו מლמדים בהם; לבנים צפוניים במספר מספיק לא ניתן היה להשיג. אם הכספי היה אמור ללמידה, הוא היה חייב ללמד את עצמו, והעזרה האפקטיבית ביותר שניתן היה להושיט לו הייתה הקמת בית ספר להכשרה מורים שחורים. למסקנה זו הגיע לאט אך בبطחה כל חוקר של המצב, עד שבו-זמןית, באזרחים מרחוקים זה מהה, ללא התיעצויות או תוכניות שיטתיות, כמה שורה של מוסדות שנודעו לספק מורים לאלה שלא למדוו. מעל לעיג המבקרים על הפגמים הבורורים של הליך זה, ח'יבת לעמוד תמיד תשובהו הניצחת האחת: בturn دور אחד הם הציבו שלושים אלף מורים שחורים בדרום; הם מחקו את הבורות של רוב האנשים השחורים בארץ, והם הפכו את טסקיגי לאפשרית.

בת' ספר גבויים כאלה להכשרה נתו מطبعם להעמק פיתוח רחב יותר: בתחילת הם היו בת' ספר עממיים ויסודיים, אחר כך חלקם הפכו לבתי ספר TICKONIM. ולבסוף, עד שנת 1900, לכחלושים ורבעה מהם הייתה השנה אחת או יותר של לימודי בדרגת מכללה. התפתחות זו הושגה בנסיבות שונות במוסדות שונים: המפטון היא עדין בית TICKONIM, בעוד שאוניברסיטט פיסק הקימה את המכללה שלה ב-1871, וסמינר ספלמן בערך ב-1896. בכל המקרים המטרה הייתה זהה — לשמר על רמת ההכשרה הנמוכה יותר על ידי מתן ההכשרה הטובה ביותר האפשרית למורים ומנהיגים; ומעל לכל, לספק לעולם השחור סטנדרטים הולמים של תרבות אנושית ואידיאלים נעלמים של חיים. לא היה די בכך שמורי המורים יוכשרו בשיטות פדגוגיות טכניות; הם היו חייבים גם, ככל האפשר, להיות גברים ונשים רחבי אופקים ומשכילים, כדי להפיץ ציוויליזציה בקרב עם שבורותו לא הייתה רק באוטיות, אלא בחיים עצם.

ניתן לראות אם כן שעבודת החינוך בדרום הchallenge במוסדות גבויים להכשרה, שהצמיחו כעלוותם בת' ספר עממיים, ומואוחר יותר בת' ספר תעשייתיים, ובו-זמןית שאפו לשולח את שורשיהם עמוק מתמיד לעבר הכשרה מכללתית ואוניברסיטאית. שזו הייתה התפתחות בלתי נמנעת והכרחית, במקדם או לאחר מכן, מובן מלאיו; אך הייתה, עדין קיימת, שאלת במוחות רבים האם הצמיחה הטבעית לא נכפtha, והאם ההכשרה הגבואה לא הייתה מוגצתת מדי או שנעשתה בשיטות זולות ובלתי מבוססות. בקרוב דרומיים לבנים תחשוה זו נפוצה וחד-משמעות. עיתון דרומי בולט נתן לכך ביטוי במאמר מערכת לאחרונה.

"הניסיונו שנעשה להעניק לסטודנטים צבעוניים הכשרה קלאסית לא היה משכיע רצון. גם אם רבים היו מסוגלים עבר את הקורס, רובם עשו זאת בדרך של חיקוי תוכי, לומדים את מה שנלמד, אך לא נראה שהם מפניהם את האמת והחשיבות של הוראותם, ומס'ם ללא מטרה הגונית או עיסוק בעל ערך לעתידם. כל התוכנית הוכחה כבזבוז של זמן, ממצים וכפסי המדינה".

בעוד שרוב האנשים הוגנים יזהו זאת כקיצוני ומוגדם, עדין ללא ספק רבים שואלים: האם יש מספר מספיק של כושים המוכנים להכשרה מכלתית כדי להציג את המשימה? האם לא נдежקים יותר מדי סטודנטים בטרם עת לעבודה זו? האם אין לכך השפעה של גירמת חוסר שביעות רצון אצל הכספי הצער מסביבתו? ואם בוגרים אלה מצלחים בחים המשימים? שאלות טבעיות כאלה אין יכולות להיעקף, ומצד שני אומה הסភית מטבחה לגבי יכולת הכספי תשובה שלילית ללא קירה מדויקת ופתרונות סבלנית לשכנוע.

אסור לנו לשוכח שרוב האמריקאים עונים על כל השאלה לגבי הכספי מראש (*a priori*), והמשמעות שדיפלומטיה אנושית יכולה לעשות הוא להזכיר לראיות.

חסידי החינוך הגבוה של הכספי יהו האחראים להכחיש את חוסר השלמות והפגמים הבולטים של המערכת הנוכחית: יותר מדי מוסדות ניסו לעשות עבודה מכלתית, העבודה במרקם מסוימים לא נעשתה בסידור, ולפעמים חיפשו כמות ולא איכות. אך כל זה ניתן לומר על החינוך הגבוה בכל רחבי הארץ; זהו כמעט מקרה בלתי נמנע של צמיחה חינוכית, וזה מותיר את השאלה העומקה יותר של הדרישת הלגיטימית להכשרה גבוההה של כושים ללא נגעה. ושלה אחרונה זו יכולה להיפתר רק בדרך אחת — על ידי מחקר ממוקור ראשון של העובדות. אם נשאיר מחוץ לטוווח הראייה את כל המוסדות שלא באמת הסמיכו סטודנטים ממסלול גבוה יותר מזה של בית ספר תיכון בני אングלנד, גם אם הם מכונים מכלות; אם אז ניקח את שלושים וארבעה המוסדות הנוגדים, נוכל להבהיר אי-הבנות רבות על ידי כך שנשאל ביסודיות: אילו סוג מוסדות הם? מה הם מלמדים? ואיזה סוג של אנשים הם ממשיכים?

ותחליה נוכל לומר שסוג זה של מכללה, הכוללת את אטלנטה, פיסק והווארד, וילברפורס וקלאפלין, שו והשאר, הוא מיוחד, כמעט ייחודי. מבעד לעצם הזרים הלוחשים לפני בעודן כותב, אני קולט הבזקם של סלע גראניט מנוי אינגלנד, המכסה קבר, שבוגרי אוניברסיטת אטלנטה הניחו שם —

"בזכרון אסיר תודה למורה וחברים לשעבר ועל החיים הבלטי אונוכיים שלי, והעבודה הנאצלת שפעל; כדי מהם, ילדיהם, ילדי ילדיהם יבורכו".

זו הייתה המנהה של ניו אינגלנד לכושי המשוחרר: לא נדבה, אלא חבר; לא מזומנים, אלא אופי. לא סוף הוא מה שמילيونים עושים אלה רוצים, אלא אהבה וסימפתיה, דופק של לבבות הפוועמים בدم אדום; מנהה שכיוום רק קרוביהם ובני גזע יכולים להביא להמוני, אך שפעם נשומות קדשות הביאו לילדיהם המעודפים במסע הצלב של שנות השישים, אותו דבר יפה ביותר בהיסטוריה האמריקאית, אחד הדברים המעטים שאינם נגעים ברדיפה בצע נלוות ותහילת שוא זולה. המורים במוסדות אלה לא באו כדי להשאיר את הכספיים במקומם, אלא כדי להרים אותם מtower הדיזיון שלהם העבדות התפלשה בהם. המכללות שייסדו היו התנהלות חברותיות; בתים שבהם טובי בני המשוחררים באו בmagic קרוב וסימפתטי עם טובי המסורות של ניו אינגלנד. הם חי ואכלו יחד, למדו ועבדו, קיוו והקשייבו באור המפץ. בתוכן הפormalי המששי תוכנית הלימודים שלהם הייתה ללא ספק מישנת, אך בכוחה החינוכי היא הייתה עילאית, שכן הייתה זו נגעה של נשמות חיota.

מבתי ספר שכאה יראו אלפיים כושים עם תואר בוגר. המספר שלעצמם די בו כדי להפריך את הטיעון שיפורוציה גדולה מדי של כושים מקבלת הכשרה גבוההה. אם יחוש היחס לאוכלוסייה של כל הסטודנטים הכספיים ברחבי הארץ, הן בהכשרה אקדמית והן בתיכונית, הנציג הארץ מבטיח לנו כי "עליו לגדל פי חמישה מההמוצע הנוכחי שלו" כדי להשתוו למומצע הארץ.

לפני חמישים שנה, היכולת של סטודנטים כושים במספר ניכר לשלווט בקורות מכללה מודרני הייתה קשה להוכיח. ביום היא מוכחת על ידי העובדה ששארבע מאות כושים, שרבים מהם דוווחו כסטודנטים מרתקים, קיבלו תואר מהרווארד, ייל, אוברלן ושביעים מכללות מובילות אחרות. אם כן, יש לפניו כמעט אלפי וחמש מאות בוגרים כושים, שבירח אליהם חיית להישאל השאלה המכרצה: עד כמה ההכרתם הכספייה אוטם לחים? מובן שקשה ביותר לאסוף נתונים מספקים על נקודה שכזו — קשה להגיע לאנשים, לקבל עדות מהימנה, ולמדוד עדות זו לפי קритריון הצלחה מקובל כלשהו. בשנת 1900, הועידה אוניברסיטת אטלנטה נתלה על עצמה לחקור את הבוגרים הללו ופרסמה את התוצאות. ראשית ביקשו לדעת מה עושים בוגרים אלה, והצליחו לקבל תשובות מכמעט שני שלישים מהחסים. העדות הישירה אוששה כמעט בכל המקרים על

ידי דיווח המכללות שבהן סיימו את לימודיהם, כך שב汇报ו המכريع המידע היה ראוי לאמון. חמישים ושלושה אחוזים מבוגרים אלה היו מורים — נשיאי מוסדות, ראשי בתים ספר למורים, מנהלי מערכות חינוך עירוניות וכדומה. שבעה עשר אחוזים היו אנשי דת; שבעה עשר אחוזים נוספים עוסקים במקצועות חופשיים, בעיקר כרופאים. לעומת זאת משישה אחוזים היו סוחרים, חקלאים ובעלי מלאכה, וארבעה אחוזים שירתו בשירות המדינה. גם אם נניח שחלק ניכר מהשליש שלא נשמע קולו אינם מצלחים, עדין מדובר ברקورد של תועלת.

אישית אני מכיר מאות רבות מבוגרים אלה, והתקtabתי עם יותר מאף; דרך אחרים עקבתי בקפידה אחר מפעלי שלהם של עשרה; לימדתי חלק מהם וחילק מהתלמידים שהם למדו, גרתי בתבטים שלהם בנו, והסתכלתי על החיים דרך עיניהם. בהשוואתי אותם כמעמד לחבריו הסטודנטים בניו אינגלנד ובאיירופה, אני מחשס לומר שמדובר לא פגשתי גברים ונשים בעלי רוח רחבה יותר של נוכנות לעזר, בעלי מסירות עמוקה יותר למפעל חייהם, או בעלי נחישות מקודשת יותר להצלחה אל מול קשיים מרירים מאשר בקרב הגברים הוכשיים בעלי ההשכלה האקדמית. יש ביניהם, ללא ספק, את חלוקם של חסרי התקנה, הפדנטים והכסילים המלומדים, אך חלוקם של אלה קטן באופן מפתיע; חסירה להםאותה תרבות הליכות שאנו מקשרים באופן אינטינקטיבי لأنשי אוניברסיטה, תוך שאנו שוכחים שבמציאות זהוי מורשת מבותים תרבותיים, ושאף עם המרחק דор אחד בלבד מעבדות אינם יכולים מבוער ומגושמות לא נעימים מסוימים, למורות ההכשרה הטובה ביותר.

לצד חזונם הרחב יותר ורגשותם העמוקה יותר, אנשים אלה היי בדרך כלל מנרגים ש��ולים וזהירים. לעיתים רוחקות היי מטייתם, עמדו בפition לעמוד בראש האוסף, ועבדו בהתמדה ובנאמנות באלפי קהילות בדרום. כמוום, הם העניקו לדרום מערכת לשבח של בתים ספר עירוניים ומספר גדול של בתים פרטיטים למווים אקדמיות. גברים צבעוניים בעלי השכלה אקדמית עבדו שם אל שם עם בוגרי מכללות לבנים בהמפטון; כמעט מראשית הדרכ, עמוד השדרה של סגל ההוראה בטקסיג'י הורכב מבוגרי פיסק ואטלנטה. וכיום המודד מלא בבוגרי מכללות, החל מאשרו הנמרצת של המנהל ועד למורה לחקלאות, כולל כמעט מה prosec'ה המנהלת ורוב ראשי המחלקות. במקרים מסוימים את פגעי המחלקות, ומתחללים לספק הגנה משפטית לחירותם ורכושם את הכנסתה ה cosy. מרפאים ומונעים את פגעי המחלקות, ומתחללים לספק הגנה משפטית לחירותם ורכושם של המוני העובלים. כל זו עבודה נחוצה. מי היה עשה זאת אילו הכוונים לא היו עושים זאת? כיצד יכולו הכהנים לעשות זאת אילו לא הוכשרו לכך בקפידה? אם אנשים לבנים זקנים למכילות כדי לספק מורים, כמרים, עורכי דין ורופאים, האם אנשים שחורים אינם זקנים לשום דבר מעין זה?

אם אמרת הדבר שיש מספר ניכר של בני נוער כושים בארץ המסוגלים מבחינה אופי וכיישרין קיבל את אותה ה�建ה בוגהה שתכלייתה תרבויות, ואם אלפיים וחמש מאות האנשים שקיבלו ממשו מהכשרה זו בעבר הוכחו עצם ברובם כמעילים לגזע ולדורם, אז עולה השאלה: איפה מקום בהפתחות העתידית של הדרכם צריים המכילה ה cosy והאדם ה cosy המשיכיל לתפוא? ברור שההפרדה החברתית הנוכחית והרגשות הגזעית החריפה חייבות להיכנע בסופו של דבר להשפעות התרבויות, ככל שהדרום יהפוך למטורבת. אך טרנספורמציה כזו דורשת חוכמה וסבלנות יוצאת דופן. אם, בעוד ריפוי של הפעצ העצום הזה מתקדם, הגזעים אמורים לחיות שנים רבות שהם, מאוחדים במאץ כלכלי, מציתים לממשל משותף, רגשים למחשבה ולרגש הדדים, ובכל זאת נפרדים באופן דק וחירישי בעניינים רבים של אינטימיות אנושית עמוקה יותר — אם הפתחות בלתי רגילה ומוסכנת זו אמורה להתקדם בתוך שלום וסדר, כבוד הדדי אינטילגנציה גדלה, היא תדרוש כירוגיה חברותית שהיא מהעדינות והמדוייקות ביותר בהיסטורייה המודרנית. היא תדרוש גברים ישרים ורחבי אופקים, הן לבנים והן שחורים, ובהשגה הסופי תנצח הציויליזציה האמריקאית. בכל הנוגע לאנשים לבנים, עובדה זו זוכה כים להכרה בדורם, ונראה כי רנסנס מבורך של חינוך אוניברסיטאי עומד בפתח. אך אותן קולות עצם הקוראים "הידד" למפעל טוב זה, למרבה הפלא, שותקים ברובם או מתנגדים לחינוך הגבוה של ה cosy.

لمרבבה הפלא! שכן דבר זה בטוח: לא ניתן לבנות ציוויליזציה בטוחה בדורם כאשר ה cosy הוא פרוטוטרין עבר ומרדן. נניח שנבקש לתקן זאת על ידי הפיכתם לפועלים ותו לא: הם אינם טיפשים, הם טעמו מעץ החיים, והם לא ייחלו לחשוב, לא ייחלו לנסוט לפתרו את חידת העולם. האם על ידי נטילת מורייהם ומנהיגיהם המימות ביותר, על ידי טריקת דלת ההזדמנויות בפני מוחותיהם הנועזים והمبرיקים יותר, תגרמו להם להיות שבע רצון מגולם? או שמא תעבירו את הנהוגתם מידי אנשים שלמדו לחשב לידי דמגוגים חסרי הכשרה? אל לנו לשוכח שלמרות לחץ העו, ולמרות הייאוש הפעיל ואפיו הלעג של ידידים, הדרישה להכשרה גבוהה גוברת

בהתמדה בקרבת הנער הכספי: בשנים 1875 עד 1880 היו 22 בוגרים כושים ממכילות צפוניות; בין 1885 ל-1890 היו 43, ובין 1895-1900 כמעט 100 בוגרים. ממכילות כושיות דרומיות היו באותה תקופה 143, 413 ולמעלה מ-500 בוגרים. הנה, אם כן, הצמא הבורר להכשרה; האם אדם שפי' כלשהו יכול לדמיין שעל ידי סירוב לתת לאוותו "עשירון מוכשר" את המפתח לידי, הם יניחו בקהלות את כמייתם ויהפכו בנחת לחוטבי עצים וושאבי מים?

לא. הלוגיקה הבוררת באופן מסוון של עמדת הכספי תכריז על עצמה ביתר שאת באותו יום שבו עושר גובר וארגון חברתי מורכב יותר ימנעו מהדרום מלאה, כפי שהוא במידה רבה כל כך, פשטוט מהנה צבאי להפחחת אנסים שחורים. בזבוז אנרגיה זהה אין בר השגה אם הדרום רוצה לבדוק את הציויליזציה. וככל שהשליש השחוור של הארץ גדל בחסכנות ומינונות, אלא אם יונחה במינונות בפיילוסופיה הרחבה שלו, הוא בהכרח יהרהר יותר וייתר בעבר האדם ובஹוא החזול והעמוק, עד שיאחז בبشرה של מריד ונקמה וישליך את האנרגיות החדשות שלו כלפי זרם הקידמה. כבר היום המוני הכספיים רואים בבהירות רבה מדי את האנומליות של עמדתם ואת העקומות המוסריות של עמדתכם. אתם עשויים להגיד כתבי אישום חזקים נגדם, אך Zukot הנגד שלהם, אף שחרורה בהן לוגיקה פורמלית, מכילות אמונות בווערות שאיןכם יכולים להטעלם מהן לחלויטין, והוא רבותי הדרומיים! אם אתם מצרים על נוכחותם כאן, הם שואלים: מי הביא אותנו? כשאתם Zukot "הצילי אותנו מחוץ לישואו התעורובת", הם עונים שנישואים חוקיים טובים לאין ערוך מפילגשות זונות שיטתיות. ואם בזעם מוצדק אתם מאישימים את הנודדים נגד נשים שחורות חסרות ישע בגיןכם שלכם כתוב על עשויים להסביר: האונס שביצעו רבותיכם נגד נשים שחורות חסרות ישע בגיןכם את הפשע לגצע זה מצחיהם של שני מיליון מיליאטם, וכותבו בדם שאיתם נמחה. ולבסוף, כשאתם מצמידים את הפשע לגצע זה כתכמה ייחודית לו, הם עונים שהעבדות הייתה הפשע העליון, והלינץ' והפרקות הם הפלות התאומות שלה; שבע וצע אינם פשעים, ובכל זאת הם אלה שזכו בארץ זו לגינוי הבלתי פושק ביותר, בצפון, במצרים, בדרום ובמערב.

לא אומר שטייעונים אלו מוצדקים לחלויטין — לא אתעקל שאין צד שני למطبعו; אך אני כן אומר שambil תשתעת מיליון הכספיים באומה זו, כמעט אין אחד מהעריסה ועד זקנה שטייעונים אלו אינם מציגים את עצם בפניו מדי יום בדמותה של אמת איזמה. אני עומד על כך ששאלת העתיד היא כיצד להרחק בצורה הטובה ביותר את המיליאונים הללו מההר בעולות העבר ובקש"י ההווא, כך שככל האנרגיות שלהם יופנו למאץ עלייז ושיתוף פעולה עם שכיניהם הלבנים לעבר עתיד גדול יותר, צודק יותר ומלא יותר. שיטה חכמהichert לשות זאת טמונה בחיבור הדוק יותר של הכספי לאפשרויות התעשייתיות הגדלות של הדרום — זהה אמת גдолה. וזאת מנסים בת' הספר העממיים ובתי הספר למלאה ומڪצע להציג. אך אלה לבדם אינם מספיקים. יסודות הידע בגצע זה, כמו באחרים, חייבים להיות עמוקים עמוק במכילה ובאוניברסיטה אם בראצוננו לבנות מבנה יציב וקבוע. בעיות פנימיות של קידמה חברתית יבואו בהכרח — בעיות של עבודה ושכר, של משפחות ובתים, של מוסר והערכה נcona של דברי החיים; עם כל אלה ובעית בלתי נמנעות אחרות של ציוויליזציה הכספי חייב להתמודד ולפתור במידה גבוהה בעצמו, בשל בידודו; והאם יתכן שתרון אחר מלבד לימוד ומחשבה ופניה לניסיון העשיר של העבר? האם אין בקרבת קבוצה צזו ובמשבר זהה סכנה גדולה לאין ערוך ממוחות המוכשרים למחצה וממחשה רדודה מאשר מהשכלת-יתר ומידון-יתר? בוודאי יש לנו די תבונה כדי להקים מכללה כושית המאוישת ומצוידת כך שתתנווט בהצלחה בין החובבן לכסייל. בקושי נצליח לשכנע אנשים שחוורים שאם קיבתם מלאה, מעט חשיבות יש למוחם. הם כבר תופסים במעומם שנטיבי השלום המתਪטים בין عمل ישר לבני גברים מוכבdat דרישם את הדרכתם של הוגים מינונים, את החברות האוהבת והיראה בין דלת העם השחוורה לבין האנשים השחוורים על ידי ה�建ה ותרבות.

תפקידה של המכללה הכספית, אם כן, ברור: עליה לשמר על סטנדרטים של חינוך עממי, עליה לשאוף להתחדשות החברתית של הכספי, ועליה לשיער בפרטן בעיות של מגע ושיתוף פעולה בין-אזור. ולבסוף, מעבר לכך, עליה לפתח בני אדם. מעלה לסוציאליזם המודרני שלנו, ומתרוך בעבודת המנון, חייב להתקיים ולהתפתח אותו אינדיבידואליזם גבוה יותר שמרכזו התרבות מגנים עליו; חייב לבוא כבוד נعلاה יותר לנשמה האנושית הריבונית המבקשת להכיר את עצמה ואת העולם שביבה; המבקשת חופש להתרחבות ולפיתוח עצמי;

שתאהב ותשנא ותעמל בדרכה שלה, ללא כבילים ישנים או חדשים. נשמות כלאה בעבר נתנו השראה והדריכו עולמות, ואם לא נהייה מכשפים לחלויטין על ידי "זהב הרין" שלם, הן יעשו זאתשוב. אכן יש לכבד את

כמיთם של האנשים השחורים: העומק העשיר והמר של ניסיונם, האוצרות הבלתי ידועים של חייהם הפנימיים, קריעות הטבע המוזרות שראו, עשויים להעניק לעולם נקודות מבט חדשות ולהפוך את אהבתם, חייהם ועשייתם ליקרים לכל לב אנושי. ובעורם עצם, בימים אלה הבוחנים את NAMES, הסיכוי להMRIIA באוויר הבהיר העומם מעל לעשן הוא עבר רוחם העדינה חסד וגמול על מה שהם מספדים על פני האדמה בשל היותם שחורים.

אני ישב עם SHIKSPER והוא אינו נרתע. מעבר לכך הצבע אני פושע זרעו בזרע עם בליך ודיאמא, היכן שגברים מחיצים ונשים מסבירות פנים גולשים באולמות מוזהבים. מתוך מעורות הערב המתנדדות בין האדמה חסונה האבירים לבין מעשי הרקמה של הכוכבים, אני מזמן את אריסטו ואוריוס איזו נשמה שארצה, והם באים כולם בחсад, ללא בז או התנשאות. כך, נשוי לאמת, אני שוכן מעל ל"הינומה". האם אלו החיים שאתה חומדת מאיינו, אמריקה האבירית? האם אלו החיים שאתה משתוקקת להפוך לכיפור האדם והעם של ג'ורג'יה? האם את כה חששת שמא, בהשקיינו מפגנת הפסגה ההזו, בין פלישתי לעמלקי, נזהה בארץ המובחנת?

.2

על חגורת השחורים

שחורה אני ונאוה, בנות ירושלים,

פאהלי קדר, כירעות שלמה.

אל-תראוני שאני שחרחרת,

ששצפתני השימוש:

בני אמי נחר-בי;

שמוני נטרת את-הכרמים;

כרמי שלי לא נטרתי.

שיר השירים.

מהצפון רעם הגליל, והתעוררנו לראות את אדמת השני של ג'ורג'יה נמתחת חשופה ומונוטונית ימינה ושמאליה. פה ושם שכבו כפרים פזוריים ונטולי חן, וగברים כחושים התבטלו בניחותם בתחנות; אחר כך שוב בא הרץ של עצי אורן וחימר. ובכל זאת לא נמנמו ולא קצנו במראה; שכן זהה אדמה ההיסטורית. ממש לרוחב המסילה שלם, לפני שלוש מאות וששים שנה, נדדה שיירת הפרשי של הרננדו דה סוטו, בחיפוש אחר זהב והים הגדול; הוא ושביו פוצעי הרגליים נעלמו שם ביערות הקדומים במערב. כאן שכונת אטלנטה, עיר מאה הgebouwt, שיש בה חיים העמוסים משה מהמערב, משה מהדרום, משה שהוא כולה שלה. ממש מהצד הזה של אטלנטה נמצאת ארץ הצ'רוקי, ובדרום-מערב, לא הרחק מהמקום שבו נצלב סם הוז, תוכלו לעמוד על נקודה שהיא כיום מרכז עונת הักษים — המרכז של אותן תשעת מיליון בני אדם שהם מורשתה האפלה של אמריקה מהעבדות ומוסר העבדים.

לא זו בלבד שג'ורג'יה היא המוקד הגיאוגרפי של אוכלוסיית הักษים שלנו, אלא שבמובנים רבים אחרים, הן כיום והן בעבר, נדמה שביעיות הักษים התרכו במדינה זו. אף מדינה אחרת באיחוד אינה יכולה למונת מיליון קופים בין אזרחה — אוכלוסייה גדולה כמו אוכלוסיית העבדים של האיחוד יכול בسنة 1800; אף מדינה אחרת לא נלחמה זמן רב ובמשך כה רב כדי לקבץ את המון האפריקאים זהה. אוגلتורף חשב שהעבדות מנוגדת לחוק ולבשרה; אך הנסיבות שננתנו לג'ורג'יה את תושביה הראשונים לא נעשו לספק אזרחים אני טעם ברענוןיהם לגבי רום ועבדים. למרות איסורי הנאמנים, ג'ורג'ינים אלה, כמו כמה מצאצאים, מיהרו

לקחת את החוק לידיים; וכשה רפי-שכל היו השופטים, וכשה שערוריית ה'יתה ההברחה, וכשה נלהבות הי' תפילותיו של ויטפילד, עד שבמחצית המאה השמונה-עשרה הוסרו כל המגבלות, וסחר העבדים המשיך בעליונות במשך חמישים שנה ויתר.

למטה בדארין, שם התרחשו מהומות דליגל לפני כמה קיצים, נשמעה בעבר מלחאה חריפה נגד העבדות מפני בני ההילנדס הסקוטים; וגם המוראים של אבנעזר לא אהבו את השיטה. אך רק ב"טרור האיטי" של טוסין נבלם מעת הסחר בבני אדם; בעוד שהחוק הלאומי של 1808 לא הספיק כדי לעצור אותם. אך זרם האפריקאים פנימה! — חמישים אלף בין 1810 ל-1890, ועוד, מווירג'יניה ומהمبرיחים, אלפיים בשנה במשך שנים רבות נוספות. כך שלושים אלף הכהנים של ג'ורג'יה ב-1790 הוכפלו בתוך עשור — היו ליותר ממאה אלף ב-1810, הגיעו למאותים אלף ב-1820, וחצי מיליון בזמן המלחמה. כך, כמו נחש, התפתחה אוכלוסיית השחורים כלפי מעלה.

אך עליינו למהר בדרכנו. האזרע שאנו חולפים על פניו בקרבת אטלנטה הוא ארכטום העתקה של הצ'ירוקי — אותה אומה אינדיאנית אמריקה שנלחמה זמן רב כל כך על מולדתנה, עד שהגורל וממשלת ארצות הברית דחקו אותם מעבר למיסיסיפי. אם תרצו לרכוב אליו, עלייכם להיכנס ל"קרון ג'ים קראו". לא תהיה התנגדות — כבר נמצאים שם ארבעה גברים לבנים אחרים, וילדת לבנה קטנה עם המטפלת שלה. בדרך כלל הגזעים מעורבים שם; אך הקרון הלבן הוא לבן בלבד. כמובן שקרון זה אינו טוב כמו الآخر, אך הוא נקי ונוח למדיד. חסור הנוחות טמון בעיקר בלבבותיהם של ארבעת הגברים השחורים שם — ובשלו.

אנו רועמים דרומה בצורה עניינית למד'. החימר האדום החשוף והאורנים של צפון ג'ורג'יה מתחלים להיעלם, ובמקום מופיעה ארץ גבעות עשירה, שופעת, ופה ושם מעובדת הטיב. זהה ארכטום של אינדיאני הקריק; וזמן קשה היה לג'ורג'יאנים ל脱פוש אותה. העיריות נעשות תכופות ומעניינות יותר, ומפעלי כותנה חדשניים לגמרי ציצים מכל עבר. מתחת למיקון העולם נעשה אף יותר; שכן בעת אנו מתקרבים ל"חgorה השחורה" — אותה ארצ צללים מוזרה, שבמעבר אפילו עבדים חיוו למשמע שמה, וממנה מגיעים CUT ליעולם שעבור רק מלמולים עזומים וקשה להבנה. "קרון ג'ים קראו" גדול ונעשה מעט טוב יותר; שלושה פעועל שדה גסם ושניים-שלושה בטלנים לבנים מלאים אותן, ונער העיתונים עדין פורש את מרכולתו בקצתה האחד. המשמש שוקעת, אך אנו יכולים לראות את ארצ הכותנה הגדולה עם כניסה אליה — האדמה CUT כהה ופוריה, CUT דקה ואפורה, עם עצי פרי ומבנים רעועים — כל הדרך עד אולבני.

באולבני, בלב החgorה השחורה, אנו עומדים. מאותים מייל דרומית לאטלנטה, מאותים מייל מערבית לאוקיינוס האטלנטי, ומאה מייל צפונית למפרץ הגadol, שוכן מחוז דאגרטוי, עם עשרה אלפיים כושים ואלפיים לבנוי. נהר הפלינט מתפתל מאנדנסונוביל, ובפנייה חדה באולבני, בירת המחוז, ממהר להציג לפ'אטאהוץ' וליט. אנדרו ג'קסון הכיר את הפלינט הטיב, וכך לרוחבו פעם כדי לנקום את טבח האינדיאנים בפורט מים. זה היה ב-1814, זמן לא רב לפני קרב ניו אורלינס; ובזהה הקריק שבא בעקבות המערכת הזה, כל מחוז דאגרטוי, וקרקע עשירה הרבה, הועבר לו ג'ורג'יה. ובכל זאת, מתישבים נרתעו מהאדמה זו, שכן האינדיאנים היו מסביב, והם היו שכנים לא נעים באותו ימים. הפאניקה של 1837, שאלקסון הוריש לוואן ביירון, הפנתה את בעלי המטעים מהאדמות המודידלות של וירג'יניה, הקרולייניות ומצרחה ג'ורג'יה, לעבר המערב. האינדיאנים הועברו לטריטוריה האינדיאנית, ומתישבים נהרו לאדמות הנחשקות הללו כדי לשיקם את הונם האבוד. ברדיוס של מאה מייל סביב אולבני, נמתחה ארץ פוריה גדולה, עשירה ביערות אורן, אלון, מילה, היקורי וצפפה; לוהטת מהשמש ולחה מדמת הביצה השחורה והעשרה; וכן הנוחה ابن הפינה של ממלכת הכותנה.

אולבני היא עירה דרומית שלווה בעלת רחובות רחבים, עם שורת חניות ומסבאות, ושורות בתים מאגפות — לבנים בדרך כלל בצפון, ווחורים בדרום. שישה ימים בשבוע העיריה נראה קטנה מדי עבור עצמה, ולקח תנותות תכופות וממושכות. אך ביום שבת פתאום כל המחווז מקיא את עצמו אל המקום, ושיטפון מושלם של איכרות שchorה זורם ברחובות, מלא את החניות, חסונים וגסים, טובים לב ופושוטים, דברנים התנוועה ומשתלט לחלווטין על העיריה. הם אנשי כפר שchorים, חסונים וגסים, טובים לב ופושוטים, דברנים להפליא, ובכל זאת שקטים ומהורהרים הרבה יותר מההמוניים של חבל הריין, נאפו או קרקוב. הם שותים

כמויות ניכרות של ויסקי, אך אינם משתקרים מואוד; הם מדברים וצוחקים בקהל רם לעיתים, אך רק לעיתים רחוקות רבים או נלחמים. הם הולכים הלאר ושוב ברחובות, פוגשים ומפטפטים עם חברים, בוהים בחולנות הרואה, קונים קפה, זוכרים זלות ובדים, עם דמדומים נסועים הביתה — מאושרים? ובכן לא, לא בדיק מאושרים, אבל הרבה יותר מאשר אילו לא היו באים.

כך אולבני היא בירה אמרית — עירת מחוז דרום טיפוסית, מרכז חייהם של עשרת אלפי נשומות; נקודת המגע שלהם עם העולם החיצון, מרכז החדשנות והרכילות שלהם, השוק שלהם לקנייה ומכירה, ללחות ולהלחות, מעין הצדק והחוק שלהם. פעם הכרנו את חי הכהן כה טוב ואת חי העיר כה מעט, עד שתיארנו את חי העיר החיים של אזרח כפרי צפוף. עת העולם כמעט שכח מהו הכהן, ועלינו לדמיין עיר קטנה של אנשים שחורים המפוזרים לרוחב ולמרחף על פני שלוש מאות מילים רבועים בודדים של אדמה, ללא רכבת או חשמלית, בלב הכותנה והתיישט, וחלקות רחבות של חול ואדמה קודרת.

נראה חם למדי בדרכם ג'ורג'יה ביולי — סוג של חום עמוק ונחוש שנראה עצמאי לחלוין מהמשמש; لكن לך לנו כמה ימים לאזרו מספיק אומץ כדי לעצב את המרפא ולהסתכן ביציאה לדרבי הכהן הארוכות, כדי שנוכל לראות את העולם הלא ידוע הזה. לבסוף יצאנו לדרך. זה היה בערך בעשר בבוקר, يوم בהיר עם רוח קלה, ורכבנו בニיחותה דרומה בעמק הפלינט. חלפנו על פני הבקשות הפזרות דמיות הקופה של פועל המפעל לבנים, ועל פני שורת המגורים הארוכה המכונה בבדיחות "התיבה", ומחר מאוד היינו בשטח פתוח ובגבולות המטעים הגדולים של ימים עברו. שם נמצא "המקום של ג'ו פילדס"; טיפוס גס ויישן היה הוא, והרג "cosa'im" רבים בימי. שניים-עשר מייל השתרע המטע שלו בעבר — ברכנות של ממש. כמעט הכל נעלם כתעת; רק פיסות זנichות שייכות למשפחה, והשאר עבר לידי יהודים וכושים. אפילו הפיסות שנתרו ממושכנות בכבדות, כמו שאור האדמה, מעובדות על ידי אריסים. הנה אחד מהם כתע — גבר חום גבוה, עובד חרוץ ושתיין כבד, חסר השכלת אר בקי' בתורת החוקאות, כפי שמעידים יבולי המנידים ראשם. בית הלוחות החדש והძקאה הזה הוא שלו, והוא רק עתה עבר מאותה בקתה מכוסה טבח שם, עם החדר המרובה היחיד שלא.

מהוילונות בבתו של בנטוון, בהמשך הדרך, פנים כהות ונאוות בוהות בזרים; שכן כרכחות חולפות אין מבה שבכל יום כאן. בנטוון הוא אדם צחוב אינטיגנטי עם משפחה גדולה למדי, והוא מנוהל מטע שנשדד על ידי המלחמה וכעת הוא משענתה השבורה של האלמנה. הוא יכול היה להיות אמיד, כך אומרים; אך הוא מתהויל יותר מדי באולבני. רוח העזובה וההזנחה המעוורפת שנולדה מהאדמה עצמה נדמה שהתנהלה באקרים האלו. בעבר היה כאן מנפותות כותנה ומכונות; אך הן נרקבו והלכו.

כל הארץ נראה אומללה ועזה. כאן נמצאים שרידי המטעים העצומים של משפחות שלדיין, פלוט ורנסון; אך נשמתם חלפה. הבתים שוכנים בחצי חורבה, או שנעלמו כליל; הגדרות עפו, והמשפחות נודדות בעולם. תהיפות מוזרות פקדו את האדונים אז. שם מתחים האקרים הרחבים של בילד ריסור; הוא מת בזמן המלחמה, אך המשגיח שהתנסה מייה לשאת את האלמנה. אחר כן הוא הלך, וגם שניינו, וכעת יותר רק האריס השחור; אך יד-הצל של ננד-אחיו של האדון או בן-דודו או נושא נשלחת מההרחק האפור לגבות את שכר הדירה המופקע ללא רחם, וכוך האדמה מזונחת ועניה. רק אריסים שחורים יכולים לשרוד שיטה צו, והם עושים זאת רק כי הם חיים. עשרה מייל רכמנו היום ולא ראיינו פנים לבנות.

תחושת דייכאון בלתי נשלטת נופלת علينا לאט, למרות אור המשמש הצעקי ושdots הכותנה הירוקים. זהה, אם כן, ממלכת הכותנה — הצל של חלום מופלא. ואייפה המלך? אולי זה הוא — החורש המציג, המעבד את שמוני האקרים שלו עם שתי פרדות כחשות, ומנהל קרב קשה נגד החוב. כך אנו יושבים מהררים, עד שבעודנו פונים בפינה בדרך החולית, נגלה לעין לפטעה מבהה נאה יותר — בקתה נקייה השוכנת בנחת לצד הדרק, ולידה חנות קטנה. גבר גבוה ושרוף קם מהמרפסת כשאנו קוראים לו, ויזא אל כרכרתו. גובהו שיisha רgal, פניו רציניות ומהירות בכובד ראש. הוא הולך זקופה מדי להיות אריס — כן, הוא הבעלים של מאיים וארבעים אקרים. האדמה נשחקה מאז ימי השגשוג של שמונה עשרה מאות וחמשים", הוא מסביר, והכותנה במחיר נמור. שלושה אריסים שחורים חיים במקומו, ובחונתו הקטנה הוא מחייב מלאי קטן של טבק, טבק להרחה, סבן וסודה עבור השכונה. הנה בית המנופה שלו עם מכונות חדשות שזה עתה הותקנו. שלוש

מאות חבילות כוותנה עברו דרכו בשנה שעבירה. שני ילדים הוא שלח למדוד בחוץ. כן, הוא אומר בעצב, הוא מתקדם, אבל הcotונתנה ירדה לאربעה סנט; אני יודע איך החוב יושב ובואה בו.

בכל מקום שבו נמצא המלך, הפארקים והארמונות של ממלכתcotונתנה לא נעלמו כלל. אלו צוללים גם עכשו לתוכה חרשות גדולות של אלון ואורן מיתמר, עם צמחייה נמוכה של הדס ושיחים. זה היה ה"בית-המעון" של משפחת תומפסון — ברוחני עבדים שנגאו בכרכרה וארבעה סוסים בעבר העלי. הכל דמה עכשי, ואפר, ושבים שוטים. הבעלים השקיע את כל הונו בתעשייתcotונתנה העולה של שנות החמשים, ועם ירידת המחיריהם של שנות השמונים הוא ארץ את חפציו והסתלק לו. שם נמצאת חרושה אחרת, עם מדשאה לא מטופחת, מגנוליות גדולות ושבילים מכוסי עשב. הבית הגדול עומד בחצר חרובה, דלת הכניסה הגדולה שלו בוהה בריקנות ברחווב, וחלקו האחורי שופץ בצורה גROUTסקית עבור הא里斯 השחור שלו.Cosי מרופט ובני הייב הוא, חסר מזל ובלתי נחש. הוא חופר קשה כדי לשלם שכר דירה לנערה הלבנה שבבעלודה שאירתה המוקם. היא התחרתנה עם שוטר וגרה בסוואה.

mdi פעם אנו מגעים לכנסיות. הנה אחת כת — כנסיית הרועה, הם קוראים לה — מבנה ענק דמי אסם מסוייד לבן, הניצב על כלנסאות אבן, ונראה כאילו הוא רק נח לא רגע וניתן לצפות שיתחיל לדಡות בהמשר הדריך כמעט בכל עת. ובכל זאת הוא המרכז של מאה בקודות מגוריים; ולפעמים, ביום ראשון, חמיש מאות איש מקרוב ומרחוק מתאספים כאן ומדברים ואוכלים ושרים. יש בית ספר בקרבת מקום — צrif מאורר וריך מאוד; אך אףלו זהו שיפור, שכן בדרך כלל בית הספר מתקיים בכנסייה. הכנסיות נעות בין בקודות עצם לבניינים כמו זה של "הרועה", ובתי הספר נעים מכלום ועד לבית הקטן הזה שיושב בצדניות על קו המחוות. זהו בית לוחות צעיר, אולי עשרה על עשרים, ובתוכו שורה כפולה של ספסלים גסים לא מוקצעים, נשענים לרוב על רגליים, לפעמים על קומסאות. מול הדלת נמצא שולחן כתיבה מתוצרת בית. בפינה אחת שרדים של תנור, ובשנייה לוח כהה. זהו בית הספר העלייז ביוון שראייתי בdagatti, מלבד בעיר. מאחורי בית הספר נמצא בית אגודה בן שתי קומות שטרם הושלם. אגודות נפגשות שם — אגודות לטיפול בחולים וקבורת המתים; אגודות אלו גדולות ומשגגות.

הגענו לגבולות dagatti, ועמדו לפנوت מערבה לאורך קו המחוות, כשל המראות הללו צוינו בפנינו על ידי איש זקן וטוב לב, שחור, לבן שעיר ובן שבעים. ארבעים וחמש שנים הוא חי כאן, וכעת מפרנס את עצמו ואת אשתו הזקנה בעזרת השור הקשור שם וצדקה שכינוי השחורים. הוא מראה לנו את החווה של משפחת היל ממש מעבר לקו המחוות בבייקר — אלמנה ושני בניים חסונים, שגדלו עשר חבילות (אין צורך להזכיר "cotונתנה" כאן למטה) בשנה שעבירה. יש גדרות וחצרים ופורט, וממןן הצער בעל הקול הרך ועור הקטיפה, שהתהלך בחצי-בישנות כדי לברך את הזרים, גאה בيتها. אנו פונים כת מערבה לאורך קו המחוות. גזע אורנים ענקים ומפורקים מתנשאים מעל שדותcotונתנה הירוקים, מקרקשים באצבעותיהם הערומות והמעווקדות לעבר גבול העיר החי שמעבר. יש מעט יופי באזורי זה, רק סוג של הפקרות גולמיות המרמזת על כוח — הוד עירום, כביכול. הבתים חשובים וישראלים; אין ערסלומים או CISיות נוח, ומעט פרחים. لكن כאשר, כמו כאן אצל רודון, רואים גפן נצמדת למרפסת קטנה, וחלונות ביתים מציצים מעלה הגדרות, נושמים לרוחה. אני חושב שמדובר לא הבנתי קודם לכן באמת את מקומה של הגדר בצוילץיה. זהי ארץ הלא-מוגדרים, שבה שפופות משני העברים עשרות בקומות המכשורות בגדת אחד, נתולות שמחה ומלוכלות. כאן שוכנת עיית הcosaים בלכלוכה ועוני העירום. וכך אין גדרות. אך mdi פעם הגדרות המצלבות אונכי הכלנסאות הישראלים נגלים לעין, וזה אנו יודעים שמדובר של תרבות קרוב. כМОון שהריסון גוהגן — אדם צהוב ושקט, צעיר, חלק פנים וחוץ — כМОון שהוא אדון לכל מה מאות אקרים, ואנו מצפים לראות חיזין של חדרים מטופחים ומיטות שמנות וילדים צוחקים. שכן, האם אין לו גדרות נאות? ואלה שם מעבר, מודיעו שיבנו גדרות על אדמת הארץות המופקעת? זה רק יעלה את שכר הדירה שלהם.

אנו ממשיכים להתפתל, דרך חול ואורנים והבזקים של מטעים ישנים, עד שנגלה לעין צביר מבנים — עץ ולבנים, מפעיל טחינה ובתים, ובקומות פזורות. זה נראה ממש כמו כפר. ככל שהתקרבנו יותר ויתר, השטנה המראה: המבנים היו רקובים, הלבנים נפלו מהם, המפעלים שתקו והחנות התייה סגורה. רק בקומות הופיע פה ושם מעט חיים עצלים. יכולתי לדמיין את המקום תחת CISוף מוזר כלשהו, והייתי קרוב בדעתן לחפש אחר הנסיכה. איש שחור זקן ומרופט, ישר, פשוט וחסר דאגה, סיפר לנו את הסיפור. המכחש מהמצון —

הקפיטליסט — מיהר לכאן בשנות השבעים כדי לחזור אחר האדמה הכהה והבישנית ההזו. הוא קנה מיל רבוע או יותר, ולמשך זמן מה פועל השרה שרו, המנופות גנוו והמפעלים זממו. אז בא שניי. בנו של הסוכן מעלה בכיספים וברוח איתם. אז הסוכן עצמו נעלם. לבסוף הסוכן החדש גנב אפילו את הספרים, והחברה בזעם סגרה את עסקיה ואת ביתיה, סירבה למכוור, והניחה לבתים ולרחובות ולמכונות להחליד ולהירקע. כך מטעי וווטרס-לוֹרִינְג הושתקו על ידי כישוף של חסור ישר, ועומדים כמוין תוכחה כחושה לאדמה מצולקת.

משמעות מה אותו מטע סיימ את מסענו לאותו יום; שכן לא יכולתי להשחרר מהשפעתה של אותה תמונה שקרה בעבר העיירה גלשנו, על פני האורנים היישרים ודמוני החוטים, על פני בריכה כהה משובצת עצים שבה האויר היה כבד מבושם מתווך וממת. חרמשוני לבנים דקיקי רגליים החלפו על פנינו, ופרח' הכותנה בצעב ארוגמן נראו עליו עלייזים על רקע הגבעולים הירוקים והסגולים. גערת כפר עידרה בשדה, חבושה בטורבן לבן ושחרות איברים. כל זאת ראיינו, אך הכישוף עדיין רבץ עליון.

איזו אرض סקרנית היא זו — כמה היא מלאה בסיפורים שלא סופר, בטרגדיה ובצחוק, ובמורשת העשירה של חי אונוש; מוצלת בעבר טרגי, ומלאה בהבטחה לעתיד! זהה החגורה השחורה של ג'ורג'יה. מחוז DAGERTSI הוא הקצה המערבי של החגורה השחורה, ואנשים קראו לו פעמיים מצרים של הקונפדרציה. הוא מלא בעניין ההיסטורי, ראשית ישנה הביצה, במערב, שם נהר צ'יאקאסואואטצ' זורם בקדורות דרומה. צל של מטע ישן שוכן בקצתה, עזוב ואפל. אחר כך באה הבריכה; שחבור אפור תלי ומים מלוחים מופיעים, וערות מלאים בעופות מים. במקום אחד העיר בווער, מעלה עשן בכעס אדום עמוק; אך לאיש לא אפשר. אך הביצה הופכת ליפה; דרך מוגבהה, שנבנתה על ידי אסירים כושים כבולים, צוללת לתוכה, וויצרת נתיב מוקף חומה וכמעט מכוסה בירוק ח'. עצים רחבי צמרת צומחים מתווך שפע פראי של צמחיה נמנוכה; צללים יירוקים כהים נמוגים לתוך הרקע השחור, עד שהכל הופך למסה אחת של צמחיה סובטרופית סבוכה, מופלאה בהדרה הפראי והמורא. פעם חצינו נחל שחור ושקט, שבו העצים העזובים והמטפסים המתפתלים, כולם נצחים בצדוב וירוק אש, נראו כמו קתדרלה עצומה — מעין מילאמן ירокаה הבנוייה מירע פרא. וכשחציתו, נדמה היה לי שאני רואה שוב את אותה טרגדיה עזה מלפני שבעים שנה. אושואלה, המנהייג האינדי-כושי, קם בביצות פלוריידה, נשבע לנקמה. קריית המלחמה שלו הגיעו לבני הקרק האדומים של DAGERTSI, וקריית המלחמה שליהם הדדה מהצל'אטאהוציא' ועד לים. גברים ונשים ילדים נמלטו ונפלטו לפניהם כשטוף לטור DAGERTSI. באותוں צללים החליק בחשאי לוחם כהה וצבע בכיכור — עוד אחד ועוד אחד, עד שלוש מאות זחלו לטור הביצה הבוגדנית. אך הבוץ המטעה שנסגר סביבם קרא לאנשים הלבנים מהאזור. עד למותיהם בהםם, הם נלחמו תחת העצים הגבוהים, עד שקריית המלחמה הושתקה והאיןדיינים החליקו חזרה למערב. פלא קטן שהעיר אדום.

אחר כך באו העבדים השחורים. يوم אחר יומם נשמע בקרקעות הביצה העשירות הללו קשקוש הרגליים הקובלות הצועדות מוירג'יניה וקרוליינה לג'ורג'יה. يوم אחר יומם הדהדו מהפלינט לצ'יאקאסואואטצ' שירי קשי-לב, ילת היתומים מהאם והקללות המלומחות של האומללים, עד שבסנת 1860 קמה במערב DAGERTSI אול'י מלכת העבדים העשירה בייצור שהעולם המודרני ידע אי פעם. מאה וחמשים ברונים פיקדו על עבודותם של שתאלפים כושים, שלוטו על חווות עם תשעים אלף אקרים של אדמה מעובדת, שערקה העורף אפיו בזמנים של אדמה זולה בשלושה מיליון דולרים. עשרים אלף חבילות של כותנה מנופתת הגיעו מדי שנה לאנגליה, החדשה והישנה; ואנשים שהגיעו לשם פשוט רגלי עשו כסף והתעשרו. בטור עשור אחד תפוקת הכותנה גדלה פי ארבעה וערך האדמה שלוש. היו אלה ימי הזוהר של הנובו-ריש, וחיים של פזנות חסרת דאגה בקרב האדונים. ארבעה ושישה סוסים גזעים מקוצץ זנב הריצו את כרכרותיהם לעיירה; הכנסת אורחים פתוחה ובילויים עלייזים היו הכלל. פארקים וחורשות תוכנו, עשירים בפרחים ובגפנים, ובמרכז עמד "הבית הגדול" הנמרך ורחב המסדרונות, עם המרפסת והעמודים ואחי' הענק.

ובכל זאת, עם כל זה היה משה נלו', משה מאולץ — סוג של חסור מנוחה קדחתני ופזיזות; שכן, האם כל המפגן והראויות הללו לא נבנו על גניחה? "האדמה ההזו הייתה גיהינום קטן", אמר לי אדום מרופט, חום ורציני פנים. ישבנו ליד נפחיה בצד הדרק, ומאתורינו הייתה חורבה חסופה של בית אדון כלשהו. "ראיתי כושים נופלים מתיים בתלם, אבל עטטו בהם הצדיה, והמחרש מעולם לא עברה. למטה בבית המשמר, שם זרם הדם".

עם יסודות כאלה, ממלכה ח'יבת בבואה הזמן להתרערר וליפול. האדונים עברו למ'יקון אוגוסטה, והותירו רק את המשגיחים חסרי האחירות על האדמה. וה頓זאה היא חורבה כזו, "מעון הבית" של לוי: אלונים מתנוועים ענק'ים, מרבד דשא, הדסים וערמוניים, כלום קרוועים ופראים; עמוד שער בעוד ניצב במקום שבו הייתה פעם כניסה לטירה; סדן חלוד ישן שוכב בתוך מפוחי עור רקובים ועצים בחורבותיה של נפחיה; אחוזה ישנה רחבה ומשופטת, חומה ומולכלה, מלאה CUT בנדיהם של העבדים ששירתו פעם על שולחותיה; بعد משפחת האדון הוצמצמה לשתי נשים בודדות, החיות במ'יקון ניזנות ברעב מש'יריה של רוזנות. כך אנו ממשיכים לרכוב, על פוני שערי רפאים ובתים נפולים — על פוני החותם המשגשות פעם של משפחות סמית', גאנדי ולאגור — ומוצאים הכל רעוע וחצי הרוס, אפיילו שם הינן שאישה לבנה בודדה, שריד לימים אחרים, יושבת לבדה בהדרה בלב מיילים של COSIMOS ונושעת לעיריה בכרכורתה העתיקה מדי יומ.

זו אכן הייתה מצרים של הקונפדרציה — האسم העשיר שממנו זרמו תפוחי אדמה, תירס וכותנה אל כוחות הקונפדרציה הרעבים והמורופטים בעודם נלחמים למען מטרה שאבדה זמן רב לפני 1861. מוגנת ובטוחה, היא הפכה למקום מקלט עבור משפחות, עשר ועבדים. אך כבר אז החל האונס האכזרי והחסר רחמים של האדמה לתת את אותן. תת-הקרקע של החימר האdom כבר החל להצץ מעל האדמה הפורייה. ככל שהעבדים נדחקו חזק יותר, כך חקלאותם הייתה רשלנית וקטלנית יותר. ואז באה מהפכת המלחמה והשחרור, המבוכה של תקופת השיקום — וcut, מהי מצרים של הקונפדרציה, ואיזו משמעות יש לה לטובת האומה או לרוע מזלה?

זהו ארץ של ניגודים חדים ותערובת מוזרה של תקווהocab וכאב. כאן ישבת קוואדרונית (בת תערובת) יפת תואר כחולת עינים המסתירה את רגליה היחסות; היא נישאה רק בשבוע שעבר, לשם בשדה נמצא בעל הארץ והכהה, מעדר כדי לפרנסה, תמורה שלושים סנט ליום ללא מזון. מעבר לדרכ נמצאו גיטסבי, חום וגבוה, אדון לאלפיים אקרים שנרכשו והוחזקו בפקחות. שם נמצאת חנות המנוהלת על ידי בנו השחור, נפחיה ומונפה. חמישה מיילים מתחת לכאן נמצאת עיריה בבעלות ובשליטה של אדם בן אחד מנוי אינגלנד. הוא הבעלים של שטח השווה כמעט למחוז ברוד איילנד, עם אלף אקרים ומאות פועלים שחורים. בקתויהם נראות טוב מהרובה, והחווה, עם המכונות והדשנים שלה, עסיקות הרבה יותר מכל חוות אחרת במחוז, אף על פי שהמנהל מנהל משא ומתן קשוח על השכר. כשהוא פונים CUT ומבדיטים חמישה מיילים מעלה, שם בקצתה העיירה נמצאים חמישה בת' בשות — שניים של שחורות ושלושה של לבנות; ובאחד מבתי הלבנות הוסתר נער שחור חסר ערך באופן גלי מדי לפני שנתיים; لكن הוא נטלה בעוון אונס. וכך נמצאת גם הגדר הגבואה והמסידת של "המכלאה", כפי שנקרה כלל המחוון; האנשים הלבנים אמרים שהוא תמיד מלא בפושעים שחורים — האנשים השחורים אמרים שרק נערים צבעוניים נשחחים לכלא, ולא בגלל שהם אשימים, אלא בגלל שהמדינה זוקה לפושעים כדי להשלים את הכנסתה באמצעות עבודות הכספייה שלהם.

היהודי הוא היורש של ברון העבדים בדאגרטי; ובעודנו רוכבים מערבה, לצד שדות תירס רחבי ידיים ומטעים גרומיים של אפרסק ואגס, אנו רואים מכל עבר בתוך מעגל העיר האפל את ארץ נגען. פה ושם נשמעים סייפורים על פרויקטים לעשיית ממון, שנולדו ביום המהירים של תקופת השיקום — חברות "פיתוח", חברות יין, מפעלי טחינה ובתי חרושת; רובם נכשלו, והיהודי זכה בירושה. זהו ארץ יפה, דאגרט'יז, האשור, האלון הערים נפלאים, האורנים החמורים נעלמו, ואלו הם "חורות האלונים", עם שפע עצים ההיקורי, האשור, האלון והדקיל שלהם. אך מעתה של חוב תלוי מעל הארץ היפה; הסוחרים חיבים לסתונאים, בעלי המטעים חיבים לסוחרים, האריסים חיבים לבעלי המטעים, והפועלים כורעים ומתכוופים תחת נטול כל זה. פה ושם אדים הרים את ראשו מעל המים העכוורים הללו. חלפנו על פני חותם בקר מגודרת אחת עם עשב ובקר רועה, שנראתה ביתיית מאד אחרי תירס וכותנה אינסופים. פה ושם ישם בעלי קרקע שחורים חופשיים: ישנו ג'קסון החחש והשחור-עמומם, עם מאה האקרים שלו. "אני אומר, 'תשתכל למעלה! אם לא תסתכל למעלה לא תוכל לעלות למעלה'", מעיר ג'קסון בפילוסופיות. והוא עלה. האסמים הנקיים של קארטר הכהה היו מסבים כבוד לנוינו אינגלנד. אדונו עזר לו להתחיל, אך כשהאיש השחור מת בסתיו האחרון, בניו של האדון תבעו מיד בעלות על העיזבון. "והלבנים האלה יקבלו אותו, גם", אמר בן לוייטי הצהוב.

אני פונה מקרים מטופחים אלו בתחושא נוחה שהכווי מתקדם. אולם גם זאת, ככל שאנחנו ממשיכים, השdots מתחילהם להאדים והעצים נעלמים. שורות של בקשות ישנות מופיעות מלאות באריסים ופועלים — חסרי

שמה, חסופים ומוליכים ברובם, אם כי פה ושם דוקא הגיל והריקבון הופכים את התמונה לצורית. נער שחור מברך אותנו לשלום. הוא בן עשרים ושתיים, ורק עתה נישא. עד לשנה שUberה היה לו מזל טוב שכוכר; אז מחיר הכותנה ירד, והשריף תפס ומכר את כל רכשו. لكن הוא עבר לכាបן, הין שהשכירות גבוהה יותר, האדמה עניה יותר והבעלים בלתי מתפשר; הוא שוכר פרדה בשווי ארבעים דולר תמורה עשרים דולר לשנה. נער מסכן! – עבד בגיל עשרים ושתיים. מטע זה, הנמצא כתבעלות זר, היה חלק מעזבון בולטן המפוזרם. לאחר המלחמה הוא עבד במשך שנים רבות על ידי כנופיות של אסירים כושים – ואסירים שחורים אף יותר מהיום; זו הייתה דרך לנושם לעבוד, ושאלת האשמה הייתה משנית. סיפורים קשים על אכזריות והתעללות בבני החורין הכהולים מסווגים, אך רשות המחוות היו חירשות עד ששוק העבודה החופשית כמעט נחרס עקב הגירה המונית. אך הם הוציאו את האסירים מהמטעים, אך לא לפuni שאחד האזרחים היפנים ביותר של "חורות האלונים" נחרב ונאנס לכדי שמה אדומה, שמננה רק ינק או מהגר יכול לשוב עודدم מאריסים מקוללי חבות.

אין פלא שלוק בלאק, איטי, קהה ומיאש, מדדה לעבר כרכרתו ומדבר בחוסר תקווה. מדוע שיתאמץ? כל שנה מוצאת אותו עמוק יותר בחובות. כמה מוזר שג'רג'ה, המקלט המפוזרם בעולם לחיבים עניים, כובלת את אנשיה לעצלות ולחוסר מזל ללא רחם כפי שעשתה אנגליה אי' פאם! האדמה העניה גונחת מכabi הלידה שלה, ומונבה בקשי מאה פאונד של כותנה לאקר, הין שלפני חמישים שנה הניב פ' שמוña מכך. מיבור הדל משלם הארים בין רביע לשישי שכירות, ואת רוב השאר בריבית על מזון ואספקה שנתקנו באשראי. עשרים שנה عمل אותו איש שחור זקן ושוקע לחימ תחת אותה שיטה, וכעת, משנרד לרמת פועל יום, הוא מפרנס את אשתו وزן את עצמו משכו דולר וחצי לשבוע, המתקבל רק בחלק מהשנה.

חוות האסירים של בולטן כללה בעבר את המטע השכן. כאן שוכנו האסירים בכלל העז הגadol שעדיין עומד על תלו. מקום קודר הוא נותר, עם שורות של בקודות מכוערות מלאות בארים צעופים ובורים. "אייה שכר דירה אתם משלמים כאן?" שאלתי. "אני לא יודע – מה זה, ספ?" כל מה שנחננו מי'צרים", ענה ספ. זהה מקום מדי – חסוף, נטול צל, ללא קסם של זיכרונות עבר, רק זיכרון של עבודות כנוס אנושית – כתע, איז ולפני המלחמה. הם אינם מאושרים, האנשים השחורים הללו שאנו פוגשים ברחבי האזור הזה. יש מעט מאותה עליונות פוחצת ומשקיות שאנו נהגים לקשר לכשי המטעים. במקורה הטוב, טוב הלב הטבעימושח בתלוונה או שהשתנה לזרענות וקדרות. ופה ושם הוא מתרפרץ בעעם מוסתר אך להט. אני זוכר שחור אחד גדול ואדם עניין שפגשנו בצד הדרך. ארבעים וחמש שנים הוא عمل בחווה זו, התחל בלי כלום, ועדין אין לו כלום. אמנם הוא העניק לאربעה ילדים חינוך של בית ספר עממי, ואולי אם חוק הגדרות החדש לא היה מתיר יבולם לא מגודרים במערב דאגרט', הוא היה יכול לגדל מעט צאן ולהתකם. במצב הנוכח, הוא שקו עבחובות ללא מוצא, מאכזב ומורמר. הוא עצר אותנו כדי לשאול על הנער השחור באולבני, שנאמר ששוטר ירה בו למות בغال שדייבר בקול רם על המדרכה. וזה הוא אמר לאט: "שרק אדם לבן יגע בי, והוא ימות; אני לא מתפאר בזה – אני לא אומר את זה בקול רם מסביב, או לפני הילדים – אבל אני מתכוון לזה. ראייתי אותם מצחפים באבי ובامي הזקנה בשורות הכותנה ההן עד שהדם זרם; בשם—" והמשכנו הלאה.

cutut סירט, שפגשנו אחר כך מתבטל תחת עצי האלון השמנמנים, היה עשוי מחומר אחר לגמרי. מאושר? – ובכן, כן; הוא צחק והשליך חלוקי נחל, וחשב שהעולם הוא כפי שהוא. הוא עבד כאן שיטים עשרה שנים ואין לו דבר מלבד פרדה ממשיכנת. ילדים? כן, שבעה; אך הם לא היו בבית הספר השנה – לא יכול להרשות לעצם ספרים ובדים, ולא יכול לוותר על עבודתם. הנה חלק מהם הולכים לשדות עכשי – שלושה בניים גדולים רקובים על פרדות, ונערה חסונה עם רגליים חזומות יחות. בערות רשלנית ועצלות כאן, שנאה עזה ונקנות שם; אלו הם הקצוות של בעית הכוושים שפגשנו באותו יום, ובקשי ידענו אייה מהם עדיף בעינינו.

פה ושם אנו פוגשים דמיות מובהקות ויוצאות דופן לחלוין. אחד יצא מטור פיסת קרקע שזה עתה בוערה, כשהוא עושה עיקוף רחב כדי להימנע מנהשים. הוא היה איש זקן, שקו עליים, עם פנים חמימות משוכות ובעלות אופי. הייתה לו מעין מוזרות עצורה והומו גס שאיל אפשר לתאר; רצינות צינית מסוימת שתעתעה בר. הכוושים קינאו בי שם במוקם השני", הוא אמר, "از אני והזקנה בקשנו את פיסת העיר הזו, ובירתיו אותה בעצמי. לא הרוחתי כלום במשך שניםיים, אבל אני מניח שיש לי יבול עכשי". הכותנה נראתה גבוהה ועירה, ושיבחנו אותה. הוא קד קידה עמוקה, ואז השתחווה כמעט עד לאדמה, ברצינות בלתי ניתנת לערעור שנראתה

כמעט חשודה. אחר כך המשיך, "הפרדה שלי מטה בשבוע שעבר", – אסון הארץ זו המקביל לש:right; הרכינה בעיר – "אבל אדם לבן השайл לי אהרת". אז הוסיף, כשהוא מתבונן בנו, "הו, אני מסתדר עם הלבנים". העברנו את נושא השיחה. "דובים? צבאים?" הוא ענה, "ובכן, הייתי אומר שיש ויש", והוא שחרר צורר של קלילות נعزيزות בעודו מספר סיפוריו ציד מהביביצה. השארנו אותו לעמוד באמצע הדרך מבית אחרים, עם זאת נראה כמו شيء מבהיר בנו.

אדמת "ויסל", הכוללת את פיסת הקרקע שלו, נקנעה זמן קצר לאחר המלחמה על ידי סינדייקט אנגלי, "חברת הכותנה והתיירות של דיקס". הסוכן שלהם הפגין סגן ראוותני מופלא, עם משרתו וכרכרטו הרותמה לשישה סוסים; כל כך עד שהעסוק נחת במהירה בפשיטת רגל ללא מוצא. איש אינו גיר בבית הישן עת, אך אדם מגיע מדי חורף מהצפון וגובהה את דמי השכירות הגבוהים שלו. איינני יודע מהם המרגשים יותר – בתים ריקים ושנים כאלו, או בתיהם של בני האדון. סיפורים עצובים ומרים טמוניים מאחוריו הדלותות הלבנות ההן – סיפורו עוני, מאבק ואכבה. מהפה כगון זו של 63' היא דבר נורא; אלו שקמו עליהם, ילדיהם סטו מן הדרך. ראו את הבית במיטות של פושטי יד. קבננים וספסרים המוניים קמו לשלווט עליהם, וילדיהם סטו מן הדרך. ראו את הבית קודר הצבע שם, עם בקתוויו וגדרותיו ויבוליו העלייזים! אין שמחה בתוכו; בחודש שuber הבן האובד של האב הנאנק כתוב הביתה מהעיר וביקש כסף. כספ! מנין הוא אמר להגיע? וכך הבן קם בלילה והרג את תינוקו, והרג את אשתו, ויראה בעצמו למות. והעולם המשיך הלאה.

אני זוכר שפניתי בעיקול הדרך לצד פיסת יער חיננית ופלג מים שר. בית נמוך וארוך פנה אלינו, עם מרפסת ועמודים נישאים, דלת אלון גדולה ומדשאה רחבה המבריקה בשמש הערב. אך זוגיות החלונות נעלה, העמודים היו אcoli תולעים, וג' מכוסה טחב קרס פנימה. בחצי סקרנות הצטטי מבעד לדלת שיצאה מציריה, וראיתי היכן, על הקיר מעבר למסדרון, היה כתוב באותיות שהו פעם עליזות המילה הדהוויה "ברוכים הבאים".

ניגוד גמור לחלק הדרומי-מערבי של מחוז דאגרטיא הוא הצפון-מערבי. מיווער במתינות בעלון ואורן, אין בו דבר מאותו שפע חחי-טרופי של הדרום-מערבות. כמו כן, יש בו פחות סימנים לעבר רומנטיק, יותר לתפיסת קרקעות מודרנית ושיטתיות ועשיתית ממש. אנשים לבנים בולטים כאן יותר, ואיכר ועובדת שכיריו יום מחליפים בGRADE מוסימת את בעל הבית הנעדר ואת הא里斯 החנק משכירות מופקעת. ליבולים אין לא את השפע של האדמה העשירה יותר ולא את סימני ההזנחה שנראים כה לעיתים, והיו גדרות ושדות מרעה פה ושם. רוב האדמה הזאת הייתה ענייה, ומתחת לרמת העניין של ברון העבדים לפני המלחמה. מאז, קרובוי העניים ומהגרים זרים תפסו אותה. רוחח האיכר קטנים מדי מכדי לאפשר הרבה לשכר עבודה, ובכל זאת הוא לא ימכור חוות קטנות. הנה הכספי שנפورد; הוא עבר ארבע עשרה שנים כמשגיח על אדמת לדסון, ו"שיים על דשנים מספיק כדי לkenot חווה", אך הבעלים לא ימכור לו כמה אקרים.

שני ילדים – בן ובת – מעדרים במרץ בשדוות בחווה שבה עובד קוריילס. הוא חלק פנים וחום, ומגדיר את חזיריו. הוא נהג להפעיל מניפות כוונה מצילחה, אך ה"טראנסט" שלו שמן זרעוי הכותנה כפה מהיר ניפוץ מה נמוך עד שהוא אומר זהה בקושי משתלים לו. הוא מציבע על בית ישן ומפואר מעבר לדרך כביתו של "אבא וויליס". אלו רוכבים לשם בלתיות, שכן "אבא וויליס" היה משה השחור, הגבואה והחזק שהנהיג את הכספיים במשך דור, והנהיג אותם היטב. הוא היה מטיף בפטיסטי, וכשפת, אלף אנשים שחורים ליוו אותו לפחות; וכעת הם נשאים דרשת הספד לזכרו בכל שנה. אלמנתו חיה כאן – אישת קטנה ומצוקחת בעליות תוכי פנים חדים, שקדיה קידה מוזרה כשבירכוו אותה. בהמשך הדרך ח' ג'יק דלסון, האיכר הכספי המשגשג ביותר במחוז. זהה שמחה לפגושים אותו – איש שחור גדול, רחב כתפיים ויפה תואר, אינטלקנטי ועליז. שש מאות וחמשים אקרים בבעלותו, ויש לו אחד עשר אריסים שחורים. בית נקי ומוסדר השוכן בגינת פרחים, וחנות קטנה ניצבת לצידו.

אנו חולפים על פני אדמת מנסון, היכן שאלמנה לבנה אמיצה שכורת ונאבקת; ועל פני אלף ומאה האקרים של מטע סנט, עם המשגיח הכספי שלו. אך אופי החותות מתחליל להשתנות. כמעט כל האדמות שייכות ליהודים רוסים; המשגיחים לבנים, והבקשות הן בתי לוחות חמוצים הפזרים פה ושם. דמי השכירות גבוהים, ופועל יומם ופועל "חוזה" מצוים בשפע. זהו מאבק קשה למchia כאן, ולמעטים יש זמן לדבר. עייפים מהרכיבה הארוכה, אנו נכנסים בשמחה לגילנסוויל. זהו צביר שקט של בתים חווה הניצבים על פרשת דרכיים, כאשר אחת

מחניותיו סגורה והשנייה מוחזקת על ידי מטיף כושי. מספרים סיורים גדולים על זמנים עמוסים בגילונסוויל לפני שכל מסילות הברזל הגיעו לאולבני; כתה זהו בעיקר זיכרנו. ברכיבתה במورد הרחוב, אנו עצרים אצל המטיף ומתיישבים לפניו הדלת. זו הייתה אחת מהותן תמנונות שלא ניתן לשוכח במהרה: בית קטן, רחוב ונמוך, שגגו האימה השתרע מעל ונתן מחסה למרפסת קטנה ונעימה. שם ישבנו, לאחר הנסעה הארוכה והחמה, שותים מים קריירים – בעל החנות הקטן והדברן שהוא בן לוויית היומי; האישה השchorה הזקנה והשתקנית המטליה מכנסים ומבליל להוציא מילה; הדמות המרופטת של חוסר מזל חסר ישע שקפצה רק כדי לראות את המטיף; ולבסוף אשת המטיף הנקיה והמכובדת, שמנמנה, צהובה אינטילגנטית. "בעל קרקע?" אמרה האישה; "ובכן, רק הבית הזה". ואז הוסיף בשקט. "קנינו שבע מאות אקרים שם מעבר, ושילמו עליהם; אבל הם רימו אותנו ולקחו אותם. סלו היה הבעלים". "סלס!" הדחד חוסר המזל המרופט, שנשען על המערה והקשיב, "הוא רמאי גמור. עבדתי בשביilo שלושים ושבעה שנים באביב הזה, והוא שילם לי בהמחאות קריטון שהיו אמרות להיפרד בזמן בסוף החודש. אבל הוא מעולם לא פרע אותנו – המשיך לדחות אותן. ואז השrif בא ולקח את הפרדה שלי ואת התירס והרהייטים –" "רהייטים? אבל הרהייטים פטורים מכיון לפיה החוק". "ובכן, הואלקח אותנו בכל זאת", אמר האיש קשה הפנים.

. ח.

על החיפוש אחר גיזת הזהב

אר פחה אמרה בלבה, "עד אשר ידומו, קרמים בטוננות,
העשיר יהיה עפר עפר, אף ריבש יהיה המשטה!
על המעטים החזקים והערומים

חסדים צינים אפים;

אפטים את כרמים בעדר עד אשר תמות רוחם;
מהסבלנים והשפלים

אקח את השמחות אשר ידעו;

הם ירשבו להבלים ויאסיפו ללקת רעים.

שאנו יהיה בעם, קנאות צעה ותערור;

אם אך יזעך אל אך אל מול שמים מתיים אויקים.
ויליאם ווון מודי.

האם ראית אי פעם שדה כותנה לבן בשיא הקציר? – גיזת זהב שלו מרוחפת מעל האדמה השחורה כען סוף המוקף ירוק כהה, אוטוטו הלבנים והנוועזים מתנופפים כקצף גלים מקרוליינה ועד טקסס, לרוחבו של אותו ים שחור ואנושי. לעיתים חדשתי שמא כאן השair האיל המכונף כרישומאלוס את אותה גיזה שאחריה יצאן יאסון והארגונואטים בנדדים מעורפלים אל המזרח המסתורי לפני שלושת אלפיים שנה; ובוודאי ניתן לרקום אנלוגיה נאה ולא מופרכת של כספים ושיני דראקון, דם ואנשים חמושים, בין החיפוש העתיק לזה המודרני אחר גיזת הזהב בים השחורה.

וכעת נמצאה גיזת הזהב; לא רק נמצאה, אלא שבמקום הולדתה היא נארגת. שכן זמזום מפעלי הכותנה הוא הדבר החדש והמשמעותי ביותר ב"דרום החדש" של ימינו. לכל אורך הקרוליינות וג'ורג'יה, ועד למיסיסיקו, מתנסאים בנייני הלבנים האדומים והכחושים הללו, חשופים ופשוטים, ובכל זאת כה עמוסים ורוושים עד שנראה כי איןם شيء לארכ האיטית והמנומנת הזה. אולי צמחו משיני דראקון. כך מלכמת הכותנה עדין חיה; העולם עדין קד בפני שרביטה. אפילו השוקיים שפעם התריסו נגד המתעשר החדש צחלו אחד אחד מעבר למים, ואז לאט ובחוסר רצון, אך בזודאות, החלו לנוע לעבר ה"חגורה השחורה".

כמובן, ישם המנדים ראשם בידענות ואמרם לנו שבירתה של מלכמת הכותנה עברה מהחגורה השחורה לבנה – שהכוishi של ימינו אינם מגדל יותר ממחצית מיבול הכותנה. אנשים כאלה שוכחים שיבול הכותנה הוכפל, יותר מהוכפל, מאז עדין העבודה, וגם אם נקבל את טענתם, הכוishi עדין שולט במלכמת כותנה גדולה מזו שעלייה בנטה הקונפדרציה את תקוותיה. כך הכוishi מהווים ביום אחד הדמיות המרכזיות בתעשייה עולמית אדירה; זהה, שלעצמם ולאחר העניין ההיסטורי, הופך את פועל הshedde של ארץ הכותנה לראויים למחקר.

לעתים רוחקות אנו חוקרים את מוצבו של הכוishi ביום בוישר ובקפידה. כה קל יותר להניח שאנו יודעים הכל. או אולי, לאחר שכבר הגיעו למסקנות במוחנו, אנו נרתעים מכך שעבודות יערעו אותן. ובכל זאת, כמה מעט אנו יודעים באמת על מיליוןים אלו – על חייהם היומיומיים ועל כמיוחותיהם, על שמחותיהם וצערם הפחותים, על מגעوتיהם האmittיות ומשמעות פשעיהם! את כל זה נוכל ללמד רק בגע קרוב עם הממוניים, ולא באמצעות טיעונים סיטונאיים המכסים מילוני אנשים המופרדים בזמן ובמרחב, ושונים מאוד בהקשרתם ותרבותותם. היום, אם כן, קורא יkr, ונפנה את פנינו אל החגורה השחורה של ג'ורג'יה ונבקש פשוט לדעת את מצבם של פועלי החווה השחורים במחוז אחד שם.

כאן חיו בשנת 1890 עשרת אלפיים כושים ואלפיים לבנים. הארץ עשירה, אך האנשים עניים. מילת המפתח של החגורה השחורה היא חוב; לא אשראי מסחרי, אלא חוב במובן של חוסר יכולת מתמשכת מצד מרבית האוכלוסייה לגרום להכנסה לכוסות את ההוצאות. זהה מורשת ישרה של הדרום מכלכלת הבזבוז של משטר העבדות; אך הדבר הודהש והגעה לשגרר העבדים. ב-1860 היו במחוז DAGRTI ששת אלפייםעבדים, שערכם לפחות שניים וחצי מיליון דולר; חוותיו הערכו בשלושה מיליוןים – מה שיוצר חמשה וחצי מיליון של רכוש, שערכו היה תלוי במידה רבה בשיטת העבודות ובבקיש הספקולטיבי לאדמה שהיתה פעם עשיריה להפליא אך כבר דולדלה חלנית על ידי עיבוד רשלני ומתייש. המלחמה פירשה היה התרסקות פיננסית; במקום חמישה וחצי המילוניים של 1860, נותרו ב-1870 רק חמש שערן פחות משני מיליון. אך נוספת תחרות גוברת בגין כותנה מצד האדמות העשירות של טקסס; נפילת מתמדת במחיר הרגיל של הכותנה שבאה בעקבות זאת, מכ-ארבעה עשר סנט לפאונד ב-1860 ועד שהגיעה לארבעה סנט ב-1898. מהפכה פיננסית כזו היא שסיבכה את בעלי חגורת הכותנה בחובות. ואם מצב האדון היה רע, מה עלה בגורל האיש?

המטיעים במחוז DAGRTI בימי העבדות לא היו מרשימים או אリストוקרטים כמו אלו של ג'ורג'יה. ה"בית הגדול" היה קטן יותר ובדרך כלל בן קומה אחת, ושכן קרוב מאד לבקשות העבדים. לעיתים בקומות אלו נמתחו משני הצדדים ככנפיים; לעיתים רק הצד אחד, יוצרות שורה כפולה, או גובלות בדרך שפנתה לתוך המטע מהצר המריצי. צורתן וסידורן של בקשות הפועלים ברוחבי החגורה השחורה כיום זהים לימי העבדות. חלקם חיים באותו בקשות ממש, אחרים בבקשות שנבנו מחדש על חורבות הישנות. כולל מפוזרות בקבוצות קטנות על פני האדמה, מתרכחות סביב איזה "בית גדול" רועע שבו גר האריס הראשי או הסוכן. האופי הכללי וסידור המגוריים

נouter ברובם ללא שינוי. היו במחוז, מחוץ לעיריה המאוגדת אולבני, אלפי וחמש מאות משפחות כושיות ב-1898. מtower כל אלו, רק משפחה אחת בודדת התגוררה בבית בן שבעה חדרים; רק לארבעה עשרה היו חמישה חדרים או יותר. הרוב חיים בבתים בני חדר אחד או שניים.

גודל וסידור הבתים של עם אינם מدد בלתי הוגן למצבם. אם נחקרו לעומק את בתיהם הקושים הללו, נמצא הרבה שאיןו משכיע רצון. לכל אורך הארץ ניצבת בקתה החדר האחד – פעם עומדת בצל הבית הגדול, פעם בוהה בדרך המאובקת, פעם מתנשאת כהה וקווורת בתוך היוק של שדות הכותנה. היא כמעט תמיד ישנה וחשופה, בניה מלווהות גסמים, ללא טיווח או תקרה פנימית. אור ואוורור מסופקים על ידי הדלת היחידה והחדר המרבוע בקירות עם תריס העץ שלו. אין זכוכית, מרפסת או עיטור חיצוני. בפנים יש את, שחור ומעשן, ובדרך כלל לא יציב מרובה שנים. מיטה או שתיים, שלוחן, ארגז עץ וכמה CISאות מרכיבים את הריהוט; בעוד שכרצת הצגה אקראית או עיתון מהווים את קישוטי הקירות. מדי פעם ניתן למצוא בקתה צזו שנשמרת נקייה להפליא, עם אח מהבילה ושמחה ודلت מכינסת אורחים; אך הרוב מלוכלות ורעוות, מריחות מאכילה ושינה, מאורחות רע, והן הכל בלבד בית.

על כל, הבקשות צפופות. התרגלו לקשר צפיפות לבתים בערים כמעט באופן בלעדי. זאת בעיקר משום שיש לנו כמה מעט ידע מודיעיק על חייהם. כאן במחוז דאגרטוי ניתן למצוא משפחות בנות שמונה ועשר נפשות המכילות חדר אחד או שניים, ועל כל עשרה חדרי מגוריים של כושים ישנים עשרים וחמשה בני אדם. בשיכוני העוני הגרועים ביותר של ניו יורק אין יותר מעשרים ושלושה בני אדם על כל עשרה חדרים. כמובן, חדר אחד קטן וסגור בעיר, ללא חצר, הוא במוגנים רבים גרו מחדר כפרי יחיד וגדול יותר. במוגנים אחרים הוא טוב יותר; יש לו חלונות זכוכית, ארובה הגונה ורצפה אמינה. היתרונו הגדול היחיד של האיכר הקoshi הוא שהוא יכול לבנות את רוב חייו מחוץ למאורתו, בשרות הפתוחים.

ישנן ארבע סיבות עיקריות לבתים אומללים אלו: ראשית, מנוג ארוך שנולד מהעבדות הקוצה בתים כאלה לכושים; לפועלם לבנים היו מציעים תנאים טובים יותר, ואולי, מסיבה זו ודומות לה, הם היו מספקים עבודה טוביה יותר. שנית, הקושים, הרגלים לתנאים כאלה, אינם דורשים בדרך כלל טוב יותר; הם אינם יודעים מהו בית טוב יותר. שלישיית, בעלי הקרקעות כמעט תמיד הגיעו להבנה שזו הסקעה עסקית טוביה להעלות את רמת החיים בקרבת הפועלים בשיטות איטיות ונבונות; שפועל כושי הדורש שלושה חדרים וחמשים סנט ליום יתן עבודה עילית יותר וישאיר רוח גדול יותר מאשר عمل מיושש המצווף את משפחתו בחדר אחד ועובד תמורה שלושים סנט. לבסוף, בתנאי חיים כאלה יש מעט תמריצים Lager לפועל להפוך לחקלאי טוב יותר. אם הוא שافتן, הוא עובר לעיר או מנסה עבודה אחרת; כאיך-אריס אופקו כמעט חסר תקווה, ובעסקו זהה כפתון זמני, הוא לוקח את הבית שניתן לו ללא מחאה.

בתים כאלה, אם כן, חיים איכרים כושים אלו. המשפחות הן קטנות וגדילות כאחד; ישנים אריסים יחידים רבים – אלמנות ורוזקים, ושרדים של קבוצות מפוזקות. שיטת העבודה וגודל הבתים שלהם נוטים לפירוק קבוצות משפחתיות: הילדים הבוגרים עצבים כפועלי חזזה או מהגרים לעיר, האחות הולכת לעבוד כמשרתת; וכן מוצאים משפחות רבות עם המוני תינוקות, זוגות רבים שזה עטה נישאו, אך יחסית מעט משפחות עם בניים ובנות מתבגרים ובוגרים. הגודל הממוצע של משפחות כושיות לא ספיק קטן מאז המלחמה, בעיקר עקב דחק כלכלי. ברוסיה למלعلا משילש מהחנתנים ולמעלה מהחנית הכלכלה הם מתחת לגיל עשרים; כך היה גם אצל הקושים לפני המלחמה. ייומם, לעומת זאת, מעתים מאד מהבנים ופחות מחמשית מהנערות הקושיות מתחת לגיל עשרים ושלושים. דחיה היה נובעת מהकושי להשתכר מספיק כדי לגדל ולכלכל משפחה; וזה ללא ספק מביל, באזרחי הConfigurer, לא-מוסריות מינית. אולם צורתה של אי-מוסריות זו היא לעתים נדירות ונטישה לאחר ופחות מה שניתן היה לדמיין לידיה מחוץ לנישואין. במקרים זאת, היא לובשת צורה של פרידה ונטישה לאחר שקבוצה משפחתיות כבר נוצרה. מספר הפרודים הוא שלושים וחמשה לפחות – מספר גדול מאוד. היה זה כמובן לא הוגן להשוות מספר זה לסטטיסטיקות של גירושין, שכן רבות מהנישאים הפרודים הללו הן למעשה אלמנות, לו נודעה האמת, ובמקרים אחרים הפרידה אינה קבואה. אף על פי כן, אכן טמונה הסכנה המוסרית הגדולה ביותר. יש מעתה זנות בקרבת כושים אלו, ולמעלה שלושה רביעים מהמשפחות, כפי שנמצא בחקירה מבית לבית, ראויות להיות מסווגות כאנשי הגויים עם כבוד רב לטהרת הנשים. כמובן, ריעונות

ההמון לא היו מתאימים לנו אינגלנד, וישנם הרגלים ומושגים משוחזרים רבים. אך שיעור הלידות מחוץ לנישואין ללא ספק נמוך יותר מאשר באוסטריה או באיטליה, והנשים כמעטן הן צנעות. מוקד הזמן ביחסים המיניים הוא נישואין קלים ופרידה קלה. אין זו התפתחות פתאומית, וגם לא פרי השחרור. זהה מושחת ברורה מהעבדות. בימים ההם סמ, בהסתמתו אדוננו, "התחבר" למרי. לא היה צורך בטקס, ובוחים העמוסים של המטעים הגדולים של החגורה השחורה בדרך כלל ויתרו עליו. אם כת האדון נדרש לעובdotו של סם במטע אחר או בחיל אחר של אותו מטע, או אם עלה בעדו את העבד, ח"י הנישואין של סם עם מר'י נקבעו בדרך כלל ללא גינויים, וזה היה זה בבירור האינטראקט של האדון ששניהם יקחו בני זוג חדשם. מנהג נפוץ זה של מאותים שנה לא נערך בשלושים שנה. כיום נכדו של סם "התחבר" לאישה ללא רישון או טקס; הם חיים יחד בצוורה הגונה ישרה, והם, לכל דבר ועניין, בעל ואישה. לעיתים איחודים אלו לעולם אינם נשברים עד המות; אך במקרים רבים מדי מריבות משפחתיות, רוח נזודים, מחרר מחרה, או אולי בתכיפות גבוהה יותר הקרב חסר הסיכוי לככל משפחה, מובילים לפירוד, ומשק בית שבור הוא התוצאה. הכנסתיה ה cosy עשתה רבות כדי לעצור מנהג זה, וכעת רוב טקס הנישואין נערכים על ידי הקרים. אף על פי כן, הרעה עדין מושחת עמוק, ורק העלה כללית של רמת החיים ורפואה אותה סופית.

בהתבוננות כת על האוכלוסייה השחורה במחוז ככל, ניתן לאפיין אותה כעניה ובורה. אולי עשרה אחוזים מהווים את המעדן המבוסס ואת טוביה הפועלים, בעוד לפחות תשעה אחוזים הם מופקרים ומושחתים לחלווטין. השאר, מעל שמונים אחוזים, הם עניים ובורים, ישרים למדוי ובעלי כוונות טובות,عمالים, ובמידת מה חסרי יוזמה, עם מידת מסויימת אך לא רבה של מתיירנות מינית. קווי מעמד כאלה אינם קבועים כלל; הם משתנים, ניתן לומר, יחד עם מחיר הכותנה. את דרגות הבורות לא קל לבטא. ניתן לומר, למשל, שכמעט שני שלישים מהם אינם יודעים לקרוא וכתוב. זהו ביטוי חלקי בלבד מהמיצאות. הם בורים לגבי העולם שביבם, לגבי הארגון הכלכלי המודרני, לגבי תפקיד המשאל, לגבי ערך הפרט ואפשרויותיו – לגבי כמעט כל אותם דבריהם שהעבדות, מתוך הגנה מעוצמת, נאלצה למנוע מהם ללמידה. הרבה מהם שהילד הlein סוג מהאטמוספירה החברתית המקדמת ביותר שלו מהוות את הבעיות המבלבלות של שנות בגרותו של הילד השחורי. אמריקה אינה מילה נרדפת ל"הздמנות" עבור כל בניה.

קל לנו ללבת לאיבוד פרטים כאלה מנסים לתפוא ולהבין את מצבו האmittiy של המון בני אנוש. לעיתים קרובות אנו שוכחים שכיל ייחידה בהמון היא נשמה אנושית פועמת. בורה ככל שתהייה, ומוכת עוני, שחורה ומשונה באירופה, בדריכיה ובמחשבתיה; ועדין היא אהבתה ושונאת, עמליה ומטעיפות, צוחקת ובוכה את דמעותיה המרות, ובמבטיה בכםיה מעורפלת ונוראה אל האופק הקשוח של חייה – כל זאת, בדיקן כמוון. אףיו השחורים הללו אינם עצנים במצבים; הם חסרי דאגה לעתיד וירושלים; הם מתעקשים לשבור את מונוטוניות העמל במבט חטוף אל עולם העיר הגדול ביום שבת; יש להם את הבטלים והגבילים שלהם; אך הרוב המכريع שלהם עובד ברציפות ובנאמנות עבר תמורה, ותחת נסיבות שהיו מוציאות ממש וлонטרי דומה כמעט מודעות פועלם מודרניים אחרים, אם בכלל. למלטה משמוניים ושמונה אחוזים מהם – גברים, נשים וילדים – הם חקלאים. ואכן, זהה כמעט התעשיה היחידה. רוב הילדים מקבלים את השכלהם לאחר ש"היבולים הונחו בצד", ומעטים מאוד הם אלה שנשארים בבית הספר לאחר שהחלה עבודתם האביב. עבודות ילדים מציה כאן בכמה ממפעלים הגרועים ביותר, צזו המטפחת בורות ומכבת התפתחות פיזית. אצל הגברים הבוגרים במחוז יש גיון מועט בעובודה: שלושה עשר מאות הם חקלאים, ומאתיים הם פועלים, עגלונים וכדומה, כולל עשרים וארבעה בעלי מלאכה, עשרה סוחרים, עשרים ואחד מטיפים וארבעה מורים. מצויים זה של החיים מגיע לשיאו בקרב הנשים: שלוש עשרה מאות וחמשים מהן הן פועלות חוות, מהן משרחות וכובסות, מה שמותיר שישים וחמש עקרות בית, שמונה מורות ושה תופרות.

בקרב עם זה אין מעמד של פנאי. לעיתים קרובות אנו שוכחים שבארה"ב למלטה ממחצית מהצעירים והמבוגרים אינם נמצאים בעולם כדי להרוויח הכנסתה, אלא מקימים בתים, לומנים על העולם או נחים לאחר חום המאבק. אך כאן תעטים ושישה אחוזים عملים; אין איש עם פנאי להפוך את הבקתה החשופה והעצובה לבית, אין זקנים לשבת לצד האש ולהנחיל מסורות מהעברית; מעט מהילדות המאושרת וחסרת הדאגות ומנועו החולומות. המונוטוניות הקהה של העמל היומי נשברת רק על ידי עלייזותם של חסרי המחשבה והטיול של ים שבת לעיר. העמל, כמו כל חוות, הוא מונוטוני, וכך יש מעט מכונות ומעט כלים להקל על עבודה הפרך המעיקה. אך עם כל זאת, זהה העבודה באוויר הפתוח והנקה, וזהו דבר מה עיין שבאויר צח הוא מצרך נדי.

האדמה ככל עדיין פוריה, למרות ניצול לרעה ממושך. במשך תשעה או עשרה חודשים ברציפות היבולים יגעו אם יתבקשו: ירקות גינה באפריל, תבואה במאי, מלוניים ביוני וויל', חציר באוגוסט, בטטות בספטמבר, וכותנה מאז ועד חג המולד. עדיין, על שני שלישים מהאדמה יש רק יבול אחד, וזה מותיר את העמלים בחובות. מדוע זה כך?

הרחק במورد דרך בייסן, היכן שהשדות השטוחים והרחבים מאוגפים ביערות אלון אדירים, נמצא מטע; אלף' אקרים הוא נוג להשתרע, פה ושם, ומעבר ליער הגadol. שלוש עשרה מאות בני אדם נשמעו כאן לקראתו של אחד – היו שלו בגופם, ובמידה רבה בנשפתם. אחד מהם חי שם עדיין – איש נמוך וחסום, פניו החומות-קחות חרושות ומכווצות, ושרו המקורזל לבן-אפור. היבולים? נסבלים בקושי, הוא אמר; נסבלים בקושי. מתקדם?

לא – הוא לא מתקדם בכלל. סמית' מאולבני "מספק" לו, ושכר הדירה שלו הוא שמונה מאות פאונד של כותנה. לא יכול להרוויח כלום בהזה. מדוע לא קנה אדמה? המלדרושים כף כדי לקנות אדמה. והוא פונה לדרך. חופשי! הדבר המעורר רחמים ביותר בתוך כל החורבן השחור של ימי המלחמה, בתוך ההון השבור של האדונים, התקאות הנפולות של אמות וונרות, ונפילתה של אימפריה – הדבר המעורר רחמים ביותר בכל זה היה בין החורבן השחור שהשליך את מעדרו כי העולם קרא לו חופשי. מה פירוש לעג זהה של חופש? אף לא סנט של כסף, אף לא איןץ' של אדמה, אף לא מלאה הפה מזון – אפילו לא בעלות על הסמרטוטים שעלו גבו. חופשי! ביום שבת, פעם או פעמיים בחודש, האדון היישן, לפני המלחמה, נהג לחלק קצבת בייקון וקמח תירס לכושים שלו. ולאחר שהלהת הראשון עדיין חילק לו את הביקון וקמח התירס לבן החורבן, הוא חזר והרים את מעדרו, והאדון היישן עדיין חילק לו את העמל היומי בכנופיות; הייתה תיאורתיות שונה מאוד; בפועל, עבודה לפי מסכה או "אריסטות" החליפו את העמל היומי בכנופיות; והעביד הפר בהדרגה לא里斯 על בסיס חלקיים מהיבול בשמו, אך לפועל עם שכר בלתי מוגדר למשעה.

מחירות הכותנה המשיכו לרדת, ובהדרגה עזבו בעלי הקרקע את מטעיהם, ושלטוון הסוחר החל. הסוחר של החgorה השחורה הוא מוסד סקרן – חלקו בנקאי, חלקו בעיל בית וחלקו עיר. חנותו, שבמעבר ניצבה לרוב בצתמת דרכים והפכה למרכזו של כפר שבועי, עברה כתעת לעיר; ואחריה עוקב האריס השחור. הסוחר מחזיק הכל – בגדים ונעליים, קפה וסוכר, חיזיר וקמח תירס, מוצרי שימושים ופירות יבשים, עגלות ומחושות, זרעים ודשן – ומה שאין לו במלאי הוא יכול לחתך לעברו הזמןה לחנות שמעבר לדרך. אכן, אם כן, מגע האריס, סם סקט, לאחר שהתקשר בחוזה עם סוכן של בעל בית נunder כלשהו לשכירת ארבעים אקרים של אדמה; הוא משתמש את כבאו בעקבות עד שהסוחר מסיים את שיחת הבוקר שלו עם קולונל סונדרס, והוא אומר: "ובכן, סם, מה אתה רוצה?". סם רוצה שהוא "יספק" לו – ככלומר, שיקדים לו מזון וביגוד לשנה, ואולי זרעים וכלים, עד שיבולו יגדל ויימכר. אם סם נראה כמושא מתאים, הוא והסוחר הולכים לעורך דין, וסמ חותם על משכנן על הפרדה והעגלה שלו בתמורה לזרעים וקצת מזון לשבע. ברגע שעלי הכותנה הירוקים מופיעים מעל האדמה, ניתן משכנן נוספת על ה"יבול". בכל יום שבת, או במרוחים יותר, סם פונה לשוכר לקבלת ה"קצבה" שלו; משפחה בת חמישה נפשות מקבלת בדרך כלל 20-30 פאונד של בייקון שמן וכמה בושלים של קמח תירס בחודש. בנוסף לכך, יש לספק בגדים ונעליים; אם סם או משפחתו חולמים, ישן הזמנות לרוקח ולרופא; אם הפרדה זקופה לפרזול, הזמנה לנפה וכו'. אם סם הוא עובד חוץ והיבולים מבטחים, לעתים קרובות מעודדים אותו ל千古ו לנקוט עוד – סוכר, בגדים נוספים, אולי עגלה קלה (באגי). אך לעיתים רוחקות מעודדים אותו לחסוך. כאשר מחיר הכותנה עלה לעשרה סנט בסתיו האחרון, הסוחרים הממולחים של מחוז דאגרטி מכורו אף עגלות באגי בעונה אחת, רובן لأنשים שחורים.

במחוז דאגרטי, ג'ורג'יה, ניתן לראות בקהלות את תוכאות הניסוי הזה של הצטופות לשם הגנה. רק עשרה אחוזים מהאוכלוסייה הבוגרת נולדו במחוז, ובכל זאת השחורים עולים במספרם על הלובנים ביחס של ארבעה או חמישה לאחד. אין ספק כי עצם מספרם מעניק לשחורים ביטחון – חופש אישיות מפני שריםות, הגורם למאות פועלים לדבוק בדאגרטי למטרות השכר הנמוך והמצוקה הכלכלית. אך שניי קרב ובא, ולאט אך בבטחה, אולי כאן, פועל החקלאות נסחפים אל העיר ומשאירים מאחוריהם את המרחבים העצומים. מדוע זה קורה? מדוע אין הכותנים הופכים לבעל קרקע ומקרקעין מעמד איכרים שגור בעל אדמות, דבר שהיה במשך דור ויתר חלוםם של פילנתרופים ומדינאים?

עבור הסוציאולוג המביט מחלון הרכבת, עבור האיש המבוקש להבין ולהכיר את הדרום על ידי הקדשת שעות הפנאי המעתות של טויל חופשה להתרת סבר של מאות שנים – עבור אנשים כאלה, לעתים קרובות ניתן לסכם את כל הבעה של פועל השדה השחור במילה אחת של הדודה אופליה: "חסר יוזמה" הם הבינו שוב ושוב בסצנות דומות לו זו שראיתי בקץ האחוזן. רכינו לאורך הכביש הראשי לעיר בסופו של יומם ואורך. זוג בחורים שחורים צעירים חלפו על פנינו בעגלה רתומה לפרדה, ובה כמה בושלים של תירים בתפזרות. האחד נהג, רכון קדימה באדיות, מרפקיו על ברכייו – תמונה עליזה ורשלנית של חוסר אחריות. השני ישן עמוק מתחתית העגלת. כshallפנו על פניהם הבינו בקהל תירים נופל מהעגלת. הם לא ראו זאת – לא הם. מרחק קצר לאחר מכן הבינו בקהל נוסף על הקרקע; ובין אותה פרדה זוחלת לעיר ספרנו עשרים ושישה קלחי תירים. חסרי יוזמה? כן, ההתגלמות של חוסר היוזמה. ובכל זאת, עקבו אחר הנערם הללו: הם אינם עצלים; מחר בבורם יקומו עם הנץ החמה; הם עובדים קשה כשחם עובדים, והם עובדים ברצן. אין להם דרכים נלזות ואנוכיות של רדיפת בצע, אלא דווקא בז מועד למזמן גרידא. הם יתבטלו מול פניר ויעבדו מאחור גבר ביישר טוב לב. הם יגנובו אבטיח, ויחזרו לך את ארנקך האבוד בשלמותו. פגמים הגודל כפועלם טמון בהיעדר תמיין מעבר להנאה הפושא ממאיץ גופני. הם רשלנים כי לא מצאו שזה משתמש להיות זהירים; הם חסרי דאגה לעתיד כי חסרי הדאגה מבין מכיריהם מסתדרים בערך כמו זהרים. מעל לכל, הם אינם מבינים מדויק עליהם להתאמץ באופן חריג כדי להסביר את אדמותו של האדם הלבן, או לפחות את פרדתו, או לשמר על התירס שלו. מן הצד השני, בעל הקרקע הלבן טוען שככל ניסין לשפר את הפעלים הללו על ידי הגברת האחריות, או שכר גבוה יותר, או בתים טובים יותר, או אדמה משלהם, סופו להיכשל. הוא מראה למבקרו מהజפון את האדמה המצחקת והאומלה; את הקרקע המותשת והאקרים המשועבדים, ואומר: **זהו חופש הכספי!**

והנה קורה שלכל אחד מהצדדים, לאדון ולפועל, יש מספיק טיעונים לטובתו כדי להקשוט עליהם להבין זה את זה. הכספי מאניס במעומעם בדמות האדם הלבן את כל תחולאיו ופורענותו; אם הוא עני, הרי זה משומ שהאדם הלבן גוזל את פרי עמלו; אם הוא בור, הרי זה משומ שהאדם הלבן אינו נתן לו זמן או אמצעים ללמידה; וכן, אם קורה לו כל אסון, הרי זה בגין מיזימות נסתרות כלשהן של "הלבנים". מן העבר השני, האדונים ובני האדונים מעולם לא הצלחו להבין מדויק הכספיים, במקומם להתייצב כפועל ים עבר לחם ובדג, נדבקים ברצן אוויל לעלות בעולם, ומדויק הם צעופים, לא מרווחים ורשלנים, במקומם שבו אבותיהם היו מאושרים, אילמים ונאמנים. "הרי לכם הכספיים יש חיים קלים יותר משלוי", אמר סוחר מובלט מאולבני ללקו השחור שלו. "כן," הוא השיב, "וכך גם לחזרים שלו."

אם נצא, אם כן, מנקודת המוצא של פועל השדה הבלתי מרוצה וחסר היוזמה, הבה נחקרו כיצד נאבקו אלפי השחורים של דאגרטி כדי לעלות ממצבו לעבר האידיאל שלהם, ומהו אותו אידיאל. כל מאבק חברתי בא'ידי' ביטוי במצוותם, תחילתה של מעמדות כלכליים ואחר כך חברותיים, בקרבת אוכלוסייה הומוגנית. כיום, המעמדות הכלכליים הבאים מובחנים בבירור בקרוב כושים אלו:

"עשרה תחתון" של פועל מכסה (croppers), עם מעט נתמכים; ארבעים אחוזים שהם אריסים (metayers) ושלושים ותשעה אחוזים של אריסים למחצה ופועלים בשכר. נותרו חמישה אחוזים של שוכרים בכיס ושיisha אחוזים של בעלי קרקע – ה"עשיריה העליונה" של האדמה. פועל מכסה נטויל הון לחולוין, אפילו במובן המצומצם של מזון או כסף שיחסיק אותם הזמן הזרעה ועד הקציר. כל שהם מספקים הוא عملם; בעלי הקרקע מספק אדמה, בהמות עבודה, כלים, זرعם ובית; ובסיום השנה מקבל הפועל שלישי עד חצי מהיבול. מחלוקת, לעומת שכר, ומעסיק שהוא הוא במידה רבה הרבה של עובדי. זה הסדר בלתי מספק, הן למשכיר והן לשוכר, והוא נהוג בדרך כלל על אדמה דלה עם בעלי הנתונם בלבד קשה.

על פועל מכסה נמצא המון האוכלוסייה השחורה המעבדת את האדמה באחריותה שלה, משלמת שכר דירה בគוננה ונתמכת על ידי שיטת שיעבוד היבול. לאחר המלחמה הייתה שיטה זו מושכת עבור בני החורין בשל החופש הרוב יותר שבה והاضרות לייצור עודף. אך עם יישום שיטת עיקול היבול, הידרדרות האדמה ועבדות החוב, מצב האריסים שקע לרמה אחדה וקחה של عمل ללא תמורה למעשה. בעבר היה לכלי האריסים הון כלשהו, ולעתים ניכר; אך בעלות על קרקע של בעליים נפקדים, דמי חכירה מאמורים וכותנה

מאנצ'ט הפשיטו אותן כמעט מכל, וכנראה שלא יותר ממחצית מהם ביום בעלי הפרדות שלהם. המעבר מפועל מכסה לא里斯 הושג על ידי קביעת שכר הדירה. והנה, אם שכר הדירה שנקבע היה סביר, היה זה תמרץ לא里斯 להתאמץ. מן הצד השני, אם שכר הדירה היה גבוהה מדי, או אם האדמה הידדרה, התוצאה הייתה יייטה יאוש ובילמתمام אמצעי האיכרים השחורים. אין ספק שהקרקלה השני הוא הנכון; שבמחוז דאגרטוי, כל יתרון כלכלי של מחיר הרכונה בשוק ושל אמצעי האריס נצל על ידי בעלי הקרקע והסוחרים, ונבלע בשכר הדירה ובריבית. אם עליה ממחיר הרכונה, עליה שכר הדירה אף יותר; אם ירדה הרכונה, שכר הדירה נותר על כנו או ירד בחוסר רצון. אם האריס עבד קשה וגideal יבול גדול, שכר הדירה שלו הולעת בשנה שלאחר מכן; אם באותה שנה כשל היבול, התירס שלו הוחרם והפרדה שלו נמכרה בגין חוב. היו כמובן חריגים לכך – מקרים של חדס אישוי וסבלנות; אך ברוב המקרים, הכלל היה לשוחות את הפרוטה الأخيرة מהמוני פועלן החוויה השחורים.

האריס הממוצע משלם בין עשרים לשלושים אחוזים מיבולו לשכר דירה מופקע צהה. התוצאה של שכר דירה מופקע צהה יכולה להיות רק רעה – ניצול לרעה והזנחה של הקרקע, הידדרות באופים של הפועלים ותחושא נרחבת של עוויל. "בכל מקום שהארץ עניה", קרא ארטור יאנג, "היא נמצאת בידי אריסים", ו"מצבם עלוב יותר מזה של פועלן יום". הוא דבר על איטליה לפני מאה שנה; אך הוא יכול היה לדבר על מחוז דאגרטוי היום. ובמיוחד שכן כיום מה שהצהיר כי היה נכון בצרפת לפני המהפכה: "האריסים נחשים למעט יותר מאשר איכרים אישים", הניתנים להחלפה לפיו רצון, ומוחיבים לצית בכל דבר לרצון בעלי הבית". במישור נמור זה נאבקים כיום מחצית מהאוכלוסייה השחורה של מחוז דאגרטוי – אולי יותר מחצית ממיליאני השחורים של ארץ זו.

דרגה אחת מעל אלו נוכל להציג את אותן פועלים המקבילים לשכר כספי עבור עבודתם. חלקם מקבלים בית ואולי חלקת גינה; אך מוקדם מהם אספקת מזון וbigood, ושכר קבוע מסוים ניתן בסוף השנה, הנע בין שלושים לשישים דולר, שהםם יש לשלם על האספקה בתוספת ריבית. כ-18 אחוזים מהאוכלוסייה שייכים למועד זה של אריסים למחצה, בעוד 22 אחוזים הם פועלים המשתכנים לפי חדש או שנה, ומספקים לעצם אספקה" מחסוכנותיהם או בדרך כלל יותר מסוחרך כלשהו הלווקח על עצמו את הסיכון לקבלת התשלומים. פועלים אלה מקבלים בין שלושים וחמשים לחמשים סנט ליום במהלך עונת העבודה. הם בדרך כלל צעירים לא נשואים, חלקם נשים; וכשהם נישאים הם שוקעים למועד האריסים, או לעיתים רוחקות יותר הופכים לשוכרים.

השוכרים תמורת דמי שכירות כספיים קבועים הם הראשונים מבין המעדות העולמים, ומהווים חמשה אחוזים מההמשפחות. היתרון היחיד של מועד קטן זה הוא החופש שלהם לבחור את יבוליהם, והאחריות המוגברת הנבעת מניהול עסקאות כספיות. בעוד שחלק מהשוכרים אינם שונים בהרבה במצבם מהאריסים, הרי שבאופן כללי הם אנשים נבונים ואחראים יותר, והם אלו שהופכים בסופו של דבר לבעלי קרקע. אופיים הטוב יותר ופיקחותם הרבה מאפשרים להם להציג, אולי לדריש, תנאים טובים יותר בשכר הדירה; חוות שכורות, הנעות בין ארבעים למאה אקרים, נושאות דמי שכירות ממוצעים של חמישים וארבעה דולר לשנה. האנשים המנהלים חוות כלו אינם נוטרים שוכרים זמן רב; או שהם שוקעים למועד האריסים, או שבעקבות סדרת יבולים מוצלחת הם עולים לדרגת בעלי קרקע.

ב-1870 ספרי המס של דאגרטוי לא דיווחו על אף כושי כבעל קרקע. אם היו כאלה באותה עת – ויתכן שהיו בודדים – אדמתם הוחזקה כנראה בשם של פטרון לבן כלשהו, שיטה שלא הייתה נדירה בתקופת העבדות. ב-1875 החלה בעלות על קרקע עם שבע מאות וחמשים אקרים; עשר שנים לאחר מכן עלה נתון זה ליותר מששת אלפי וחמש מאות אקרים, לתשעת אלפיים אקרים ב-1890 ועשרת אלפיים ב-1900. סך הרכוש המוערך עלה באותה תקופה ממשומנים אלף דולר ב-1875 למאתיים וארבעים אלף דולר ב-1900.

שתי נסיבות מסובכות את ההתקפות הזה ומקשות במובנים מסוימים על הוודאות לגבי המגמות האמיתיות; אלו הן הפאניקה של 1893 ומחיר הרכונה הנמור ב-1898. בנוסף לכך, שיטת הרככת הרכוש במחוזות הכנסיים של ג'ורג'יה מיושנת מעט ובעל ערך סטטיסטי מוטל בספק; אין מערכyi מס, וכל אדם מגיש הצהרה בשבעה למקבל המס. כך דעת הקהל משחקת תפקיד נכבד, והצהרות משתנות באופן מוזר משנה לשנה. בוודאי שנתנוים אלו מראים את הנסיבות הקטנה של הון צבור בקרוב הכספיים, ואת התלות הגדולה הנובעת מכך של רוכשם בשגשוג זמני. יש להם מעט אמצעים לצלוח שניים בודדים של מילון כלכלי, והם נתונים לחסדי שוק

הគותנה הרבה יותר מהלבנים. וכך בעלי הקרקע, למרות מאמציהם המופלאים, הם למעשה מעמד חולף, המודולל ללא הרף על ידי אלו הנושרים חזרה למעמד השוכרים או האристים, ומתרחב על ידי מצטרפים חדשים מההמוניים. מתוך מאות בעלי קרקע ב-1898, מחציתם كانوا את אדמתם מאז 1893, רביע בין 1890 ל-1893, חמישית בין 1884 ל-1890, והשאר בין 1870 ל-1884. בסך הכל, מאות שטחים וחמשה כושים היו בעלי קרקע במוחזם זה מאז 1875.

אילו כל בעלי הקרקע השחורים שהחזיקו אי פעם באדמה כאן היו שומרים עליה או משאים אותה בידם אנשים שחורים, היי השחורים מחייבים קרוב לשלושים אלף אקרים במקום חמישה עשר אלף מהם מחייבים כתע. וудין, חמישה עשר אלף אקרים אלו הם היגיון מכובד – הוכחה בעלת משקל רב לערכו ולכולתו של העם הקoshi. אילו ניתנה להם נקודות זינוק כלכלית בעת השחרור, אילו היו בקהילה נארה ושירה המבקרת באמת את טובותם, אולי היינו יכולים לנכונות תוצאה צזו קטנה או אפילו חסרת חשיבות. אך עברו כמה אלפי פעול שדה עניים ובורים, מול עוני, שוק נפול ולחץ חברות, לחסוך ולצבורו הון של מאותים אלף דולר בתור דור אחד פירושו היה מאץ אדיר. עליתה של אומה, דחיפתו קדימה של מעמד חברות, פירושה מאבק מר, קרב קשה ומייסר עם העולם, צזה שמעטים מהמעמדות המועדרים יותר מכירים או מעריכים.

מתוך התנאים הכלכליים הקשים של חלק זה של החגורה השחורה, רק שישה אחוזים מהאוכלוסייה הצליחו לעלות לדרגת בעלות איכרית; ואילו אינם מוצבים כולם בביטחון, אלא מספרם גדול ומתכווץ עם תנודות שוק הכותנה. תשעים וארבעה אחוזים מלאים נאבקו למען אדמה ונכשלו, ומחייבים יושבים ב策ימות חסרת תקוות. עברו אליו קיימת דרך מילוט אחת נוספת שאליה פנו במספרים גדלים והולכים, והוא הגירה לעיר. מבט חטוף על התפלגות האדמות בקרב הבעלים השחורים חושף עבדה זו באופן מסקרן. ב-1898 ההחזקות היו כדלקמן: פחות מארבעים אקרים, ארבעים ותשעה משפחות; ארבעים עד מאותים וחמשים אקרים, שבע עשרה משפחות; מאותים וחמשים עד אלף אקרים, שלוש עשרה משפחות; אלף אקרים ומעלה, שתי משפחות. והנה, ב-1890 היו ארבעים וארבעה החזקות, אך רק תשע מהן היו מתחתן לאربعين אקרים. הגידול הגדול בהחזקות, אם כן, הגיע בקניית נחלות קטנות ליד העיר, שבהן בעיליהן בamat שותפים לח' העיר; זהו חלק מהנהירה לעיר. עברו כל בעל קרקע שמיירacr להתרחק מהתנאים הצרים והקשישים של ח' הכהר, כמה פעמי' שדה, כמה אריסים, כמה שוכרים הרושים הטרפו לאותה תקופה ארכאה? האם אין זה פיצוי מוזר? חטא המחויזות הכהריים נפקד על העיר, והפצעים החברתיים של ח' העיר כיום עשוים, כאן במוחז דאגרטיא ואולי במקומות רבים קרובים ורחוקים, לחשוף את ריפוי הסופי מוחז לחומות העיר.

.ט.

על בני האדון והעבד

פִּימַדְרָכִים עַל פִּימַדְרָכִים, וְלֹבֶן עַל לֹבֶן;

אנו גְּדָפְקִים קָרֹב מִדִּי בְּקָנֵסִיה וּבְשָׁוֹק

כִּדי לְגַנְצָר חָלוֹם אוֹ קָבָר בְּנָפְרָד.

גברת בראונינג.

התופעה העתיקה של מגע בין גזעים שונים של בני אדם עתידה לקבל ביטוי חדש במהלך המאה החדשה. אכן, אפילו יידינו הוא המגע של התרבות האירופית עם העמים הבלטי-מפותחים של העולם. מה שלא נאמר על תוצאות מגע זה בעבר, הוא בוודאי מהווע פרק בפועל האנושית שלא נעים להבטל עלייו לאחור. מלחתה, רצח, עבודות, השמדה והולאות – זו הייתה שוב ושוב התוצאה של הבאת הצייליזציה והבשורה המבורכת לאיי הימים ולעבדי האלים שאינם כפופים לחוק. גם אין זה משikit לחולוון את המצחון של העולם המודרני כשאומרים לו בשביות רצון שכזאת היא נכון וראוי, הניצחון שנגזר מראש של הכוח על החולשה, של הצדקה על הרשות, של נעלים על נחותיהם. זה בוודאי היה מרגיע אילו ניתן היה להאמין לכל זה בקהלות; ועם זאת ישן עובדות מכוערות רבות מדי מידי שניתן יהיה להסביר הכל בביטול זה. אנו מרגישים ויודעים שישנם הבדלים

עדינים רבים בפסיכולוגיה הפסיכולוגית, אין ספור שינויים שהມדיות החברתיות הגלומות שלנו אינן מסוגלות עדין לעקוב אחריהם בדיקנות, המסבירים הרבה הרבה מההיסטוריה ומההתפתחות החברתית. יחד עם זאת, אנו יודעים שיש קולים אלו מעולם לא הסבירו או הוכיחו כראוי את ניצחון הכוח הגס והערמומיות על חולשה ותמיות.

זהו, אם כן, מרכיבם של האנשים המכובדים של המאה העשירה לראות שבחרות העתידית בין הגזעים, "היררכיות הכספיים ביוטר" תהיה ניצחון הטוב, היפה והאמת; שנוכל לשמר עבור הציביליזציה העתידית את כל מה שבאמת עדין, נאציל וחזק, ולא להמשך לתוך פרט לתאות בצע, חוספה ואכזריות. כדי להביא תקוות זו לידיימוש, אנו נאלצים מדי יום לפחות יותר למחקר מצפוני של תופעות המגע בין הגזעים – מחקר-CN והוגן, שאינו מוזיף וצבע על ידי רצונותינו או פחדינו. ויש לנו בדרך שדה מחקר משובח ככל שהעולם מציע – שדה שהمدע האמריקאי הממצוע רואה בו דבר מה שמתחת לבו, והאדם הממצוע שאינו מדעת יודע עליון הכלל, אך עם זאת תחום לימוד שבשל הסיבוכים הזרים העצומים שבהם נראה שאלותיהם עומד להעניש אומה זו, חייב לתבע יותר ויתר את תשומת לבנו המיוישבת, את מחקרנו ואת מחשבתנו. علينا לשאול, מהם היחסים המשיים בין לבנים לשחורים בדורם? ועלינו לקבל תשובה שאינה התנצלות או חיפוש אשימים, אלא סיפור פשוט ולא כל שרק.

בחיים המודרניים של ימינו, המגע בין בני האדם ויחסיהם זה זה מתחלקים לכמה קווים פועלה ותקשות עיקריים: ראשית, הקربה הפיזית של הבית ומקומות המגורים, האופן שבו שכונות מתקבצות והסמכות בין שכונות. שנית, ובידינו הוא החשוב ביותר, היחסים הכלליים – השיטות שבן יחידים משתפים פועלה לצורר פרנסיה, לסתוק הדדי של צרכים, לייצור עשר. לאחר מכן, קיימים היחסים הפליטיים, שיთוף הפעולה בשליטה חברתית, למשל של קבוצות, בהטלת נטל המסם ובתשלום. במקום הרבייעי קיימות הצורות הפחות מוחשיות אך חשובות ביותר ביותר של מגע ומסחר אינטלקטואלי, חילופי רעיונות דרך שיחה וועידה, דרך כתבי עת וספריות; וועל לל, ההתחוות הדרגתית עברו כל קהילה של אותן "דבר שליש" (tertium quid) מוזר שאנו מכנים דעת קהלה. קשרות לכך במידה רבה הוצאות של מגע חברותי בחו"י היום, בנסיבות, בתיאטראות, במפגשים בביתים, בניושאים ובחיתון. לבסוף, קיימות הוצאות המשנות של פעילות דתית, של הוראת מוסר ושל מאץ פילנתרופי. אלו הן הדריכים העיקריים שבן בני אדם החיים באותו קהילות באים ברגע זה עם זה. תפקידי הנוכח הוא, אפוא, להציג מנקודות מבטי כיצד הגזע השחור בדורם נפגש ומתערבב עם הלבנים בעניינים אלו של חי"י היום.

ראשית, לגבי המגורים הפיזיים. בדרך כלל ניתן לשרטט כמעט בכל קהילה דרוםית קו-צבע פיזי על המפה, שבצד אחד גרים לבנים ובצד השני אחר כושים. הפתללות והמורכבות של קו-הצבע האיגיארפי משתנה, כמובן, בקהילות שונות. אני מכיר כמה עיירות שבהן קו ישר המשורטט באמצעות הרחוב הראשי מפריד בין תשע עשריות מהלבנים לתשע עשריות מהשחורים. בעיירות אחרות, היישוב הישן של הלבנים הוקף ברצועה רחבה של שחורים; במקרים אחרים כמו ישובים קטנים או גרעינים של שחורים בתוך אוכלוסייה לבנה מקיפה. בדרך כלל בעיר לכל רוחב יש את הצבע המובהק שלו, ורק לעיתים רוחקות הצבעים נפגשים בקרבה רבה. אפילו בכפר שהוא מהפרדה זו ניכר באזורי קטנים יותר, וכਮובן בתופעות הגadolות יותר של ה"חגורה השחורה".

כל הפרדה זו לפי צבע אינה תליה במידה רבה באותו קיבוץ טבעי לפי מעמדות חברתיים המשותף לכל הקהילות. שכונות עוני של כושים עשויו להיות בקרבה מסוימת לרבע מגורים של לבנים, בעוד שזה די נפוץ למצוא שכונות עוני לבנה Nähe בלב רובע כושי מכובד. דבר אחד, עם זאת, קורה לעיתים רוחקות: העלית של הלבנים והעלית של הכספיים כמעט לעולם אינם גרים בקרבה כלשהי. כך קורה שכמעט בכל עירה ועיר דרומית, הן הלבנים והן השחורים רואים בדרך כלל את הגרווע שבאחר. זהו شيء עצום מהמצב בעבר, כאשר דרך המגע הקרוב ובסימפתיה, בעוד שבאותן ימי המשפחה של "בית הגдол" הפטריירקל, ניתן היה למצוא את המיטב של שני הגזעים ברגע קרוב ובסימפתיה, בעוד שבאותן ימי המשפחה. כל זאת כדי לראות כיצד הקרה של عمل פועל השרה הורחקו מראיהם ומשמעתם של בני המשפחה. כל זאת כדי לראות כיצד אדם שראה את העבדות כך מהדרי האורחים של אביו, וראה את החירות ברכובותיה של עיר גדולה, נכשל בתפיסה או בהבנה של התמונה החדשה בכללוּתָה. מן הצד השני, האמונה המבוצרת של המון הכספיים שלאנשים הלבנים בדורם אין את האינטרסים הטובים

bijouter של האדם השחור בלבד, התעצמה בשנים המאוחרות יותר בשל המגע היומיומי המתמשך של המעד הטובי יותר של השחורים עם הנציגים הגראויים ביותר של הגזע הלבן.

בבאונו כעת ליחסים הכלכליים בין הגזעים, אנו נמצאים על קרקע שהפכה מוכרת דרך מחקר, דין ודברים ומאמץ פילנתרופיאי לאקטן. ועם זאת, עם כל זה ישנם אלמנטים חוניים רבים בשיתוף הפעולה שלCosiminos ולבנים לעובודה ולעושר שמתעלמים מהם בקהלות רבה מדי או שאינם מובנים עמוק. האמריקאי הממוצע יכול בקלות לדמיין ארץ עשרה המסתינה לפיתוח ומלאה בפועלים שחורים. עבורו הבעה הדידומית היא פשוט זו של הפיכתם לפועלם ייעילים מtower חומר גלם זה, על ידי מתן המימוניות הטכנית הנדרשת ועזרת הון מושקע. העביה, עם זאת, אינה פשוטה כלל בכלל, מהעובדת הברורה שפועלם אלו אומנו במשך מאות שנים בעבודים. הם מציגים, אם כן, את כל התרונות והחסרונות של אימון זהה; הם מלאי רצון וטובי מזג, אך אינם סומכים על עצמן, אינם חוסכים לעתיד ואני זרים. אם כעת הפיתוח הכלכלי של הדרום עומד להיחזק עד סף הניצול, כפי שנראה סביר, הרי שיש לנו המון פועלם המושלכים לתחרות חסרת רחמים עם פועלי העולם, אך מוגבלים על ידי אימון שהוא ההפך הגמור מזה של הפועל הדמוקרטי המודרני הסומך על עצמו. מה שהפועל השחור

זוקק לו הוא הדרך אישית זהירה, מנהיגות קבוצתית של אנשים עם לב בחזה, כדי לאמן אותם לראיית הנולד, להזירות ולוישר. אין צורך בתיאוריוט מוכובות על הבדלים גזעיים כדי להוכיח את הנחיצות של אימון קבוצתי זהה לאחר שהרמו של הגזע נוטרל על ידי מאתיים וחמשים שנה של חינוך מ�מיד לכינעה, רשלנות וగיבבה. לאחר השחרור, הייתה זו חובתו של מישהו לקחת על עצמו את המנהיגות הקבוצתית הזה ואת האימון של הפועל הכושי. לא עשוי וכך כדי לחקור חובתו של מי זה היה – האם של האדון-לשעבר הלבן שהרוויח מעמל ללא שכר, או של הפילנתרופ הצפוני שהתמודדו הביאה למשבר, או של הממשלה הלאומית שヵהו שחרר את העבדים; לא עשוי וכך כדי לשאול חובתו של מי זה היה, אך אני מתבקש שהייתה זו חובתו של מישהו לדאוג לכך שפועלם אלו לא יושארו לבד ולא הדרכה, ללא הון, ללא אדמה, ללא מזומנים, ללא ארגון כלכלי, ללא אפיקו הגנה בסיסית של חוק, סדר והגינות – והשארו בארץ גדולה, לא כדי להתבסס להתקפות פנימית איטית זהירה, אלא נועד להיות מושלכים כמעט מיד לתחרות חסרת רחמים וחדה עם מיטב הפועלים המודרניים תחת מערכת כלכלית שבאה כל משתחף נלחם עבור עצמו, ולעתים קרובות מדי' ללא כל התחשבות בזכויות או ברוחות של שכנו.

שכן אסור לנו לשכוח שהמערכת הכלכלית של הדרום כיום, שבאה במקומ המשטר הישן, אינה אותה מערכת כמו זו של הצפון התעשייתי הישן, של אנגליה או של צרפת, עם איגוד העובדים שלהם, חוקיה המגבילים, מנהגי המסחר הכתובים והבלתי כתובים שלהם וניסיון הממושך. היא, במקומ זהה, עותק של אותה אנגליה של תחילת המאה התשע-עשרה, לפני חוקי המפעלים – אנגליה ששחטה רחמים מהוגי דעתות והזיטה את חממותו של קרלייל. שרביט השלטון שעבר לידיים של הג'נטלטנים הדרומיים בשנת 1865, בחלקו בכוח ובחלקו בשל קוצר רוחם שלהם, מעולם לא חזר אליהם. במקום זאת הוא עבר לאוותם אונשים שהגיעו לקבל אחריות על הניצול התעשייתי של "הדרום החדש" – בניהם של לבנים עניים המוצאים בצד חדש לעושר ולכוח, יאנקים חסכנים ותאבי בצע, ומהגרים חסרי מצפון. לידיים של אנשים אלו נפלו פועלי הדרום, לבנים ושחורים; וזאת לצערם. עבור הפועלים ככאלה, אין ב"קרבניטי התעשייה" החדשם הללו לא אהבה ולא שנאה, לא סימפתיה ולא רומנטיקה; זהה שאללה קרה של דולרים ודיבידנדים. תחת מערכת כזו כל عملណון לסבול. אפילו הפועלים הלבנים אינם עדין אינטלקטואליים, חסכנים ומאמונים מספיק כדי להחזיק מעמד מול הפלישות החזקות של ההון המאורגן. התוצאות גם בקרבתם הן שעות عمل ארוכות, שכר נמוך, עבודה ילדים וחוסר הגנה מפני נשך ומרמה. אך בקרוב הפועלים השחורים כל זה מוחמר, ראשית, על ידי דעה קדומה גזעית הנעה בין ספק וחשדנות בקרוב האלמנט הטוב ביותר של הלבנים לבין שנאה מטורפת בקרוב הגראויים שביהם; ושנית, זה מוחמר, כפי שאמרתי קודם, על ידי המורשת הכלכלית העלובה של בני החורין מהעבדות. עם אימון זהה קשה לבן החורין ללמידה לתפקיד את ההזדמנויות שכבר נפתחו בפניו, והזדמנויות חדשות ניתנות לו לעתים רחוקות, אלא עבותות בהסד לבנים.

כשהוא ננטש על ידי האלמנטים הטוביים ביותר של הדרום עם מעט הגנה או פיקוח, הוא הפרק בחוק ובמנהג לקורבן של האנשים הגראויים וחסרי המצפן ביותר של הלבן בכל קהילה. שיטת שיעבוד היבול המרוקנת את שדות הדרום מאוכלוסייה אינה רק תוצאה של חוסר יושר מצד הכהנים, אלא היא גם תוצאה של חוקים שתוכנו בערמומיות לגבי משכנתאות, שיעבודים ועבירות, שיכולים לשמש אנשים חסרי מצפן כדי לילוד ולהfail בראשת

את הבלתי-זהירים עד שהAMILIT בلت'י אפשרי, המשך העמל הוא פארסה, והמחאה היא פשוט. ראייתי, בחגורה השחורה של ג'ורג'יה, כשי בור וישראל הקונה ומשלם על חוויה בתשלומים שלוש פעמים נפרדות, ואז לנוכח החוק וההגינות האמריקאי היוזם שמכר לו אותה שלשל לכיסו את הכסף ואת שטר המכרכ והשאר את האדם השחוור ללא אדמה, לעובד על אדמותו שלו תמורה שלושים סנט ליום. ראייתי חקלאי שחזור השוקע בחובות לבעל חנות לבן, והוא בועל חנות הולך לחוותו ומפשיט אותה מכל פריט שחור יחיד – פרדות, מחרשות, יבולים מאוחסנים, כלים, רהיטים, מצעים, שעונים, מראת – וכל זאת ללא שrif או פקיד, לנוכח החוק לפטור על נכסי הבית, ומבל' למסור לאדם אחראי יחיד שום דין וחשבון. ותללים אילו יכולם לקרות, ויקר, בכל קהילה שבה מעמד של פועלים בוררים מוצב על ידי מנהג ודעה קדומה גזעית מחוץ לתחום הסימפתיה והאהווה הגזעית. כל עוד האלמנטים הטוביים ביותר של קהילה אינם חשובים להגן, לאמן ולדאוג לחבריהם החלשים יותר בקבוצתם, הם משאירים אותם להיטרפ על ידי נוכלים ונבלים אלו.

מצב כלכלי אומלל זה אינו אומר עיכוב של כל התקדמות בדורות השחוור, או הייעדר מעמד של בעלי בתים ומוכנאים שחורים אשר, למרות החסרונות, צברים רכוש והופכים לאזרחים טובים. אך זה אומר שמעמד זה אינו קרוב בגודלו למה שמערכות כלכליות הוגנת יותר הייתה יכולה ליצור בקלות, שallow השורדים בתחרות מוגבלים כך שהם משיגים הרבה פחות מהם שmagiy להם, ועל כל, שהרכבת המעד המצlich מושאר ליד המקהלה ולתאונה, ולא לשום ניפוי אינטיליגנטי או שיטות בחירה סבירות. כתגובה לכך, יש רק הילך אפשרי אחד. علينا לקבל חלק מהדעה הקדומה הגזעית בדורות כעובדה – מצערת בעוצמתה, אומללה בתוצאותיה ומוסכנת לעתיד, אך עם זאת עובדה קשיחה שרק הזמן יכול למחוק. איןנו יכולים ל��ות, אם כן, בדור זה, או במשך כמה דורות, שנייתן יהיה להביא את המונון הלבנים לקחת על עצמן את המנוגנות הקרובה, הסימפתטיות והמלאה בהקרבה עצמית של השחורים, שמצוות הנוכחות צזו, מנהיגות צזו, הוראה חברתיות ומופת כאלו, חייבים לבוא מהשחורים עצמם. במשך זמן מה אנשים פקפקו אם הכספי יכול לפתח מנהיגים כאלו; אך ביום אישינו חולק ברצינות על היכולת של כושים אינדיידואלים להטמע את התרבות ואת השכל הישר של הציביליזציה המודרנית, ולהעביר אותן, במידה מסוימת לפחות, לחבריהם. אם זה נכון, הרי שכן נמצא הנתיב אל מחוץ למצב הכלכלי, וכך נמצאת הדרישת המוחלטת למנהיגים שחורים מאומנים בעלי אופי אינטיליגנציה – אנשי מיזמינות, אנשי מאור ומנהיגות, בוגרי מכללות, קברניטי תעשייה שחורים ושגרירים של תרבויות; אנשים המבינים וידעים לעומק את הציביליזציה המודרנית, יכולים לאחוז בקהילות הכוחיות ולהעלות ולأمانו אותן מכוח המופת והדוגמה, הסימפתיה העמוקה וההשראה של דם ואידיאלים משותפים. אך אם אנשים כאלו אמרו להיות אפקטיביים עליהם לקבל כוח – עליהם לקבל גיבוי מטיבע דעת הקהל של קהילות אלו, ולהיות מסוגלים להפעיל למען מטרותיהם וシアיפותיהם כל' נשק כאלו שניסיון העולם לימד שהם חינויים להתקומות אנושית.

בין כל נשק כאלו הגدول ביוטר, אולי, בעולם המודרני הוא כוחה של הקלאפ; וזה מביא אותו לשיקול של הצורה השלישית של מגע בין לבנים ובחורים בדורם – פעילות פוליטית.

ביחס של המוח האמריקאי כלפי זכות הבחירה של הכספי ניתן לעקוב בדיקנות יוצאת דופן אחר התפיסות הרווחות של ממשל. בשנות החמשים היינו קרוביים מספיק להדי המהפהכה הזרפתית כדי להאמין באופו די מלא בזכות בחירה אוניברסלית. טענו, כפי שחשבנו אז באופו די לוגי, ששם מעמד חברתי אינו טוב כל כך, ישר כל כך וחסר אינטרסים כל כך עד שנייתן לסייע לעליון לחלוון עם הגורל הפוליטי של שכנו; שככל מדינה הבוררים הטוביים ביותר של רוחותם שלהם הם האנשים המושפעים ממנה יישירות; כתוצאה מכך רק על ידי שימוש כל יד בקלאפ – בזכות לקלול במדיניות המדינה – ניתן להשיג את הטוב המרבי של אנשים. בוודאי שהיו התנגדויות לטיעונים אלו, אך חשבנו שענינו עליהם בקיומו ובצורה משכנעת; אם מישהו התلون על בורותם של המצביעים, ענינו: "חכנו אותן". אם אחר התلون על שוחדנותם, השבענו: "שללו מהם את זכות הבחירה או השליך אותן לכלא". ולבסוף, لأنשים שפחדו מדמותם ומהעקומות הטבעית של חלק בני האדם, התעקשנו שהזמן והניסיונו המר ילמדו את קשי-הუורף ביוטר. בתקופה זו הועלתה שאלת זכות הבחירה של הכספיים בדורם. אכן היה עם חסר הגנה שהפרק פתאום לחופשי. כיצד היו אמורים להיות מוגנים מפני אלו שלא האמינו בחירותם והיו נחושים לסקל אותה? לא בכוח, אמר הצפון; לא על ידי אפוטרופסות ממלכתית, אמר הדרום; אם כן דרך הקלאפ, ההגנה היחיד והגליטימית של עם חופשי, אמר השכל הישר של האומה. איש לא חשב, בזמןנו, שהעבדים-לשעבר יכולים להשתמש בקלאפ בתבונה או ביעילות

רבה; אך הם כן חשבו שהחזקת כוח כה גדול בידי מעמד גדול באומה תאלץ את חברים לחנוך מעמד זה לשימוש מושכל בו.

בינתיים, מחשבות חדשות פקדו את האומה: תקופת הנסיגת המוסרית והתחבולנות הפליטית הבלתי נמנעת, הבאה תמיד בעקבות מלחמה, השיגה אוטונמו. השערויות הפליטיות הפכו כה בוטות, עד שאנשים מכובדים החלו להדר גליהם מהפוליטיקה, וכתוצאה לכך היא הפכה למופתקת. אנשים החלו להתגאות בכך שאין להם דבר וחצי דבר עם הממשל שלהם, ולהסכים בשתייה עם אלו שראו במשרה ציבורית הטבה פרטית. במצב מנטלי זה, היה קל לעצום עין מול דיכוי הקול הכספי בדרום, וליעץ לכושים בעלי כבוד עצמי להתרחק מהפוליטיקה לחלוון. האזרחים ההגונים והמכובדים של הצפון, שהזינוו את חובותיהם האזרחיות שלהם, לעגו לחשיבות המופרצת שייחסו הכספי לזכות הבחירה. כך קרה בקהלות סיורו יותר ובני המעם הטוב בקרב הכספיים נשמעו לעצות מוחז ולחצים מבית, וחדרו לגלות עניין בפוליטיקה, כשהם מותרים לאדישים ולמושתים שבזעם את מימוש זכויותיהם כבוחרים. הקול השוחר שעוד לא היה מאומן או משכיל, אלא הושחת עוד יותר על ידי שוחד גלי וחרס בשפה, או על ידי כוח ומרמה; עד שהבוחר הכספי הורעל לחלוון במחשבה שפוליטיקה היא שיטה לרוחח אישים באמצעות בזויים.

ולבסוף, כתע, היום, כשאנו מתעוררים לעבודה שהמשמעות של המוסדות הרפובליקניים ביבשת זו תליה בטיהור הקלפי, בהכשרה האזרחית של הבוחרים ובהעלאת הצבעה לדרגת חובה חדשה שאזרח פטרoit המזניח אותה עשה זאת על אחריותו ועל אחריות צאצאיו – ביום זה, כשאנו שואפים לתchiaה של סגולה אזרחית, מה נאמר לבוחר השוחר בדרום? האם נMRIץ לו שפוליטיקה היא צורה בזיה וחסרת תועלת של פעילות אنسית? האם נMRIץ את המעמם הטוב ביותר בקרב הכספיים לגלות פחות ופחות עניין בממשל, ולוותר על זכותם לעניין זהה ללא מחלוקת? אני אומר מילה נגד כל המאמצים הלגיטימיים לטהר את הקלפי מבורות, עוני ופשע. אך מעתים העמידו פנים שה坦נווה הנוכחית לשילוט זכות הבחירה בדרום נעודה למטרת ciò; כמעט בכל מקרה הוצהר בגלי ובכנות כי מטרת חוקי שלילת הזכויות היא סילוקו של האדם השוחר מהפוליטיקה.

ונהנה, האם זה עניין ממש ש אין לו השפעה על השאלה העיקרית של ההתקפות התעשייתית והאינטלקטואלית של הכספי? האם אנו יכולים לكون בדורם מסה של פועלם, בעלי מלאכה ובעלי קרקע שוחרים, שעל פי חוק ודעתם קהן אין להם שום קול בעיצוב החוקים שעל פיהם הם חיים ועובדים? האם הארגון המודרני של התעשייה, המניח מראש ממשל דמוקרטי חופשי ואת כוחם ויכולתם של מעמדות הפועלים לכפות כבוד לרוחתם – האם מערכת זו יכולה להתקיים בדורם כאשר מחצית מוכוח העבודה שלו היא חסרת קול במועצות הציבוריות וחסרת ישע בהגנתה שלה? ביום, לאדם השוחר בדרום אין כמעט דבר לומר על גובה המסים שיוטלו עליו, או על אופן הוצאותם; על זהותם של מוציאי החוק אל הפועל, וכייד יעשו זאת; על זהותם של מחוקקי החוקים, וכייד יחקקו. זהו מצב מעורר רחמים שבו יש לעשות שימושים קדחתניים בעותות משבר כדי לגרום למחוקקים במדיניות מסוימות אפילו להקשיב להציג מcobdat של צדו של האדם השוחר במחילוקת עכשווית. מדי יום הולך הכספי וראה בחוק ובצדק לא ערובה להאגנה, אלא מקור להשפלתו ודייכו. החוקים נכתבים בידי אנשים שיש להם עניין מועט בו; הם מבוצעים בידי אנשים שאין להם שום מניע להתייחס לאנשים השוחרים באדיות או בהתחשבות; ולבסוף, מפר החוק הנאשם נשפט לא על ידי חבריו למעמד, אלא לעתים קרובות מדי בידי אנשים שיעדפו להעניש עשרה כושים חפים מפשע מאשר להניח לאשם אחד להימלט.

אהיה האחרון להזכיר את החולשות והmagaravut הגלויות של העם הכספי; אהיה האחרון למנוע סימפתיה מהדרום הלבן במאציו לפטור את בעיותיו החברתיות המורכבות. אני מודה בחופשיות שיתיכון, ולייתים אף עדיף, שעם שאין מפותח בחלקו יישלט בידי הטוביים שבשכניו החזקים והטוביים יותר למען טובתו שלו, עד לעת שבה יוכל לצאת ולהילחם את מלחותם העולם לבודו. כבר הצבعتי על הצורך הנואש של הכספי המשוחרר בהדרכה כלכלית ורוחנית צזו, ואני מוכן בהחלט להזוז שאליו נציג דעת הקהל הדרומית הלבנה הטובה ביותר הוא הכוחות השליטים והמדריכים בדורם כיום, התנאים שצינוו היו מתמלאים באופן סביר. אך הנזקודה שעלייה עמדתי ואוותה אני מಡיג שוב, היא שהדעה הטובה ביותר ביותר בדורם כיום אינה הדעה השולטת. להוותיר את הכספי חסר ישע ולא קלפי כיום פירשו להפרק אותו לא להדריכם של הטוביים ביותר, אלא לניצולם ולהשחתם של הגורעים ביותר; וזה נכון לגבי הדרום לא יותר מאשר לגבי הצפון – לגבי הצפון לא

ויתר מאשר לגבי אירופה: בכל ארצו, בכל מדינה תחת תחרות חופשית מודרנית, להניח מעמד כלשהו של אנשים חלשים ובזויים, בין אם הם לבנים, שחורים או חילופים, לחסידיהם הפליטיים של עמיთיהם החזקים, העשירים ובעלי האמצעים הרבים יותר, זהו פיתוי שטבע האדם עדין בו לעתים רחיקות, ורק לעתים רחיקות עומד בו בעתיד.

יתרה מכך, המעמד הפליטי של הכווי בדרכם קשור קשור הדוק לשאלת הפשיעה בקרב הכוויים. אין ספק שהפשיעה בקרב הכוויים עלתה במידה ניכרת בשלושים השנים האחרונות, ובמשמעותה העוני של הערים הגדלות והפיע מעמד פלילי מובהן בקרב השחורים. בהסביר התפתחות מצערת זו, علينا לציין שני דברים: (1) שהחזקה הבלתי נמנעת של השחרור הייתה הגדלת הפשיעה ומספר הפשעים, ו-(2) שמערכת המשטרה בדרכם תוכננה במקורה כדי לשנות בעבדים. באשר לנקודה הראשונה, אל לנו לשוכן שתחת מערכת עצבדות קפדיות כמעט ולא יכול להיות קיים דבר צה פשע. אך כאשר החלקיים האנושיים הללו, המורכבים באופן כה מגוון, מושלכים לפטע לכל עבר אל ים החיים, חלקם שוחים, חלקם שוקעים וחלקם נותרם תלויים, נדחפים מעלה או מטה על ידי זרמי המקרה של עולם עמוס ומהר. מהפה כלכלית וחברתית כה גדולה כפי ששטרפה את הדרום ב-63' פירושה היה ניפוי של הבלתי-כשיים והנלויזים מקרב הכוויים, תחילתה של התמיינות לדרגות חברתיות. והנה, קבוצה עולה של אנשים אינה מורתה מהקרען כייחידה אחת ממשזה מזקקה וחסרת תנואה, אלא נמתה כתלי' מעלה צמח חי ששורשו עדין דבוקים ברק האדמה. הופעתו של הפשע הכווי הייתה, אם כן, תופעה שיש לצפות לה; ובעוד שהיא מעוררת חרדה, היא לא צריכה לעורר הפתעה.

כאן שוב, התקווה לעתיד הייתה תלויה באופן מיוחד בטיפול זהיר ועדין בפושעים הללו. עבירותיהם בתחילתם היו עבירות של עצנות, רשלנות ודחף, ולא של זדון או רשעות חסרת רון. עבירות כאלו הצריכו טיפול מבחין, תקין אך שיקומי, ללא רמז לעול ותווך הוכחה מלאה של אשמה. לטיפול צה בפושעים, לבנים או שחורים, לא היו לדром הכלים, לא בתים כלא הולמים ולא מוסדות שיקום; מערכת המשטרה שלו אורגנה כדי להתמודד עם שחורים בלבד, והנינה בשתייה שכל אדם לבן הוא מעצם טבעו (*socilo factio*) חלק מאותה משטרת. אך צמחה מערכת משפט כפולה, שפעטה מצד הלבן בטורנות יתר ובחסינות מעשית של פושעים שדיםם על ידיהם, ופעטה מצד השחור בחומרה יתרה, בעול ובחסור הבדיקה. שכן, כפי שאמרתי, מערכת המשטרה של הדרום תוכננה במקור כדי לעקוב אחר כל הכוויים, לא רק אחר פושעים; ואשר שוחררו הכוויים וכל הדרום היה משוכנע בחוסר האפשרות של עבודה כושית חופשית, התחבולה הראשונה והכמעט אוניברסלית הייתה להשתמש בbatis המשפט כאמור לשעבוד מחדש של השחורים. לא הייתה זו שאלת פשיעה, אלא שאלה של צבע, שהכרעה את הרשותו של אדם כמעט בכל אשמה. אך החלו הכוויים לראות בתמי המשפט מכשיי עוזל ודיכוי, ובמורים בהם קדושים מעונים וקורבנות.

כעת, כשהופיע הפשע הכווי האמתי, ובמקום גניבות קטנות ושותטות התחלנו לראות שוד דרכים, פריצות, רצח ואונס, הייתה לכך השפעה מזdraה משני צדי קו-הצבע: הכוויים סיירבו להאמין לעדויות של בניים או להגינותם של מושבאים לבנים, אך שהగורם המרתיע הגדול ביותר מפני פשע – דעת הקהל של המעמד החברתי של האדם עצמו – אבד, והפושע נתפס כמו שנצלב ולא כמו שנטלה כדין. מן העבר השני הלבנים, שהרגלו באדיות לגבי אשמתם או חפוטם של כוויים נאשימים, נסחפו ברגעים של יציר מעבר לחוק, להיגיון ולהגינות. מצב צה מחזיב להגדיל את הפשעה, וכן הגדיל אותה. לרשות הטבעית ולשותות מתווסף מדי יומ מניעים של מרד ונקמה המעווררים את כל הפראות החבוייה של שני הגזעים והופכים תשומת לב שלווה לפיתוח כלכלי לבתי אפרהית לעתים קרובות.

אך הבעיה העיקרית בכל קהילה המקוללת בפשיעה אינה עניית הפשעים, אלא מניעת הקשרתם של הכוויים לפשע. וגם כאן, התנאים המיוחדים של הדרום מנעו אמצעי זהירות ראויים. ראייתי נערים בני שטים-עשרה עובדים כבולים בשרשראות ברחובותה הצבורית של אטלנטה, ממש מול בת הספר, בחברת פושעים זקנים וקשוחים; ורבוב חסר הבדיקה זה של גברים, נשים וילדים הופך את כנופיות-השרשראות (*chain-gangs*) לבתי ספר מושלמים לפשע והוללות. המאבק להקמת מוסדות שיקום, שנמשך בוירג'יניה, ג'ורג'יה ומדינות אחרות, הוא הסימן המעודד היחיד להtauורותן של כמה קהילות לתוצאות האובדן של מדיניות זו.

עם זאת, אלו הם בתיה הספר הציבוריים שיכולים להפוך, מחוץ לבטים, לאמצעי הגדול ביותר להכשרת אזרחים הగונים ומוכבים. היינו כה עוסקים לאחרונה בדיון על בתיה ספר מקטיעים ועל השכלה גבוהה, עד שמצובה מעורר הרחמים של מערכת החינוך הציבורית בדורות כמעט נעלם מהען. מתוך כל חמישה דולרים המושקעים בחינוך הציבורי במדינת ג'ורג'יה, בתיה הספר הלבנים מקבלים ארבעה דולרים והכניםים דולר אחד; וגם אז, מערכת החינוך הציבורי הלבנה, למעט בערים, היא גורעה וזעקה לרפורמה. אם זה נכון לגבי הלבנים, מה לגבי השחורים? אני הולך ומשתכנע, ככל שאני מתבונן במערכת ה�建ה בתיה הספר העממיים בדורות, שההמשלה הלאומית חיבת להתרבות בקרוב ולסייע לחינוך העממי בדרך מסוימת. ביום, רק במקרים רבים ה�建ה ביותר מצד האנשים החושבים בדורות נמנע קיצוץ חלקו של הכספי בקרון בתיה הספר לכדי פרוטות בכמה וכמה מדיניות; והתנוועה זו לא רק שאינה מטה, אלא שבkahילות רבות היא צוברת כוח. מה בשם ההיגיון מצפה אומה זו מעם המאמון בדוחק, הנטען בלחץ של תחרות כלכלית קשה, ללא זכויות פוליטיות ועם מתוקני חינוך עממי עלוביים באופן מגוחך? למה היא יכולה לצפות מלבד פשע ואדישות, המואזנים פה ושם על ידי מאבקיהם העיקריים של בני המזל והנחותים יותר, המוחזקים בעצםם על ידי התקווה שבבוא העת המדינה תחזור לשפיותה?

עד כה ביקשתי להבהיר את היחסים הפיזיים, הכלכליים והפוליטיים בין הכספיים והלבנים בדורות כפי שתפסו אותם, כולל – מהסיבות שפורטו – את נושא הפשיעה וחינוך. אך לאחר כל שנאמר על עניינים מוחשיים אלו של מגע אנושי, עדין נותר חלק חינוני לתיאור נאות של הדורות שקשה לתארו או לקבועו במונחים המובנים בקלות לזרים. זהוי, בקיצור, האטמוספירה של הארץ, המחשבה והרגש, אלף ואחת הפעולות הקטנות המרכיבות את החיים. בכל קהילה או אומה, אלו הם הדברים הקטנים שהם החמקנים ביותר לתפיסה ועם זאת החינויים ביותר לכל מושג ברור של חי הקבוצה כיחידה אחת. מה שנគן לגבי כל הקהילות שכן במיעודם לגביהם, שבו – מחוץ להיסטוריה הכתובה ומחוץ לחוק המודפס – מתחוללת זה דור סערה ומצוקה עמוקה של NAMES של איש, תפיסה עצה של רגש ופרפור רוח מורכבים כפי שהוא עם כלשהו אי פעם. בתרן ומחוץ לציעף הצבע הקודר פועלן כוחות חברתיים עצומים –ampus; מאמצים לשיפור אנושי, תנועות לעבר התפזרות ויישוש, טרגדיות וקומדיות בחים החברתיים והכלכליים, ותנווה, התעלות ושיקעה של לבבות אנוש שהפכו ארץ זו לארץ של יגון ושמחה מעורבים, של שינוי, התרגשות ואי-שקט.

מרכזו של תומו ובוهو רוחני זה היה מאז ומתמיד מילוני בני החורין השחורים ובניהם, שגורלם קשור באופן כה גורלי לזה של האומה. עם זאת, הצופה המזדמן המבקר בדורות רואה בתחילת מעט מכל זה. הוא מבחין בתדריות הגוברת של פנים כהות בעודו רוכב בדרכיהם – אך פרט לכך הימים חולפים בעצלתיים, המשמש זורחת, ועלם קטן זה נראה מאושר ומרוצה כמו עולמות אחרים שבהם ביקר. ואכן, בשאלת השאלות – בעית הכספיים – הוא שומע כה מעט עד כי נדמה כמעט קסינה של שטיקה; עיתוני הבוקר מזכירים זאת לעיתים רחוקות, וגם אז בדרך כלל באופן אקדמי ומאולץ, ולמעשה נדמה שכמעט כולם שוכחים ומתעלמים מהחצי הכהה של הארץ, עד שהמבחן המופעת נוטה לשאול אם בכלל יש כאן בעיה כלשהי. אך אם הוא משתה מספיק זמן מגיעה היקיצה: אולי בסערת יצירם פתאומיות המותירה אותו נשימתו נעתקת מעוצמתה המרה; סביר יותר שבתוכה המתגבשת בהדרגה של דברים שלא הבחין בהם בתחילת. לאט אך בבטחה מתחלות עיניו לקלוט את צללו של קו-הצבע: כאן הוא פוגש המוני כספים ולבנים; לפטע הוא מודיע לכך שאיןו יכול לאף פנים כהות אחת; או שוב, בסיוומו של יום נזדים, הוא עשוי למצוא עצמו באספה זרה כלשהי שבה כל הפנים צבעים בחום או שחור, ושם יש לו את התחששה המעוורפת והלא נוחה של הזר. הוא מבין לבסוף שבשקט, ללא התנגדות, העולם שסבירו זורם על פניו בשני נחלים גדולים: הם מבעבעים תחת אותה שימוש, הם מתקרבים ומרבבים את מימייהם בחוסר דאגה לכואורה – וזה הם נפרדים וזורמים רחוק זה מזה. זה נעשה בשקט; שום טיעות אין נעשות, ואם אחת צוז מתרחשת, זרועם המהירה של החוק ושל דעת הקהל נחבת מטה לרגע, כמו כאשר לפני ימים אחדים נעצרו גבר שחור ואישה לבנה על שערכיהם יחד ברחוב וויטהול באטלנטה.

והנה, אם יתבונן אדם בקפידה, הוא יראה שבין שני העולמות הללו, למרות המגע הפיזי הרוב וההתערבבות היומיומית, אין כמעט כל שיתוף של חי רוח או נקודת מעבר שבה מחשבותיהם ורגשותיהם של גזע אחד יכולים לבוא ב嚷ע ישיר ובסימפתיה עם המחשבות והרגשות של الآخر. לפני המלחמהomid אחריה, כאשר כל העילית של הכספיים היה מشرط בית במשפחות הלבנות הטובות ביותר, היו קשרי אינטימיות, חיבה ולעיתים

קרבתם דם בין הגזעים. הם חיו באותו בית, חלקו את חי המשפחה, לעתים קרובות פקדו את אותה Census, ושותחו זה עם זה. אך התרבות הגברת של הכספי מzd פירושה היה באופן טבעי התפתחותם של מעמדות גבוהים יותר: ישנים מספריים גדלים של כמרים, מורים, רופאים, סוחרים, מכונאים וחקלאים עצמאיים, שהם בטבעם וב��חרתם האристוקרטיה והמנהיגים של השחורים. ביניהם, לעומת זאת, לבין האלמנט הטוב ביותר של הלבנים, אין כמעט כל מסחר אינטלקטואלי. הם הולכים לכנסיות נפרדות, הם חיים ברובעיהם נפרדים, הם מופרדים בקביעות האסיפות הצבוריות, הם נועסים בנפרד, והם מתחילהם לקרוא עיתונים וספרים שונים. לרוב הספריות, הרצאות, הקונצרטים והמוזיאונים, כושים אינם מושרים להיכנס כלל, או שהם מושרים בתנאים המכאיים במיוחד לאוותם של אותם מעמדות שלא מלאן כן היו עשויים להימשך אליהם. העיתון היומי מתעד את מעשי העולם השחור מרוחק ללא התחשבות יתרה בדיק; וכן הלאה, לאורך כל הקטגוריה של אמצעי התקשרות האינטלקטואלית – בתים ספר, עידות, מא Mits ליפור חברתי וכדומה – בדרך כלל שכן הדבר שדוק נציג שני הגזעים, שלמען תועלת הדדיות ורווחת הארץ צרכיכם היו להיות בהבנה ובסימפתיה מלאה, הם זרים עד כדי כך שחייב כל הלבנים צרי אופק ובעל דעת קדומות, והשני חושב שה캐שים המשכילים הם מסוכנים וחצופים. יתרה מכך, בארץ שבה עניות דעת הקהל וחוסר הסובבות לביקורת כה חזק מסיבות היסטוריות ברורות כמו בדרכם, מצב כמה קשה ביותר לתיקון. האדם הלבן, בדיק כמו הכספי, כובל וחסום על ידי קוו-הצבע, ותוכניות רבות של ידידות ופילנטרופיה, של סימפתיה רחבה ואפקים ואחוות נדיבת בין השניים נפלו כנפלים ממש שאיזה טרדן דחק את שאלת הצבע לקדמת הבמה והפעיל את הכוח העצום של החוק הבלתי כתוב נגד המחדשים.

אין זה הכרחי שאoSיפ רבות בנוגע למגע החברתי בין הגזעים. דבר לא בא להחליף את אותה סימפתיה ואהבה מעודנות יותר בין כמה אדונים ומשרתים בית, אשר השרטוט הקיזוני והבלתי מתאפשר של קו-הצבע בשנים האחרונות גרם להן להיעלם כמעט לחלוטין. בעולם שבו ישנה ממשמעות כה רבה לחוץ יד לאדם ולשבט לצד, להבט בכנות עבני ולהרגיש את לבו פועם בדם אדם; בעולם שבו סיגר חברתי או כוס תה יחדיו ממשמעות הרבה יותר מאשר אולמות חקיקה ומאמרים בכתב עת ונאומים – ניתן לתאר את ההשלכות של ההיעדר הכליער מוחלט של גינונים חברתיים כאלה בין גזעים מנוכרים, שהפרדתם משתרעת אפילו על פארקים וחשמליות.

כאן לא יכולה להתקיים כל אותה "ירידה חברתית אל העם" – פתיחת הלב והיד של הטוביים ביותר אל הגוריים ביותר, מתוך הכרה נדיבת באנושיות משותפת וberger משותף. מן הצד השני, בעניינים של מתן צדקה פשוט, שביהם לא יכולה להיות שאלה של מגע חברתי, ובסיוע לזרים ולחולמים, הדרום, כאילו נדחף על ידי תחושה של מגבלותיו המצערות, נדיב עד להפריז. הקבחן השחור לעולם אינם מגורש ללא הרבה יותר מפת לחם, וקريا להעזה עבר האומללים נענית בתגובה מהירה. אני צורך חורף קר אחד באטלנטה, כאשר נמנעת מילתרום לקרן סיוע ציבורית מחשש שה캐שים יופלו לרעה; לאחר מכן שאלתי חבר: "האם היו אנשים שחורים שקיבלו עזרה?" מה זאת אומרת", הוא אמר, "כולם היו שחורים".

עם זאת, אין בכך כדי לגעת בגרעין הבעה. קידמה אנושית אינה שאלת פשטה של מתן צדקה, אלא של סימפתיה ושיתוף פעולה בין מעמדות שייבזו לצדק. והנה ארץ שבה, בנתיבי החיים הגבוהים יותר, בכל השאייפה הנעלאה לטוב ולנצל ולאמת, קו-הצבע בא להפריד בין ידידים ושותפים טבעיים לעובדה; בעוד שבתחתית הקבוצה החברתית, במסבאה, במאות ההימורים ובבית הבושת, אותו קו מידלדול ונעלם.

ביקשתי לצייר תמונה ממויצעת של היחסים המשיים בין בני האדון והעבד בדרום. לא טיחתי דברים למען המדיניות, שכן אני חושש שכבר הרחקנו לכת מדי בדבר זהה. מן העבר השני, ביקשתי בכנות שלא תשתרבב פנימה הגזמה לא הוגנת. איני מטיל ספק בכך שככמה קהילות דרומיות התנאים טובים מallow שציינתי; בעוד שאיini בטוח פחות שבקהילות אחרות הם גורעים בהרבה.

גם הפרודוקס והסכנה שבמצב זה אינם חדים לעניין ולהסביר את המצחון הטוב ביותר של הדרום. דתיים עמוקים ודמוקרטיים נלהבים כפי שהם המוני הלבנים, הם חשים בחודות את העמדה הכווצבת שבה בעיות הכספיים מציבות אותם. עם ישר-לב ונדי ביסודו אינו יכול לצאת את מציאות הנצרות המבטלות את המעמדות, או להאמין בשוויון הזרםוניות לכל אדם, מבל' להגיע לתחווה הולכת וגוברת עם כל דור שشرطתו הנוכחית של

קו-הצבע הוא סטיירה מוחלטת לאמונהיהם ולהצהרותיהם. אך באותה תדירות שהם מגיעים לנקודה זו, מצבו החברתי הנוכחי של הkowski ניצב כאiom וכאות מבשר רעות אפילו בפני הפתוחים ביותר שבמחשבה: אילו לא היה דבר להאישים בו את הkowski בלבד שחרותו או תוכנות פיזיות אחרות, הם טוענים, הבעיה הייתה פשוטה יחסית; אך מה נוכל לומר על בורותנו, חוסר יוזמתו, עוני ופשיעתו? האם קבוצה המכבדת את עצמה יכולה לקיים יותר מאשר את המינימום האפשרי של שותפות עם אנשים כאלה ולשרוד? והאם נניח לסנטימנטליות תפלה למחוק את תרבויות אבותינו או את תקווות ילדינו? הטיעון כפי שהוצע כרגע הוא בעל עצמה רבה, אך הוא אינו חזק ולו כמעט מהטיעון של הcores החשובים: נניח, הם משביטים, שמצב המונינו רע; ועודאי שיש לכך מצד אחד סיבה היסטורית הולמת, וראיות שאין משתמשות לשתי פנים לכך שמסטר לא מבוטל של אנשים, למורות חסרונות עצומים, על לרמת הציביליזציה האמריקאית. ואשר, על ידי הרחקה ודעה קדומה, אוטם כושים מסווגים יחד עם הנמנוכים שבעם וזכים ליחס כמותם, פושט משום מהם כושים, מדיניות כזוaura רק מיאשת את החיסכון והtabונה בקרב אנשים, אלא מעניקה פרט ישיר בדיק לדברים שעליהם אTEM מثالונים – חוסר יעילות ופשיעה. שרטטו קווים של פשע, של חוסר מיזוגנות, של שחיתות, באופן הדוק ובלתי מתאפשר ככל שתחפוץ, שכן את הדברים הללו יש להוכיח; אך קו-צבע לא רק שאינו משיג מטרה זו, אלא מסכל אותה.

מול שני טיעונים כאלו, עתידו של הדורות תלוי ביכולתם של נציגי ההשകות המנוגדות הללו לראות, להעיר ולזהירות זה עם עמדתו של זה – שהkowski יבין עמוק יותר מכפי שהוא מבין כוים את הצורך ברוממות המוני עמו, שהלבנים יבינו בצורה חיה יותר מכפי שהביבנו עד כה את ההשפעה המשתקת והרתת האסון של דעה קדומה גזעית המסוגגת את פיליס ויטלי וסם הוז באוטו מעמד בזוי.

אין זה מספיק שהcores יצחו שדעה קדומה גזעית היא הסיבה היחידה למצבם החברתי, ולא שהדרות הלבן ישיב שמצבם החברתי הוא הסיבה העיקרית לדעה הקדומה. שניהם פעילים כסיבה ותוצאה הדריות, ושני באחד מהם לבדוק לא יביא את התוצאה הרצויה. שניהם חייבים להשתנות, או שאיש מהם לא יוכל להשתפר במידה ניכרת. הkowski אינו יכול לשאת את המגמות הריאקציונריות הנוכחיות ואת השרטוט חסר ההיגיון של קו-הצבע ללא הגבלה מבלתי שייזכרו ייאוש ונסיגה. ומצוות הkowski הוא לעולם התירוץ לאפליה נוספת. רק על ידי איחוד של תבונה וסימפתיה מעבר לקו-הצבע בתקופה קרייטית זו של הרפובליקה ינצח הצדק והזכות,

"כך שהדעת והנפש, בהתאמה ייחדי,"

יצרו מזיקה אמת כמקדם,

אר אידירה יותר."

.

על אמונה האבות

פנים עזומים של יוֹפִי הַרְׂזָדָפִים אֶת כָּל הָעוֹלָם,

פנים נאוויים של יוֹפִי, נאוויים מכדי לראות,

במקום בו הַכּוֹכְבִים הַאֲבוֹדִים מִן הַשְׁמִים מוֹטְלִים, —

שם, שם לבדו עבורך

תשכן שלוחה לבנה.

יוֹפִי, פנים עזומים של יוֹפִי, מסתורין, פלא,

מה בהם חילומות אלו לפנֵי אנשים פטפטניים וכסילים

הצועקים ברעשים קטנים מתחת רעם

העדניים הנטחנים לחול,

למעט חול.

פיונה מקלוד.

זה היה בלב הכפר, רחוק מהבית, רחוק מבית האמונה שלו, בלבד ראשון חשוב. הדרך נדדה מבקעתה העז הרחבה שלנו במעלה ערוץ נחל אבני, על פני שדות חיטה ותירס, עד שיכלנו לשימושו בעומם מעבר לשדות מקצב Shir עליה – רך, מרטיט, רב-עצמה, שתפח ודרע בעצב באוזניים. הייתה אז מורה כפר, שהגעה זה עתה מהמזרחה, ומעולם לא ראתה "תחיה" (revival) של כסים דרומיים. אמנים אצלנו בברקشير אויל לא היו קשיחים ורשמיים כמו אלו שבساسפון של ימי קדם; ובכל זאת, היינו שקטים ומואפקים מאוד, ואני יודע מה היה קורה באותו בקרים צלולים של שבת אילו מישחו היה קווטע את הדרשה בעזקה פראית, או מספיק את התפילה הארוכה ב"אמן" קולני. لكن, הדבר המדහים ביותר עברו, שניגשתי אל הכפר ואל הכנסתיה הפטושה הקטנה שניצבה במרומיים, היה אווירת ההתרgesות העזה שאחזה באותו המון של שחורים. מעין טרור עצור נתלה באוויר ונדמה היה שהוא אוחז בנו – טירוף פיתי, דיבוק דמוני, שהעניק מציאות נוראה לשיר ול밀לה. דמותו השחורה והמסיבית של המטיף התנדנדה ורעדה כשહמיליים הצטופפו על שפתיו ועפו לעברנו ברהיטות יוצאת דופן. האנשים נאנחו ופרפרו, ואז האישה החומה שקועת הלחים לצד' זינקה לפתע ישר לאויר וצרכה נשמה אבודה, בעוד מסביב עלו ילה, גניחה וזעקה, וצנה של תשקה אונשית כפי שלא העלתה על דעתינו מעולם.

אלו שלא חזו כך בטירוף של תחיה כוישת בעבות הנידחות והבטוליות של הדרום, יכולם רק להבין במעטם את הרגש הדתי של העבד; כפי שהן מתוארות, סצנות אלו נראות גרוטסקיות ומצחיקות, אך כפי שהן נראות במציאות, הן מעוררות אימה. שלושה דברים איפינו את דתו של העבד: המטיף, המזיקה והטירוף (The Frenzy). המטיף הוא האישיות הייחודית ביותר שפיתח הקשי על אדמת אמריקה. מנהיג, פוליטיקאי, נואם, "בו", תכן, אידיאリスト – את כל אלה הוא מגלם, ותמיד הוא גם מרכזו של קבוצת אנשים, לעתים עשרים ולעתים אלף במספר. השילוב של פיקחות מסוימת עם רצינות עמוקה, של טקט עם יכולת עלילאית, העניקו לו את בכורתו ועזרו לו לשמור אותה. הטיפוס, כמובן, משתנה בהתאם בזמן ולמקום, מיי הודי המערבי במאה השש-עשרה ועד לנו אינגולד במאה התשע-עשרה, ומהשלות של המיסיסיפי ועד לערים כמו ניו אורלינס או ניו יורק.

המזיקה של הדת הכויה היא אותה מלודיה קצבית ונוגה, עם מקצב המינור הנוגעים לב, אשר למרות קרייקטורות וחילול, נותרת עדין הביטוי המקורי והיפה ביותר לחים ולכמיהה אונשית שנולד עד כה על אדמת אמריקה. היא צמחה מיערות אפריקה, שם עדין ניתן לשמע את מקבילתה, והותאה, שונטה וה עצמה על ידי חי הנפש הטרגיים של העבד, עד שתחת לחץ החוק והשوط, היא הפכה לביטוי האmittiy היחיד לצער, לייאוש ולתקווה של עם.

לבסוף, הטירוף של ה"צעקה" (Shouting), אשר רוח ה' חלפה על פני המאמין, ואחזה בו, והפכה אותו למטורף מחדווה על-טבעית, היה המרכיב החינוי האחרון בדת הכויה האחרון בדבוקות הרבה רבה יותר מכל השאר. הוא השתנה בביטויו מאראשת פנים שקטה ומוקסמת או מלמול וגניחה נמוכה ועד להתפרקות מטורפת של הרט פיז' – רקיעות, צرحות וצעקות, ריצה הנה ושוב ונופף פראי בזרועות, בכ' וצחוק, חז'ון וטרנס. כל זה איינו חדש בעולם, אלא עתיק עדת עצמה, כדורי ועין-דור. אחזיה כה איתנה הייתה לכך בכשי, עד שבמשך דורות רבים האמינו בביטחון שללא התגלות נראית זו של האל, לא תיתכן התייחדות אמיתית עם הנפטר.

אלו היו מאפייני הchein הדתיים של הכהנים כפי שהתפתחו עד לזמן השחרור. מכיוון שתחת הנסיבות המיווחדות של סכיבת האדם השחרור הם היו הביטוי היחיד לחיו הנעלמים יותר, הם בעלי עניין עמוק לחזק את התפתחותם, הן מבחינה חברתית והן מבחינה פסיכולוגית. קווי חקירה אטרקטיביים רבים מתקבעים כאן. מה פירוש העבודות עבור הפרא האפריקאי? מה היה יחסו כלפי העולם והchein? מה נראה לו טוב ורע – אלהים ושטן? לאן פנו כמיותיו ומאמקיו, ומה היו הסיבות לישורי לבו ולאצבותיו? תשובות לשאלות כאלה יכולות לבוא רק מתוך לימוד הדת הкоיהית כהתפתחות, דרך שינועה הדרגתית מעבודת האילים של חוף הזהב ועד לכנסיה הכויהית הממוסדת של שיקגו.

יתרה מכך, צמיחתם הדתית של מיליון בני אדם, גם אם הם עבדים, אינה יכולה להיות ללא השפעה רבת-עוצמה על בני דרום. המתודיסטים והבטיסטים של אמריקה חיברים הרבה ממצבים להשפעה השקעה אף החזקה של מיליון המומרים הכהנים שלהם. במיוחד ניכר הדבר בדרום, שם התיאולוגיה והפילוסופיה הדתית נמצאות בשל כך בפיגור רב אחרי הצפון, לשם דתם של הלבנים העניים היא העתק פשוט של המחשבה והשיטות הכויהיות. המונח המנוני ה"בשורה" (esgospo) ששטף את הכנסיות האמריקניות וכמעט הרס את חוש השיר שלנו, מורכב במידה רבה מחיקויים נחותים של מלודיות כושיות שנעו על ידי אוזנים שקלטו את הצלול אך לא את המוזיקה, את הגוף אך לא את הנשמה, של שירי היובל (Jubilee songs). מכאן ברור של לימוד הדת הכויהית אינו רק חלק חיוני מההיסטוריה של הכהן בארה"ב, אלא חלק מעורר עניין בהיסטוריה האמריקאית כולה.

הכנסייה הכויהית של היום היא המרכז החברתי של חי הכהנים בארץות הברית, וביטוי המובהק ביותר של האופי האפריקאי. קחו כנסיה טיפוסית בעיירה קטנה בוירג'יניה: זוהי "הבטיסטיית הראשונה" – מבנה לבנים מרוחח המכיל חמיש מאות איש או יותר, ביגמור נאה של עצ אורן מג'ורג'ה, עם שטיח, עוגב קטן וחולנות ויטראז'. מתחתיו נמצא אולם אספות גדול עם ספסלים. בין זה הוא מועדון המרכזי של קהילה המונה אלף כושים או יותר. ארגונים שונים נפגשים כאן – הכנסייה עצמה, בית הספר של ים ראשון, שתיים או שלוש אגודות נשים, אגודות סתרים ואסיפות עם מסוגים שונים. מופיע בידור, סעודות והרצאות נערכים לצד חמישה או שישה טקסים דתיים קבועים. סכומי כסף ניכרים נאספים ומוסאים כאן, נמצאת תעסוקה למוטלים, מוצגים זרים, מופצות חדשות ומחולקת צדקה. באותו זמן, מרכז חברתי, אינטלקטואלי וככליל זה הוא מרכז דתי בעל עצמה רבה. שחיתות מסורת, חטא, גאולה, גן עדן, גיהינום ואובדן נצח מוטפים פעמים בכל יום ראשון לאחר סיום עונת היבולים; ועתים מואוד בקהילה מудים לעמד בפני ההמרה. מאחריו הדת הרשמית יותר, הכנסייה ניצבת לעתים קרובות כמשמרת אמיתית של המוסר, כמחזקת של חי המשפחה וכסמכות הסופית לגבי מהו טוב ומהו ראוי.

כך ניתן לראות בכנסייה הכויהית כיום, המשוחזרת במירוקוւסוו, את כל העולם הגדול שמננו מנותק הכהן בשל דעה קדומה גזעית ומצוב חברתי. בכנסיות הערים הגדלות אותה נטיה ניכרת ובמבנהם רבים מודגשת. כנסיה גדולה כמו "ביתאל" בפילדלפיה מונה למעלה מאחד עשר מאות חברים, מבנה המכיל אלף וחמש מאות איש וערך מוערך במאה אלף דולר, תקציב שנתי של חמשת אלפי דולר, וממשל המורכב מכומר עם כמה מטיפים מקומיים מסוימים, מועצה מבצעת ומחוקקת, מועצות פיננסיות וגובה מס; אסיפות כנסיה כללו לחיקית חוקים; קבועות משנה המונוגות על ידי מנהיגי ציבור, פלוגת מיליציה וערבים ארבע אגדות עזרא. פעילותה של כנסיה כזו היא עצומה ומרחיקת לכת, והבישופים העומדים בראש ארגונים אלו ברחבי הארץ הם בין השליטים הכהנים החזקים ביותר בעולם.

כנסיות אלו הן באמת ממשלים של בני אדם, וכתוצאה לכך חקירה קצרה חושפת את העובדה המעניינת כי בדרום, לפחות, כמעט כל כושי אמריקאי הוא חבר כנסיה. חלקים, אמנם, אינם רשומים באופן קבוע, ועתים אינם פוקדים את הטקסים בדרך קבע; אך למעשה, עם מוקצת חיב' שהיה לו מרכז חברתי, והמרכז עבר עם זה הוא הכנסייה הכויהית. מפקד האוכלוסין של 1890 הראה כמעט עשרים וארבעה אלפי כנסיות כושיות במדינה, עם סך חברים רשומים של למעלה מיליון וחצי, או עשרה חברים כנסיה בפועל על כל עשרים ושמונה אנשים, ובכמה מדינות דרום אמריקה אחד מכל שני אנשים. מלבד אלה ישנו מספר גדול של אנשים אשר, למורות שאינם רשומים חברים, פוקדים ולוקחים חלק ברבות מפעליות הכנסייה. קיימת כנסייה כושית

מאורגנת על כל שישים משפחות שחורות באומה, ובכמה מדינות על כל ארבעים משפחות, המחזיקה, בממוצע, ברכוש בשווי אלף דולר כל אחת, או קרוב לעשרים ושישה מיליון דולר בסך הכל.

כחיה, אם כן, פיתוחה הנרחב של הכנסתה הכווית מזמן השחרור. השאלה כעת היא: מה היו השלבים העיקריים של היסטוריה חברתית זו ומהן המוגנות הנוכחות? ראשית, علينا להבין שיש מודל דוגמת הכנסתה הכווית לא היה יכול להתרום ללא יסודות היסטוריים מוגדרים. יסודות אלו נוכל למצוא אם נזכיר שההיסטוריה החברתית של הכווית לא חלה בארה"ב. הוא הוביל מסביבה חברתית מוגדרת – ח"י השבט הפוליגמיים תחת הנהגת ח"י והשפיעו הכהירה של הכהן. דתו הייתה פולחן טبع, עם אמונה עמוקה בהשפעות סובבות בלתי נראות, טבות ורעות, ופולחנו נעשה באמצעות כספים וזבחים. השני היגש הראשון בח'ם אלו היו ספינות העבדים ושדות הטוסcars של איי הוואי המערביים. ארגון המטען החליף את השבט והחמולה, והאדון הלבן החליף את ח"י בסמכיות גדולות ורונניות בהרבה. عمل צפוי ומתרחש הפרק לכל החיים, הקשיים הישנים של יחסיו דם וקרבה געלו, ובמקום המשפחה הופיעה פוליגמיה ופוליאנדريا חדשה, אשר במרקם מסוימים הגיעו כמעט לכדי הפקרות מינית. זו הייתה מהפכה חברתית איזומה, עם זאת נשתרמו כמה עקבות מח"י הקבוצה הקודמים, והמודד העיקרי שנותר היה הכהן או ה"רופא" (Medicine-man). הוא הופיע בשלב מוקדם במעט ומצא את תפקידו כמרפא חולים, כפרשן של הנפטר, כמנחים האבלים, כנקום העל-טבאי של העוז, וכמי שביטה באופן גס ארך צירוי את הכמיהה, האכזבה והטינה של עם גנוב ונודaca. כך, כפיין, רופא, שופט וכוהן, בתוך הגבולות הצרים שהתיירה מערכת העבדות, צמח המטיב הכווית, ותחתיו הכנסתה הכווית לא הייתה בתחילתה נוצרית כלל ואף לא מאורגנת בבירור; היא הייתה מעין התאמה וערוב של טקסי אלילות בקרבת חברי כל מטע, וכונתה באופן גולמי "ווזואיזם". המגע עם האדונים, המאמץ המיסיוני ומשמעות העניין לטקסים אלו צפוי מוקדם של נצורות, ולאחר חלוף דורות רבים הפכה הכנסתה הכווית לנוצרית.

יש לציין שני דברים אופייניים בנוגע לכנסייה. ראשית, היא הפכה כמעט לחלוון לבפטיסטיות ומטודיסטיות באמונתה; שנית, כמוסד חברתי היא קדמה בעשרות שנים לEta המשפחתי הכווית המונוגמי. מעולם נסיבות ריאשתה, הכנסתה הכווית מוגבלת למטען והוא כהה בעיקר מסדרה של יחידות מנותקות; למרות שמאוחר יותר הותר חופש תנובה מסוים, מגבלה גיאוגרפית זו הייתה תמיד חשובה והיוותה סיבה אחת להתרפות האמונה הבפטיסטיות המבוזרת והדמוקרטיבית בקרבת העבדים. באותו זמן, הטקס הווייזואלי של הטבילה קסם מאוד למזג המיסטי. ביום הכנסתה הבפטיסטיות היא עדין הגדולה ביותר בספר חברות הכווית, ומונה מיליון וחצי מאמינים. הבאות בתור מבחינת פופולריות היו הכנסתות שארגנו בשיתוף עם הכנסתות הליבורנות השכנות, בעיקר הבפטיסטיות והמטודיסטיות, עם מעט אפיקומפליט ואחרות. המתודיסטים עדין מהווים את הזרם השני בגודלו, עם קרוב למליאון חברים. אמונתם של שני זרמים מובלים אלו התאימה יותר לכנסיית העבדים בשל החשיבות שהעניקו לרגש וללהט דתי. החברות הכווית בזרמים אחרים הייתה תמיד קתנה וحصرת חשיבות יחסית, למרות שהאפיקומפליט והפרסיביטריינים צוברים תאוצה בקרבת המעדות המשכילים יותר ביום, והכנסייה הקתולית מתקדמת באזרחים מסוימים. לאחר השחרור, ועוד מוקדם יותר בצוות, ניתן הכנסתות הכווית במידה רבה את הדזינות שהיא להן לכנסיות הליבורנות, אם מבחןיה ואם מכפיה. הכנסתות הבפטיסטיות הפכו לעצמאיות, אך המתודיסטים נאלצו להתחדד בשלב מוקדם לצורכי ממש אפיקומפליט. הדבר הolid את הכנסתה המטודיסטיות האפריקאית הגדולה, הארגון הכווית הגדול בעולם, את כנסיית ציון והמטודיסטיות הצבועה, ואת הוועידות והכנסיות השחורות בזרם זה ובזרמים אחרים.

העובדת השנייה שצינה, דהיינו שהכנסייה הכווית קדמה לבית הכווית, מובילה להסביר של הרבה מן הפרדוקסל' במודד שיתופי זה ובמוסר של חברי. אף במיוחד היא מובילה אותנו לראות במודד זה ביטוי ייחודי לח"י האתיקה הפנימית של עם, מבון שرك לעיתים רחוקות הוא נוכן במקום אחר. נפנה, אם כן, מההתפתחות הפיזית החיצונית של הכנסתה אל ח"י האתיקה הפנימית החשובים יותר של האנשים המרכיבים אותה. הכווית כבר תואר פעמים רבות כ"חיה דתית" – יוצר בעל טבע רגשי عمוק הפונה אינטינקטיבית לעבר העל-טבאי. כשהוא ניחן בدمיוں טרופי עשיר ובהערכה חזקה ועדינה לטבע, האפריקאי שהועתק ממקומו ח' בעולם המאולס באלים וشدים, אלפיים ומכשפות; עולם מלא בהשפעות מוזרות – בטוב שיש להתחנן אליו, וברע שיש לפיסו. העבדות, אם כן, הייתה עבורה הניצחון האפל של הרע עליו. כל כוחות השאלה השנאים נאבקו נגדו, ורוח של מרد ונקמה מלאה את לבו. הוא גייס את כל משאבי עבודת האלים לעזרתו – גירוש

שדים וכיישוף, פולחן ה"אובי" (Obi) המסתורי על טקסי הברבריים, לחשים, זבחים דם ואף, פה ושם, קורבנות אDEM. אורגיות חצות מזרות והשבועות מיסיות זמננו, האישה-המכשפה וכוכו הוווד הפקו למרכז ח' הקבוצה הcosaית, והוא נימי של אמונה טפלה מעורפלת המאפיין את הcosa חסר ההשכלה עד היום העומק וחוזק.

למרות הצלחות כמו אלו של "מרוונים" (Maroons) העדים, השוחרים הדנים ואחרים, רוח המרד דעכה בהדרגה תחת המרץ הבלתי מלאה והכוח העדיף של אドוני העבדים. עד אמצע המאה השמונה-עשרה שקע העבד השחור, בנהמות חרישות, למקומו בתחוםה של מערכת כלכלית חדשה, והיה בשל בכך לא מודע לפילוסופיית חיים חדשה. שום דבר לא התאים למצבו אז טוב יותר מאשר דוקטרינות הכנעה הסביבה המגולמות בנצרות שנלמדה זה מקרוב. אדוני העבדים הבינו זאת בשלב מוקדם, וס"עו בשמחה לתעומלה דתית בגבולות מסוימים. המערכת הממושכת של דיכי והשפלת הcosa נתה להציג את יסודות אופיו שהפכו אותו לרכוש יקר ערך: אדיבות הפכה לעונוה, עצמה מוסרית התדרדרה לכדי כנעה, והערכת היופי הטבעית והmundant הפכה ליכולת אינטואיטיבית לסל אלים. הcosa, באבוד שמחת העולם הזה, נאחז בשקייה בתפישות שהוצעו לו לגבי העולם הבא; רוח ה' הנוקמת המצווה על סבלנות בעולם זהה, תחת צער ומזקה עד היום הגדול שבו ינהיג את בניו הכהנים הביתה – זה הפרק לחולמו המנוח. מטיפו חזר על הנבואה, ופייטנו שרנו

"ילדים, כולנו נהיה חופשיים

כאשר יופיע האדון!"

הפטאליזם הדתי העומק הזה, שציר ביד אמן ב"אוהל הדוד תום", הוליד ב מהרה, כפי שככל אמונה פטאליסטית מולידה, את הננתן לצד הקדוש המעונה. תחת ח' המסור הרופפים של המטע, שבו הנישואין הי' פארסה, העצלות – מעלה, והרכוש – גנבה,Dat של השלמה וכנעה התדרדרה בקלות, בקרבת מוחות פחות מאומצים, לפילוסופיה של הוללות ופשע. רבים מהמאפינים הגרועים ביותר של המוני הcosaים כיום נבטו בתקופה זו של צמיחת האтика של העבד. כאן נהרס הבית תחת צלה של הכנסתיה ממש, הלבנה והשchorה; כאן השתרשו הרגלי רפין הידים, וייאוש קודר תפס את מקום המאבק חדור התקווה.

עם תחילת תנועת ביטול העבדות והצמיחה הדרגתית של מעמד כושים חופשיים חל שניי. אנו נוטים לעתים קרובות להזניח את השפעתו של בן החורין לפני המלחמה, בשל מיעוט מספרו והמשקל הקטן שהוא לו בהיסטוריה של האומה. אך אל לנו לשכח שהשפעתו העיקרית הייתה פנימית – היא הפעלה על העולם השחור; שם הוא היה המנהיג האתי והחברתי. בעודם מצטופפים בכמה מרכזים כמו פילדלפיה, ניו יורק וניו אורלינס, שקוו המוני בני החורין בעוני ובאדישות; אך לא כולם. המנהיג הcosa החופשי קם בשלב מוקדם ומפניו העיקרי היה רצינות עזה ורגש עמוק בשאלת העבדות. החירות הפכה עבורו לדבר ממשי ולא לחלום. דתו הפכה לאפלה ומרוצחת יותר, ולאתיקה שלו השתרבב צליל של נקמה, לשיריו – יום של חשבון קרוב לבוא. "באו של האדון" עבר לצד הזה של הממות, והפרק לדבר שיש לקוות לו עוד ביוםינו. דרך עבדים גמלטים ודינן בלתי ניתן לריסון, תשקה זו לחירותacha במילוני השוחרים שעדיין היו בכבלים, והפכה לאידיאל החיים היחיד שלהם. הפיטנים השוחרים קלטו צליים חדשים, ולעתים אף העזו לשיר –

"הו חירות, הוא חירות, הוא חירות מעלי!"

לפני שאיהה עבד

אكبر בקברי,

ואליך הביתה אל אלהוי"

ואהיה חופשי".

במשך חמישים שנה שינה שינתה הדת הcosaית את פניה והזדהתה עם חלום ביטול העבדות, עד שמה שהיא שיגען רדייקלי בצפון הלבן ומזכירה אנרכיסטיית בדרום הלבן הפרק לדת עבור העולם השחור. לפיכך,

כשהחרור הגיע סוף סוף, הוא נתפס בעיני בין החורין כביאתו המשמשת של האדון. דמיונו הלהוט התעורר כפי שלא התעורר מעולם ל��ול צעידת הצבאות, דם ואבק הקרב, וזעקה וסחרורתה של התההפה החברתית. הוא עמד אילם וחסר תנווה בפני הסערה: מה לו וליה? האם לא הייתה זו ידו של האדון, ונפלאת היא בעיני? בטור שמחה ובלבול ממה שקרה, הוא עמד בהמתנה לניסים חדשים עד שעiden הריאקציה הבלתי נמנע שטף את האומה והביא את משבר ההווה.

קשה להסביר בבירור את השלב הקרייטי הנוכחי של הדת הcoresית. ראשית, علينا לזכור שבudos חיים ב מגע הדוק עם אומה מודרנית גדולה, ושוטפים, אם כי באופן בלתי מושלם, לח"י הנפש של אותה אומה, השוחריםמושפעים בהכרח באופן ישיר יותר או פחות מכל הכוחות הדתיים והאתיים המניעים כולם את ארץות הברית. עם זאת, שאלות ותנוועות אלו מאפיינות ומתגמות מול השאלה החשובה עבורה מכל – מעמדם האזרחי, הפוליטי והכלכלי. עליהם לדון לא הרף ב"בעית הcoresית" – לחיות, לנוע ולהתקיים בתוכה, ולפרש כל דבר אחר לאורו או בחשכתה. עם זאת גם בעיות ייחודיות של חייהם הפנימיים – מעמד האישה, תחזוקת הבית, חינוך הילדים, צבירת עשר ומניעת פשיעה. כל זה מחייב תקופה שלopsis אתית עצה, של חשבוןنفس ذاتי ואי-שקט אינטלקטואלי. מתוך החיים הכהולים שככל כושי אמריקאי חייב לחיות, כcoresי וכאמריקאי, כדי שנסחף בזרם המאה התשע-עשרה בעודו נאבק במערכות המאה החמש-עשרה – מתוך כך חייבות לצמוח מודעות עצמאות מכאייה, תחושת אישיות כמעט חולנית והסנסנות מוסרית הקטלנית לביטחון העצמי. העולמות שבתוך ומחוץ לצעיף הצבע משתנים, ומשתנים בנסיבות, אך לא באוטו קצב ולא באוטו אופן; ודבר זה חייב לייצר קריעה ייחודית של הנשמה, תחושת ספק ובלבול מיוחדת. חיים כפולים כאלו, עם מחשבות כפולות, חובות כפולות ומעמדות חברותיים כפולים, חייבים להוליד מיללים כפולות ואידיאלים כפולים, ולפתות את המוח להעמדת פנים או למרד, לצביעות או לרדיקליות.

בambilים ובביבטויים מסופקים כאלו ניתן אולי לצייר בצורה הבוררה ביותר את הפרודוקס האטי הייחודי הניצב בפניםcoresי של היום וצובע ומשנה את חייו הדתיים. בתחשזה שזכויותינו ואידיאליינו היקרים ביותר נרמסים, שמצפון הצבא אותו מתמיד לקריאתו הצדקת, ושל כוחות הריאקציה של הדעות הקדומות, תאוות הבצע והנקמה צברים מדי יום כוח חדש ובעל ברית טריים,coresי ניצב בפני דילמה שאינה מעוררת קנאה. מתוך מודעות לחוסר האונים שלו ומתווך פסימיות, הוא הופך לעיתים קרובות למך נפש ונוקם; ודתו, במקומם פולחן, היא תלונה וקללה, יילה ולא תקווה, לעג ולא אמונה. מן העד השני, סוג אחר של מות, ממולח יותר, חד יותר וגם פתלטל יותר, רואה דזוקא בעוצמת התנוועה נגדcoresים את חולשותיה הగלוויות, ובפלפול ישועי אינו נרתע משיקולים אטיים בנייסון להפוך חולשה זו לעוצמה עבור האדם השחור. כך יש לנו שני זרמי מחשבה ושאייפות אטיות גדולים שכמעט אינם ניתנים ליישוב; הסכנה של האחד טמונה באנרכיה, ושל השני בצביאות. סוג אחד של כושי עומד כמעט לקלל את אלוהים ולמות, והשני נמצוא לעיתים קרובות מדי כבוגד בצדק וכפחדן מועל כוח; האחד נשוי לאידיאלים רחוקים, גחמוניים, שואלי אינטנסיביים להגשמה; והשני שוכח שהחיכים הם יותר מאוכל והגוף יותר מלבוש. אך בסופו של דבר, האם אין זה פשוט י"סורי העידן המתורגם לצבע שחור – ניצחונו של השkar אשר כיום, בתרבותו המזיפת, ניצב מול כיעורו של המתנקש האנרכיסט?

כיום, שתי קבוצותcoresים, האחת בצפון והשנייה בדרום, מייצגות את האטיות המונוגדות הללו: הראשונה נוטה לרדיקליות, השנייה לפשרה צבעה. אין זה צער סרך שבו הדרום הלבן מתאבל על אובדןcoresי של פעם – המשרת הישן, הכן, הישר והפשוט שייצג את העידן הדתי הקודם של כנעה וענווה. עם כל עצלנותו והיעדר אלמנטים רבים של גבריות אמיתית, הוא היה לפחות פתוח לב, נאמן וכן. היום הוא נעלם, אך מי אחם בהיעלמותו? האם אין אלו אותם אנשים ממש המתאבלים עליו? האם אין זו הנטיה, שנולדת מהשיקום ומהראקציה, להקים חברה על חוסר חוק ומרמה, להתעסוק בסיבות המוסריים של עם ישר וישר מטבחו, עד שהלבנים מאימים להפוך לעריצים חסרי רון והשחורים לפושעים וצבעים? מרמה היא ההגנה הטבעית של החילש נגד החזק, והדרום השתמש בה במשמעות נגד כבושים; היום עלוי להיות מוכן לראות את הפולטרון השחור שלו מפניו את אותו כל' נשק פיפויות נגדו. וכמה טבעי הדבר! מותם של דנמרקosi ונט טרנור הוכח לכושי מזמן את חוסר התחוללתcoresי שבהגנה פיזית. הגנה פוליטית הופכת פחות ופחות, זמינה, והגנה כלכלית עידיין יעליה רק באופן חלק. אך ישנה הגנה גלויה בהישג יד – הגנת המרמה והחנופה, השכווע והשקר. זהו אותה הגנה שבה השתמשו איכרים ביום הביניים ושהותירה את חותמה על אופיים למשך מאות שנים. כיום,coresי הצעיר בדרום המבקש להצליח איינו יכול להיות גלי' לב ישר, ישר ובוטוח

בעצמו, אלא הוא מתפתחה مدى יום להיות שקט וזהיר, פוליטי וערמוני; עליו להחניף ולהיות נעים היליכות, לספוג עלבונות קטנים בחירות, לעצום עין מול עול; במקרים רבים מדי הוא רואה יתרון אישי ממשי במרמה ובשער. על מחשבותיו האמיתיות, על שאיפותיו האמיתיות, יש לשמר בלחישות; אסור לו לבקר, אסור לו להתלונן. סבלנות, ענווה ופיקחות חיבות, אצל צעירים שחורים אלו, להחליפ' דחף, גבריות ואומץ. עם הקבבה זו יש פתח כלכלי, ואולי' שלום וקצת שגשוג. ביל' זה יש מהומות, הגירה או פשיעה. ומצב זה אינו ייחודי לדרום ארצות הברית; האם אין זו הדרך היחידה שבה גזעים לא מפותחים זכו בזכות לחלק את התרבות המודרנית? מחיר התרבות הוא שקר.

מן הצד השני, בczפון הנטיה היא להציג את הרדיkalיות של הכהן. כשהוא מגורש מזכותו הטבעית בדרום על ידי מצב שכל סיב בטבעו הגלוי והתקיף מתוקם נגדו, הוא מוצא עצמו בארץ שהוא בקושי יכול להשתכר למחיה הגונה בתוך התחרות הקשה ואפליה הצעב. באותו זמן, באמצעות בית ספר וכתבי עת, דיןיהם והרצאות, הוא מתעורר ומצדק מבנה אינטלקטואלית. הנשמה, שהיתה כלואה ומדוכאת זמן רב, מתרחבת לפטע בחירות שנמצאה מחדש. מה הפלא שכל נטיה פונה להקצנה – תלונה רדייקלית, תרופת רדייקליות, הוקעהمرة או שתיקה צועמת. חלק שוקעים, חלק בעליים. הפושע והנהנתן עוזבים את הכנסתיה לטובת מאורת ההימורים ובית הבושת, וממלאים את משכנות העוני של שיקגו ובלטימור; המעדות הטובים יותר מבדלים עצם מחיי הקבוצה של לבנים ושחורים אחד, ומקיים אריסטוקרטיה, תרבויות ארכסימיסטיות, שביקורתה המרה עוקצת אך אינה מוצבעה על דרך מילוט. הם בבוז לפני הכניעה וההתרפסות של כoshi הדרום, אך אינם מציעים שום אמצעי אחר שבו מיעוט עני ומדוכא יכול להתקיים לצד אדוני. בתחום עמוק וחודה של המגמות וההצדמנויות של העידן שבו הם חיים, נשמתם מריה על הגול המוריד את הציעף בינויהם לבין העולם; ועם העובה שמרירות זו היא טבעיות ומצודקת רק משרתת את העצמות והופכת אותה למטריפה יותר.

בין שני הסוגים הקיצוניים של העמדה האתית שביקשתי להבהיר כך, מתנווד המון מיליון הכהנים, בczפון ובדרום; וחיהם ופעילותם הדתית נוטלים חלק בكونפליקט חברתי זה שבתוור שורותיהם. נסיבותיהם מטאצלות – לעיתים לקבוצות של מאmins קרים ואופנתיים, שאינם נבדלים בשום אופן מקבוצות לבנות דומות בלבד בצעע עורם; לעיתים למוסדות חברתיים ועסקיים גדולים המספקים את הצורך במידע ובשיעור של חבריהם, תוך התchmodקות זהירה משאלות לא נעניות בתוך העולם השחור ומהוצה לו, ומטיפים למעשה אם לא במפורש: Dum vivimus, vivamus (בעודנו חיים, הבה נחי).

אר מakhir כל זה עדין שורה בשתייה הרגש הדתי העמוק של הלב הכהני האמייטי, העוצמה הגועשת והבלתי מודרכת של NAMES אנטז חזקות שאיבדו את כוכב המנחה של העבר ומחפשותليلת הגודל אידיאלי דתי חדש. ים אחד TABOA התהעוררות, כאשר המרץ העוצר של עשרה מיליון NAMES ישטוף ללא מעורר אל עבר המטרה, אל מחוץ לגיא צלמות, שבו כל מה שהופך את החיים לראויים – חירות, צדק וזכות – מסומן בתווית "ללבנים בלבד".

.יא.

על מות הבכור

הו אחות, אחות, בכורך פילד'

הדים האוחזות והרגלים הפועעות בעקבותיה,

קול דמי הילד הזעיקים עדין,

מי זכרני? מי שכךני?

את שכחת, הוא סונגיית הקיז,

אר העולם יכלה בעת אשכח אני.

"בְּנֵי לִידָךְם", שיר פיסת הניר הצהובה שרפרפה אל חדרי בבוקר אוקטובר חום אחד. אז התעורר פחד האבות באפרואות עם חדשות היצירה; תהיתי כיצד הוא נראה ומהי תחושתו – מהן עינויו, וכייז שיערו מפתל ומתקמת. וביראה חשבי עלייה – היא שינה עם המות כדילקרוע בן-צ'ר מתחת לבבה, בעוד אני נדדי ולא דעת. נחפזתי אל אשתי וילד, משך לעצמי בחצי תמייה, "אישה וליד?" – נחפץ מהר ומהר יותר מסירה ומקרנות קיטור, עם זאת נאלץ תמיד להמתין להם בקוצר רוח; הרחק מהעיר קשת-הקל, הרחוק מהים המנצנץ אל גבעות ברקשייר של היישובות בעצב ושומרות על שער מסצ'וסטס.

במעלה המדרגות רצתי אל האם החיוורת והтинוק המ'יבב, אל המקדש שעלה מזבחו הציעו חיים את עצםם, לבקשתי, כדי לזכות בחיים – זכו. מהו היוצר הקטנטן חסר הצורה הזה, היללה שזה עתה נולדה מעולם לא ידוע – שculo' ראש וקול? אני מטפל בו בסקרנות, ומתבונן במובכה במיצמו, בנשימתו ובויטושו. לא אהבתו אותו אז; הוא נראה כדבר המגוחך לאחוב; אך אותה אהבתו, את האם-הנעירה שלו, זו שראיתי בעת נפתחת צהורה הבוקר – האישה שעבירה טרנספיגורציה. דרכה הגעתית לאחוב את היוצר העזיר כל שהתחזק; ככל שנשמהו הקטנה נפתחה ביצוע, בזעקה ובמליה חזיה, וככל שעיניו קלטו את הברק וההבקש של החיים. כמה יפה הוא היה, עם בשרו בגון הזית ותלתי הזהב הכהים, עיניו הממצגות כחול וחום, איבריו הקטנים והמושלמים, והקימור הרך והחווני שדמה של אפריקה ייצק בתווי פנוי החזקתי אותו בזרועותי, ולאחר שהתרחקנו מאוד מביתנו הדרומי – החזקתי אותו, והבטתי באדמה האדומה והלווטת של ג'ורג'יה ובעיר חסרת הנשימה של מאה הגבעות, וחשתתי אי-שקט עמוס. מדוע היה שיערו צבוע בזהב? אותן רע היה שיער זהב בחו". מדוע לא מחוץ החום שבינו את הכלול והמית אותו? – שהרי חומות היו עיני אביו, עיני אב-אביו. וכן, בארץ קו-הצבע, ריאתי את צלו של הצעיף נופל על תינוק.

בתוך הצעיף הוא נולד, אמרתי; ושם בתוכו הוא יהיה – כושי ובנו של כושי. נושא בראש הקטן ההוא – אה, במרירות! – את הגאותה הבלתי מוכנעת של גזע ניצוד; נאחז ביד הקטנה והגומתית ההיא – אה, בלאות! – בתקווה שאינה חסרת סיכוי אך היא נטולת תקווה; ורואה בעיניהם הבהיות וההתוהות הללו המיצאות לנשמה! ארץ שחרותה היא עבורנו לעג וחופשה הוא שקר. ריאתי את צל הצעיף חולף מעל תינוק, ריאתי את העיר הקרה מתנשאת מעל האדמה האדומה כדם. הצדדי את פני אל לחוי הקטנה, הריאתי לו את יlid-הכוכבים ואת האורות המנצנצים כשהחלו להbzיך, והשקטתי בשיר-ערש את האימה חסורת המילים של ח'.

כח חסון וסמכותיו הוא גדול, כה מלא בחיים טובים, כה רוטט מהחוכמה הבלתי מדוברת של חיים המרוחקים אך שמונה עשר חודשים מן הח'ים-הכוכבים – לא הינו רוחקים מסגידה להתגלות אלהית זו, אשתי ואני. חייה שלה נבנו וועצבו על הילד; הוא צבע כל חלום שלה והפרק כל מאמץ שלה לאידיאל. שום ידים מלבד ידיה לא יגעו ויקשטו את האיברים הקטניים הללו; שום שמללה או מלמלה לא יגעו בהם אם לא יגעו אצבעותיה; שום קול מלבד קולה לא יוכל לשדרו אל ארץ החלומות, והוא והוא ייחד דברו שפה רכה ולא ידועה ובה התייחדו. גם אני הרהרתי מעלה מיטתו הלבנה והקטנה; ריאתי את חלום אבותי השוחרים מתקדם בצד נסוף בפנטזיה הפראית של העולם; שמעתי בקולו התינוקי את קולו של הנביה שעתידLKוקם בתוך הצעיף.

וכך חלמנו ואהנו ותכנו בסטי' ובחורף, ובלהט המלא של האביב הדרומי האור, עד שהרוחות החמות התגלאו מהמפץ המצחין, עד שההורדים רעדו והמשש הדוממת והקשוחה הרעדיה את אורה הנורא מעלה גבעות אטלנטה. ואז לילה אחד רגליו הקטנות פסעו בעיפות אל המיטה הלבנה הקטנה, והידים העזירות רעדו; ובנים חמים וסמווקים התהפקו על הכרית, יידענו שהתינוק חולה. עשרה ימים הוא שכב שם – שבעה חתוף ושלושה ימים אינטנסיביים, דווער, הולך ודוער. בשמהה סודה אותו האם בימים הראשונים, וצקהה אל תוך העינים הקטנות שחייכו בחזרה. ברוח ריחפה אז סביבו, עד שהחומר נס והפחיד רבע לצד המיטה הקטנה.

از היום לא تم, והיללה היה אימה ללא חלום, והשמחה והשינה חמקו מאייתנו. אני שומע כעת את הקול ההוא בחצחות הקורא לי מתוך טראנס עמוס וחסר חלומות – זעק, "צל המות! צל המות!" החוצה אל אור הכוכבים זחלתי, לעורר את הרופא המאפייר – צל המות, צל המות. השעות רעדו הלאה; הלילה הקשיב; השחר הנורא

החליק יצור עייף על פני אור המנורה. אז שנוו לבדנו הבטנו בילד כשהוא פונה אלינו בעיניהם גדולות, ופושט את ידי הדקיקות כחותים – צל המותן ולא הוציאנו מילה, ופנינו משם.

הוא מת לעת ערבית, כשההמש רבצה כיגון עמוק מעלה הגבעות המערביות, עוטה צעיף על פניה; כשההרוחות לא דיברו, והעצים, העצים היוצרים הגдолים שאהוב, עמדו ללא תנועה. ראתה את נשימתו פועמת מהר יותר, עצרת, ואז נשמטה הקטנה זינקה ככוכב הנודד בלילה והותירה עולם של חסיכה בעקבותיה. היום לא השתנה; אותן עצים גבוהים הציצו בחולנות, אותו شب יירוק נצץ בשמש השוקעת. רק בחדר המותן התפלל הדבר מעורר הרחמים ביותר בעולם – אם שכלה.

איןני משתמש. אני כהה לעבודה. אני משתמש לחיים מלאי מאיץ. אני פחדן, שיירתע בפני הסתערותה הגסה של הסערה, אף לא אירתע בפניו צלו הנורא של הצעיף. אך הקשבר, הוא מותן! האם אין ח"י אלה קשים מספיק – האם הארץ העמומה הזאת המותחת את קורי הלג שלה סביבי אינה קרה מספיק – האם כל העולם שמעבר לארבעת הקירות הקטנים הללו אינו חסר רחמים מספיק, שהייב היה לתהיכנס הנה – אתה, הוא מותן? סביר בראשי הסערה הרועמת הכתה��ול חסר לב, והעיר המטורף פעם בקללות החלשים; אך מה היה אפשר לומר, בתוך ביתך לצד אשתי ובני התינוק? האם קינאת כל כך בפניה אחת קתנה של אושר שהיה חייב להיכנס לשם – אתה, הוא מותן?

חיים מושלים היו לו, ככל שמחה ואהבה, עם דמעות להבהירים – מתחקים חיים קיז על גdots הհזוטונייק. העולם אהב אותו; הנשים נישקו את תלתליו, הגברים הביטו בכובד ראש בעיניו המופלאות, והילדים ריחפו ופרפרה סביבו. אני יכול לראותו כתעט, משתנה כשמיים מצחוק נוצץ להזעפות פנים כהות, ואז למחשבה תוהה בעודו מתבונן בעולם. הוא לא ידע קו-צבע, יקיר מס肯 – והצעיף, אף שהטיל עליו כל, טרם החשייך חצי ממשו. הוא אהב את הגברת הלבנה, הוא אהב את המינקת השחורה שלו; ובועלמו הקטן המתהלך נשומות בלבד, ללא צבע ולא כסות. אני – יפה, כל בני האדם – גדולים יותר וטהורים יותר בזכות הרוחב האינסופי של אותם חיים קטנים אחדים. היא שבפטשות הראייה שלה רואה מעבר לכוכבים אמרה כספרה: "הוא יהיה מאושר שם; הוא תמיד אהב דברם יפים". ואני, הבור בהרבה, עיור בגל הרשת שארגי בעצמי, ישב בלבד שוחר מילים וממלמל: "אם הוא עדין קים, והוא שם, וישנו שם, הלואו ישיה מאושר, הוא גורל!"

עליז היה בוקר קבורתו, עם ציפור ושיר ופרחים ריחניים. העצים לחשו לעשב, אך הילדים ישבו בפנים מושתקים. ועם זאת זה נראה כיום רפואי לא מוצאות – חזין תעטועים של החיים. נדמה היה שהוא מקרושים ברוחב לא ידוע מחורי צורו לבן וקטן של פרחים, עם צלו של שיר באוזניים. העיר העמוסה המה סביבונו; הם לא אמרו הרבה, אוטם גברים ונשים חיורי פנים ומחרדים; הם לא אמרו הרבה – הם רק היציאו ואמרו, "ניגרים!"

לא יכולנו להטמין באדמה שם בג'רג'יה, כי האדמה שם אדומה באופן מוזר; لكن נשאנו אותו צפונה, עם פרחינו יידי הקטנות המקופלות. לשואו! לשואו! – כי היכן, אלהים! תחת שמי'ר הכהולים והרחבים יnoch תינוקי הכהה בשלום – היכן ששוכנת יראת כבוד, טוב, וחירות שהוא חופשית?

כל אותו יום וכל אותו לילה רבצה שמחה נוראה בלב – לא, אל תאשימוني אם אני רואה את העולם כך בחסכה מבعد לצעיף – ונשمتה לוחשת לי תמיד ואומרת, "לא מת, לא מת, אלא נמלט; לא עבד, אלא חופשי". שום נבזהות מרה לא תbehיל כתעת את לב התינוק שלו עד שימושות מותח, שום לעג לא ישגע את ילדותו המאושרת. כסיל הייתה לחשוב או לרצות שנשמה קתנה זו תגדל חנוקה ומעוותת בתוך הצעיף! יכולתי לדעת שאוטו מבט הקטן המעוור בתלתלים לא שכנה כל אותה גאותה פראית של קיימ שאביי בקושי הצליח למוחץ לבבו שלו? שהרי לשם מה, באמת, ידקק כושי לגאותה בתוך ההשלכות המתווכנות של חמשים מיליון חברים? היב מיהרת,بني, לפניו שהעולם כינה את שאייפתך חוצהפה, החשיב את אידיאלך כבלתי ניתנים להשגה, ולימד אותך להתכווף ולהשתחוות. טוב בהרבה הריק חסר השם זהה שעוצר את חי מאשר ים של יגון עבור.

מילים בטלות; הוא אולי היה נושא את משאו באומץ רב מאייתנו – אכן, ומוצא אותו קל יותר يوم אחד; שהרי בוודאי אין זה הסוף. בוודאי עוד יפציע בוקר אדריכלשה שיסיר את הצעיף וישלח את הכלואים

לחופשי. לא עבורי – אני אמות בכבלי – אלא עבר נשות צערות ורענותות שלא ידעו את הלילה ומתעוררות לבוקר; בוקר שבו בני אדם שואלים על העובד לא "האם הוא לבן?" אלא "האם הוא יכול לעבוד?"; כשבני אדם שואלים אמנים לא "האם הם שחורים?" אלא "האם הם יודעים?". בוקר זהה עשוי להיות, בעוד שנים רבות וארכות. אך כתת מילל, על אותו חוף אף בתוך הצער, אותו קול עמוק: "עליך לשובתך!" ועל הכל ויתרתי לפאותה פקודה, ובמעט תלונה – על הכל מלבד אותה דמות צעריה ויפה השוכבת בדור כה רב נשואה למאות בקי שבניתי".

אם מישחו היה חיב לлечת, מדוע לא אני? מדוע לא אוכל לנוח Mai-Shakt זה ולישון מיקיצה רחבה זו? האם לא היה כור המצרף של העולם, הזמן, בידיו הצערות, והאם זמני שלי אינו דועץ? האם ישנים כה הרבה פעולים בכרם שהבטחה יפה זו של גוף קטן זה יכללה להיזרך בקהלות כזו? האומללים מבני גזע הממלאים את סמטאות האומה יושבים ללא אב ולא אם; אך האהבה ישבה לצד עיריסטו, ובאזורנו המתינה החוכמה לדבר. אולי כתה הוא מכיר את האהבה-הכלולת, ואין זוקק להיות חכם. ישן, אם כן, ילד – ישן עד שאישן אני ועתורך ל科尔 תינוק ולמכתם הבלתי פוסף של رجالים קטנות – מעל לצער.

.יב.

על אלכסנדר קראמל

אֶذ מִן הַשְׁפָרְגָּדָמָה בֵּיהֶכְיָה כִּי בָּאוּ, אֶךְ בְּעַמְעֻם
כִּמְעָבֵר לְגַבּוֹלֹתְתְּכָלָל,
כִּהְדָּאֵחֲרוֹן שֶׁל זָעַקה גְּדוּלָה,
צְלִילִים, כְּאָלוּ עִיר נָאוּה בִּיתָה לְקֹול אָחֵד
סְבִיב לְמַלְךָ הַשְׁבָּמְלָחָמָתִי.
טְנִיסָן.

זהו סיפורו של לב אנושי – מעשה בנער שחור שלפני שנים רבות מאוד החל להיאבק בחיים כדי שיוכל להכיר את העולם ולהכיר את עצמו. בשלושה ניסיונות הוא פגש באותו דיונוט אפלות שנפרשו אפורות וקוזרות בפני עינוי המשתחאות של הילד: פיתוי השנאה, שניצב מול השחר האדום; פיתוי הייאוש, שהחשיך את שעת הצהרים; ופיתוי הספק, ההזחול תמיד עם דמדומי הערב. מעל לכל, עליו לשובע על העמקים שחזה – גיא ההשפלת וגיא צלמות.

ראיתי את אלכסנדר קראמל לראשונה בטקס סיום בוילברפורט, בתוך המולת הקרה והדוחק. גובה, שבריריו וshoreו הוא עמד, בכבוד פשוט ובראש מובהקת של חינוך טוב. שוחחת עמו בנפרד, במקום שבו סערה הנואמים הצעריים והנמרצים לא יכול להזיק לנו. דיברתי אליו בנים-וס, אחר כך בסקרנות, ואז בהיותות, כשהתחלתי לחוש את עדינות אופיו – אדיבותו הרוגעה, מתיקות כחovo והמיוזג הנאה שבו בין התקווה לאמת של החיים. אינסטינקטיבית קידתי בפני איש זה, כפי שקדמים בפני נביי' העולם. הוא נראה כחוצה כלשהו, שבא לא מן העבר הארגמני ולא מן העתיד האפור, אלא מן ה"עכשוו" הפועם – אותו עולם לועג שנראה לי בביטחון כה בהיר ואפל, כה נשגב ונקלה. שמנים שנה ננד באותו עולם שלו, בתוך הצער.

הוא נולד עם פשרת מיזורי ושכבר גוסס בתוך הדי המלחמה במיליה ובאל-קאנוי: זמינים סוערים לחיות בהם, זמינים שאפל להבית עליהם לאחר, ואפל עוד יותר לצפות מהם קידמה. הנער השחור-הפנים שהשתהה מעל הבוץ והגולות שלו לפני שבעים שנה ראה אופקים מתמיינים כשהבית במודד העולם. ספינת העבדים עדיין גונחה על פני האוקיינוס האטלנטי, זעקות עומות הכבידו על משב הרוח הדורמי, והאב השחור הגדול לחש

סיפורים אכזריות מטוריים באזנים הצעירות הללו. מפתח הדלת הנמוך צפיה האם בשתייה לבניה המשחק, ועם רדת החשיכה חיפשה אותו בלהיותו שמא הצללים ישאו אותו אל ארץ העבדים.

כך פעל מוחו הצעיר, נרתע ויעיב בסקרנות חזון של חיים; ובמרכזו אותו חזון ניצבה תמיד דמות כהה אחת בלבד – תמיד עם הארשת הקשה והעה של אותו אב מר, ודמות שצנחה בקפלים עצומים וחסרי צורה. כך צמח פיתוי השנאה והטייל כל על הילד הגדל – גולש בלטאל תוך חוקו, דזהה אל תוך משחקו, ואוחז בחולמותו ביום ובלילה בסערה גסה ופראית. וכן שאל הנער השוחר את השמיים, המשם והפרח את ה"למה?" שלעולם לא נעה; וככל שגדל, לא אהב לא את העולם ולא את דרכי הגסות.

פיתוי מוזר עברו לצד, אולי תהשבו; ובכל זאת בארץ רחבה ידים זו כיום, מיליון ילדים כהים מהררים מול אותו פיתוי ממש, וחשים את זרעוותיו הקורות והמצמרות. עבורם, אולי, מישחו ירים ים אחד את הצעיף – יבוא ברכות ובשמחה אל תוך אותם חיים קטנים ועצובים ויבריש את השנאה המכובידה הלאה, בדיק כפי שבריה גrin פסע אל תוך חייו של אלכסנדר קראמל. ובפני האיש היישר וטוב הלב, הצל נראה אף פחות. לבריה גrin היה בית ספר במחווז אוניבידה שבניו יורק, עם עשרים נערים שובבים. "אני הולך להביא הנה נער שחור כדי לחנכו", אמר בריה גrin, כפי שرك תמהוני ולוחם למען ביטול העבדות היה מעז לומר. "אהו!" צחקו הנערים. "כן", אמרה אשתו; ואלכסנדר בא. פעם אחת לפני כן חיפש הנער השוחר בית ספר, נדף, בקרוב, וברוב, ארבע מאות מילים במעלה ני המפשיר החופשית, אל כנען. אך האיכרים יראי השמיים רתמו תשעים זוגות שורדים אל בית הספר של הלוחמים לביטול העבדות וגררו אותו אל מרכז הביצה. הנער השוחר השתרר לו שם הלאה.

המאה התשע-עשרה הייתה המאה הראשונה של הסימפתיה האנושית – העידן שבו התחלנו להבחין באחרים, בתמייה-מה, באותו ניצוץ אלוהי נעללה שאנו מכנים "עצמ"; כאקרים ואיקרים,ணודים וגנבים, ומילוניים – לעתים – כושים, הפכו לנשומות פועמות שחיהן החמים והרטוטים הגיעו בנו כה מקרוב עד שכמעט נעתקה נשימתנו מהפתעה, בזעקה: "גם אתה! האם ראת גם אתה את היגן ואת המים העוכרים של חוסר התקווה? האם ידעת חיים?" ואז, חסרי אונים, הצטנו אל אותם עלמות-אחרים, וילמן: "הוא עולם העולמות, כיצד יעשה אותם האדם לאחד?"

כך, באותו בית ספר קטן באוניבידה, באה לאוותם תלמידים התגלות של מחשבה וכמייה תחת עור שחור אחד, עליה לא חלמו לפני כן. ואל הנער הבודד בא שחר חדש של סימפתיה והשראה. הדבר הצליל וחסר הצורה – פיתוי השנאה שריחק בינו לבין העולם – הפרק חלש יותר ופחות מאים. הוא לא נעלם לחלוון, אלא התפזר ונותר סמיר בשוליים. מבעדו ראה הילד כתע לראשונה את הכהול והזהב של החיים – בדרך שיטתוף המשמש שרצתה בין שמיים וארץ עד שבקו חיור ורוטט אחד הם נפגשו והתנשקו. חזון של חיים בא אל הנער הגדל – מיסטי, מופלא. הוא הרים את ראשו, התמתח, ונשם עמוק מן האוויר החדש והרענן. שם, לאחרי היערות, שמע קולות מוזרים; ואז, מנצחים מבعد לעצם, ראה הרוחק הרוחק את ההמוניים השחומיים של אומה הקוראת – קוראות בעמימות, קוראות בקהל גדול. הוא שמע את צלול שלשלותיהם השנוא; הוא חש אותם מתכווצים וזוחלים, ובתוכו עלה מהאה ונבואה. והוא חגר את מותני לכת במודר העולם.

קול וחוזן קראו לו להיות כומר – חוזה שיזוביל את אלו שלא נקרו אל מחוץ לבית העבדים. הוא ראה את ההמון חסר המנהיג פונה אליו כערבול של מים מטוריים – הוא פרש את ידיו בלהיותו, ואז, בעודו פורש אותו, לפטע שטף על פני החוזן פיתוי הייאוש.

הם לא היו אנשים רעים – בעית החיים אינה בעיתם של הרעים – הם היו אנשים רגועים וטובים, בישופים של הכנסתיה האפוסטולית של אלוהים, ושואפים אל הצדק. הם אמרו באיטיות: "זה הכל טבעי מאד – זה אפילו ראוי לשבח; אך הסמין התיאולוגי הכללי של הכנסתיה האפוסטולית אינו יכול לקבל כושי". וכשהוא דמות דקה, חצי-גרוטסקית, עדין פקדה את דלותותיהם, הם הניחו את ידיהם בטוב לב, בחזי עצב, על כתפיו אמרו: "עכשו – כמובן – אנחנו יודעים איך אתה מרגיש לגביו זה; אבל אתה רואה שזה בלתי אפשרי – ככלומר – וזה בטרם עת. מתישחו, אנו מקווים – מקווים בכנות – שככל הבדיקות הללו ייעלמו; אך כתע העולם הוא כפי שהוא".

זה היה פיתוי הייאוש; והאיש הצעיר נלחם בו בעקשנות. צל כבד ריחף ליד אוטם אולמות, מפץיר, טווען, דורש קבלה בחציicus, עד שבאה ה"לא" הסופית; עד שבני אדם הדפו את המטריד משם, תייגו אותו ככסיל, כבלתי הגינוי וכחסר שיקול דעת, כמורד שווה נגד חוק האלוהים. ואז מתעורר אותו חזון מפואר דער כל הזרה לאיטו, והותיר ארץ אפורה וקשוחה המתגללת תחת ייוש קודר. אפילו הידיים הטובות שנפרשו אליו מתור מעמקי אותו בוקר עמוס נראו רק כחלק מהצללים הסגולים. הוא ראה אותן בקור ושאל: "מדוע עלי להתאמץ בחסיד מייחד כאשר דרכו של עולם סגורה בפניי?" אף הידיים המשיכו להמריצו בעדינות – ידי של ג'ון ג'י' הצעיר, בנו הנצע של אותו אב נועז; ידים של האנשים הטובים מבוטסן, אותה עיר חופשית. ובכל זאת, שדרך להונת הכנסתיה נפתחה בפניו לבסוף, הענ נותר שם; ואפילו כשבסנט פול הישנה הרימ הבישוף היישש את זרועותיו הלבנות מעל הדיאקון הכספי – אפילו אז המשא לא הוסר מלבד זה, כי זוהר חלף מן הארץ.

עם זאת, האש שבה עבר אלכסנדר קראמל לא בערה לשוא. באיטיות ובמתינות רבה יותר שב אל תוכניתו חיו. בביטחוןיות הרבה יותר למד את המצב. עמוק מתחת לעבדות ולשעבוד של העם הכספי ראה את חולשותיהם הגורליות, שאוותן הדגישו שנים ארוכות של יחס רע. המחשוך באופי מוסרי חזק, בצדק בלתי מתאפשר, היה לדעתו מגעתם הגדולה, וכך יתחל. הוא יאוסף את הטוביים שבבעמו אל תוך קפלה אפיקומפלית קטנה ושם ינהייג, לימד וייתן להם השראה, עד שהshawor יתפשט, עד שהילדים יגדלו, עד שהעולם יקשייב, עד ש—עד ש—ואז על פני חלומו הבליח זוהר דורך קלשו של אותו חזון נוערים ראשון – רק זוהר דורך, כי זוהר חלף מן הארץ.

יום אחד – היה זה ב-1842, והאביב נאבק בעליות ברוחות מאי של ני אינגלנד – הוא עמד לבסוף בקפלה שלו בפרובידנס, כומר של הכנסתיה. הימים חלפו, איש הדת הצעיר והכהה עמל; הוא כתב את דרישותיו בזיהות; הוא נשא את תפילהתו בקהל רך ורציני; הוא פקד את הרוחות ופנה לעברי האורת; והוא ביקר את החולמים וכרע ברך לצד הגוססים. הוא עבד וعمل, שבוע אחר שבוע, יום אחר יום, חדש אחר חדש. ובכל זאת, מחודש לחודש התמעטה הקהילה, משובע לשבעה הדהדו הקירות החלולים בחודות הרבה יותר, מימים לימים הקריות הפכו פחותות ופחותות, ומימים ליום ניצב הפיתוי השלישי של השישי ברור יותר ויתר בתוך הציעף; פיתוי, בכivel, עדין ומהיר, עם שמצ שאל לעג בטוני החלקלקים. תחילתה הוא בא במרקלה, במקצת של קול: "אה, אנשיים צבעוניים? כן." או אולי בבירור רב יותר: "למה אתה מצפה?" בקהל ובמחווה שכן הספק – פיתוי הספק. כמה שנה אותו, וזעק נגדו בזעם! "כמובן שהם מסוגלים", קרא; "כמובן שהם יכולים ללמידה ולהתאמץ ולהשיג—" ו"כמובן", הוסיף הפיתוי ברכות, " הם אינם עושים דבר מעין זה". מכל שלושת הפיתויים, זה פגע עמוק מכל. שנאה? הוא כבר גדול מעבר לדבר ילדותי שכזה. ייוש? הוא חישל את זרוע ימינו נגדו, ונלחם בו במרכ של נחישות. אך להטיל ספק בערך עבודות חייו – להטיל ספק בגורלו וביכולתו של הגזע שנשנתו אהבה כיוון שהיא של; למצוא דלות אדישה במקום ממש נלהב; לשמעו את שפטו של לוחשות, "לא אכפת להם"; הם אינם יכולים לדעת; הם צאן לטבח – מדוע תשליך פניניך בפני חזירם?" – זה, זה נראה יותר משיכול אדם לשאת; והוא סגר את הדלת, ושקע על מדרגות המזבח, והשליך את גלימתו על הרצפה והתപטל.

קרני שמש הערב גרמו לאבק לركוד בקפלה הקודרת כאשר קם. הוא קיפל את בגדי הכהונה שלו, הניח את ספרי המזמורים וסגר את התנ"ר הגדל. הוא יצא אל הדמדומים, הביט לאחריו על דוכן המטיף הקטן והצר בחיר עיף, ונהל את הדלת. אך צעד בזריזות אל הבישוף, וסייע לבישוף את מה שהבישוף כבר ידע. "נכשלהת", אמר פשוט. וושאב אומץ מן הוויידי, הוסיף: "מה שאני צירך הוא קהל רחב יותר. יש כאן מעט יחסית כושים, ואולי אינם מהסוג הטוב ביותר. עלי ללקת מקום שבו השדה רחב יותר, ולנסות שוב". لكن שלח אותו הבישוף לפילדלפיה, עם מכתב לבישוף אונדרדוןק.

הבישוף אונדרדוןק התגורר בראש מדרגות לבנות – גבה קומה, בעל פנים אדומות, ומחברים של כמה קונטראים מרתקים על השלשת האפוסטולית. היה זה לאחר ארוחת הערב, והבישוף התקין עצמו לשעה נעימה של הגות, כשפעמוני הדלת חייב היה לצלצל, ועל תוך חדרו של הבישוף חיבים היו להתפרק מכתב וכושי דק וגמלוני. הבישוף אונדרדוןק קרא את המכתב במהירות והזעיף פנים. למרבה המזל, דעתו כבר הייתה ברורה בנקודה זו; הוא החליק את מצחו והבט בקראמל. אז אמר, לאט ובחשיבות: "אקבל אותך לדיקסיה זו בתנאי אחד: שום כומר כושי לא יוכל לשבת בוועידת הכנסתיה של', ושום הכנסתיה כושית לא תבקש יציג שם".

לפעמים אני מדמיין לעצמי את התמונה הזו: הדמות השחורה השבירית, הממוללת בעצבנות את כובעה בפני כרסו המסיבית של הבישוף אונדרדזנק; מעילו המרופט מושלך על רקע עץ הכהה של מדף הספרים, שם "ח' הקדושים המוענים" של פוקס נח בנחת לצד "חובת האדם השלמה". נדמה לי שאני רואה את עיניו הרחבות של הכוshi נודדות מעבר בלבד המחוור של הבישוף אל המקום שבו דלותות הזוכיות של הארון זהירות באור המשמש. זבוב כחול קטן מנסה לחצות את חור המגעל הפעור. הוא צועד בזריזות לעברו, מציך אל התהום במין סוג של הפתעה, ומחקкар את מהותיו בהרהור; אז הוא בוחן את מעמקיו, ומשמוץואו אוטם חסר תחתית, נסוג לאחר מכן. הקומר כהה-הפנים מוצא עצמו תהאה אם גם הזבובפגש את גיא ההשפלה שלו, ואם יצלו לתוכו – והנה! הוא פורש את כנפיו הצעירות ומזמץ לוי בעליונות אל הצד השני, מותיר את הצופה חסר כנפים בלבד.

از נפל עליו כל כובד משאו. הקירות העשירים התרחקו, ולפניו נפרשה הערבה הקרה והגסה המתפתלת לאורך החיים, ח齊יה לשניים בידי רכס גרניט עבה אחד – כאן, גיא ההשפלה; שם, גיא צלמות. ואני ידע איזה מהם אף יותר – לא, איני יודע. אך זאת אני יודע: באותו גיא של השפלים עומדים כולם מיליון אנשים שחוממים, שהיו מוכנים ברצון

"...לשאת שוטים, קלון של זמן,

עוולות נוגש, בוזם של גאותנימ,

מכאוב אהבה דחויה, סחבת דין,

גבאות שררה, וביערות הבוז

אשר סופג מופת סבלני מיד נבלים", —

כל זאת וייתר היו נושאים אילו רק ידעו שזו הירבה ולא דבר פחות ערך מזה. כך גאתה המחשבה בתוך אותו חזה שחזור ובודד. הבישוף חכח בגרונו באופן רמנני; ואז, משנזכר שבאמת אין לו מה לומר, נמנע בהתחשבות מלומר דבר, רק ישב והקיש ברגלו בחומר סבלנות. אך אלכסנדר קראמל אמר, לאט ובסכבות: "לעולם לא אכנס לדיקסיה שלך בתנאים כאלה". ובאומרו זאת, פנה ו עבר אל גיא צלמות. יכולתם להבחין רק בGESSE הפייזית, בגין המרוסק ובשיול הטורדי; אך בנסיבות זו שכן מותם עמוק מזה. הוא מצא קפלה בניו יורק – כנסיית אביו; הוא עמל עבורה בעוני וברעב, בזוי על ידי חברי הcamarists. כמעט ביאוש, נدد מעבר לים, קבץ בידים מושטות. אנגלים לחצו אותן – וילברפורט וסטנלי, טירול אוינגלס, ואפילו פרואד ומוקלי; סר בנג'מין ברודי הצע לומת זמן-מה בקווינץ קולג' שבקיימברידג', שם השתאה, נאבק על בריאות גופו ונפשו, עד שקיבל את תוארו ב-53'. עדין חסר מנוחה ולא מסופק, פנה אל אפריקה, ובמשך שנים ארוכות, בתוך שרכי מבריח העבדים, חיפש שמיים חדשים וארץ חדשה.

זהו סיפורו של לב אנושי – מעשה בנויר שחזור שלפני שנים רבות מאד החל להיאבק בחיים כדי שיוכל להכיר את העולם ולהכיר את עצמו. בשלושה ניסיונות הוא פגש באותו דינוט אפלות שנפרשו אפורות וקודרות בפני עינו המשתאות של הילד: פיתוי השנאה, שניצב מול השחר האדום; פיתוי הייאוש, שהחשיך את שעת הצהרים; ופיתוי הספק, ההזחול תמיד עם דמדומי הערב. מעל לכל, עליכם לשמע על העמקים שחצה – גיא ההשפלה וגיא צלמות.

ראיתי את אלכסנדר קראמל לראשונה בטקס סיום בוילברפורט, בתוך המולות הקהה והדוחק. גובה, שבריריו וחוריו הוא עמד, בכבוד פשוט וברארשת מובהקת של חינוך טוב. שוחחת עמו בנפרד, במקום שבו סערת הנאמים הצעירים והנמרצים לא יכול להזיק לנו. דיברתי אליו בנימוס, אחר קר בסקרנות, ואז בלתיות, כשההתחלתי לחוש את עדינות אופיו – אדיבותו הרגועה, מתיקות כוחו והמיוזג הנאה שבו בין התקווה לאמת של חיים. אינסטינקטיבית קדתי בפני איש זה, כפי שקדים בפני נבייאי העולם. הוא נראה כחוזה כלשהו, שבא לא מן העבר הארגמני ולא מן העתיד האפור, אלא מן ה"עכשווי" הפועם – אותו עולם לועג שנראה לי בביטחון כה בהיר ואפל, כה נשגב ונקלה. שמנים שנה נدد באותו עולם שלי, בתוך הציעף.

הוא נולד עם פשרת מיזורי ושכב גוסס בתוך הדי המלחמה במנילה ובאל-קאנִי: זמנים סוערים לחיות בהם, זמנים שאפל להבית עליהם לאחר, ואפל עוד יותר לצפות מהם קדימה. הנער שחר-הפנס שהשתהה מעל הבוץ והגאות שלו לפני שבעים שנה ראה אופקים מתמיינים כשהביט במורד העולם. ספינת העבדים עדין גנחת על פני האוקיינוס האטלנטי, עזקות עמודות הכביזו על משב הרוח הדרומי, והאב השחור הגadol לחש סייר אוクリות מטוריים באוזניים הצערות הללו. מפתח הדלת הנמוך צפתה האם בשתייה בבנה המשחק, עם רדת החשיכה חיפשה אותו בהיותו שמא הצללים ישאו אותו אל ארץ העבדים.

כך פעל מוחו הצער, נרתע ויעיב בסקרנות חזון של חיים; ובמרכז אותו חזון ניצבה תמיד דמות כהה אחת בלבד – תמיד עם הארשת הקשה והעה של אותו אב מר, ודמות שצנחה בקפלים עצומים וחסרי צורה. כך צמח פיתוי השנאה והטיל צל על הילד הגדל – גולש בלט אל תוך צחוקו, דוחה אל תוך משחקו, ואוחז בחולמותי ביום ובלילה בסערה גסה ופראייה. וכך שאל הנער השחור את השמיים, המשך והפרח את ה"למה?" שלעלום לא נעה; וככל שגדל, לא אהב לא את העולם ולא את דרכיו הגסות.

פיתוי מוזר עברו יلد, אולי תחשבו; ובכל זאת בארץ רחבה ידים זו כיום, מיליון ילדים כהים מהררים מול אותו פיתוי ממש, וחשים את צרוועטי הקורות והמצמרות. עבורם, אולי, מישחו ירים ים אחד את הצEIF – יבוא ברכות וبشמחה אל תוך אותם חיים קטנים ועצובים ויבריש את השנאה המכビידה הלאה, בדיק כפי שבריה גריין פסע אל תוך חייו של אלכסנדר קראמל. ובפני האיש היישר וטוב הלב, הצל נראה אף פחות. לבירה גריין היה בית ספר במחוז אונידייה שבניו יורק, עם עשרים וארבעים שובבים. "אני הולך להביא הנה נער שחור כדי לחנכו", אמר בירה גריין, כפי שرك תמהוני ולוחם למען ביטול העבדות היה מעז לומר. "אווה!" צחוק הנערים. "כ-ז", אמרה אשתו; ואלכסנדר בא. פעם אחת לפני כן חיפש הנער השחור בית ספר, נדף, בקורס וברבע, ארבע מאות מיל'ם במעלה ני המפשיר החופשית, אל כנען. אך האיכרים יראי השמיים רתמו תשעים זוגות שוורים אל בית הספר של הלוחמים לבטול העבדות וגררו אותו אל מרכז הביצה. הנער השחור השתתר לו שם הלאה.

המאה התשע-עשרה הייתה המאה הראשונה של הסימפתיה האנושית – העידן שבו התחלנו להבחן באחרים, בתמייה-מה, באותו ניצוץ אלוהי נעללה שאנו מכנים "עצמ"; כשאקרים ואיכרים, ונודים וגבנים, ומילוונרים – לעתים – כושים, הפכו לנשומות פועמות שחיהן החמים והרטוטים נגעו בינו כה מקרוב עד שכמעט נעתקה נשימתנו מהפתעה, בזעקה: "גם אתה! האם ראת גם אתה את היגון ואת המים העכוירים של חוסר התקווה? האם ידעת חיים?" ואז, חסרי אונים, הצטמן אל אותם עולמות-אחרים, וילמן: "הו עולם העולמות, כיצד יעשה אותם האדם לאחד?"

כך, באותו בית ספר קטן באוניידה, באה לאוטם תלמידים התגלות של מחשבה וכמייה תחת עור שחור אחד, עליה לא חלמו לפני כן. ואל הנער הבודד בא שחר חדש של סימפתיה והשראה. הדבר הצללי וחסר הצורה – פיתוי השנאה שרייח בינו לבין העולם – הפר חלש יותר ופחות מאיים. הוא לא נעלם לחלוטין, אלא התפזר ונותר סמיר בשוליים. מבעדו ראה הילד כתע לראשוona את הכהול והזהב של החיים – הדרך שתופת המשמש שרצתה בין שמיים וארץ עד שבקו חיור ורוטט אחד הם נפגשו והתנשקו. חזון של חיים בא אל הנער הגדל – מיסטי, מופלא. הוא הרים את ראשו, התמתח, ונשם עמוק מן האויר החדש והרעם. שם, מאחריו היררות, שמע קולות מוזרים; ואז, מנצחים מבעד לעצים, ראה הרחק הרחק את ההמוניים השחומיים של אומה הקוראת – קוראת בעימות, קוראת בקול גדול. הוא שמע את צלול שלשלאותיהם השנוא; הוא חש אותם מתכווצים וזוחלים, ובתוכו עלתה מחהה ונבואה. והוא חגר את מותני ללבת במורד העולם.

קול וחזון קראו לו להיות כומר – חזזה שיזוביל את אלו שלא נקרו אל מחוץ לבית העבדים. הוא ראה את ההמון חסר המנייג פונה אליו כערבול של מים מטוריים – הוא פרש את ידיו בהיותו, ואז, בעודו פורש אותו, לפטע שטף על פני החזון פיתוי הייאוש.

הם לא היו אנשים רעים – בעית החיים אינה בעיתם של הרעים – הם היו אנשים רגועים וטובים, בישופים של הכנסתיה האפוסטולית של אלוהים, ושואפים אל הצדק. הם אמרו באיטיות: "זה הכל טבעי מאד – זה אפילו ראוי לשבח; אך הסמינר התיאולוגי הכללי של הכנסתיה האפיסקופלית אינו יכול לקבל כושי". וכשהואתה דמות דקה, חצי-גרוטסקית, עדין פקדה את דלותותיהם, הם הניחו את ידיהם בטוב לב, בחצי עצב, על כתפי

ואמרנו: "עכשוו—כਮובן, אנחנו יודעים איך אתה מרגיש לגבי זה; אבל אתה רואה שזה בלתי אפשרי—כלומר—ובכן—זה בטרם עת. מתישחו, אנו מקווים—מקווים בכנות—שכל הבדיקות הללו ייעלמו; אך כתע העולם הוא כפי שהוא".

זה היה פיתוי הייאוש; והאיש הצער נלחם בו בעקשנות. צל כבד ריחף ליד אותם אולמות, מפץיר, טוען, דורש קבלה בחציicus, עד שבאה ה"לא" הסופית; עד שבני אדם הדפו את המטריד משם, תייגו אותו ככסיל, כבלתי הגינוי וכחסר שיקול דעת, כמורד שווה נגד חוק האלים. ואז מתעורר אותו חזון מפואר דער כל הזרה לאיטו, והותיר ארץ אפורה וקשוחה המתגלגת תחת "יאוש" קודר. אפילו הידים הטובות שנפרשו אליו מתוור עמוק'יו אותו בוקר עמוס נראו רק חלק מהצללים הסגולים. הוא ראה אותן בקורס ואשל: "מדוע עלי להתאמץ בהס'ן מייחד כאשר דרכו של עולם סגורה בפניי?" אף הידים המשיכו להמריצו בעדינות — ידיו של ג'ון ג'י' הצער, בנו הנוצע של אותו אב נועז; ידים של האנשים הטוביים מבוטון, אותה עיר חופשית. ובכל זאת, כשדרך לכהונת הכנסתיה נפתחה בפניו לבסוף, הען נותר שם; ואפילו כשבנט פול הישנה הרירים הבישוף היישש את זרועותיו הלבנות מעלה הדיאקון הקשי — אףיו אל המשא לא הוסר מלבד זה, כי זוהר חלף מן הארץ.

עם זאת, האש שבה עבר אלכסנדר קראמל לא בערה לשואו. באיטיות ובמתינות רבה יותר שב אל תוכניתו. בvikטוריות רבה יותר למד את המצב. עמוק מתחת לעבודות ולשעבוד של העם הקשי ראה את חולשותיהם הגורליות, שאוthon הדגישו שנים ארוכות של יהס רע. המחשוך באופי מוסרי חזק, בצד בלתי מתאפשר, היה לדעתם הגדולה, וכן יתחל. הוא יאסוף את הטוביים שבעמו אל תוך קפלה אפיקומפלית קטנה ושם ינהייג, לימד וייתן להם השראה, עד שההשאור יתפשט, עד שהילדים יגדלו, עד שהעולם יקשייב, עד ש—עד שואז על פני חלומו הבליח זוהר דער כלשהו של אותו חזון נערים ראשון — רק זוהר דוער, כי זוהר חלף מן הארץ.

יום אחד — היה זה ב-1842, והאביב נאבק בעליונות ברוחות מאי של ניו אינגלנד — הוא עמד לבסוף בקפלת שלו בפרובידנס, כומר של הכנסייה. הימים חלפו, איש הדת הצער והכהה עמל; הוא כתב את דרישותיו בזיהירות; הוא נשא את תפילהתו בקול רך ורציני; הוא פקד את הרוחבות ופנה לעובי האורת; הוא ביקר את החולמים וכרע ברך לצד הגוססים. הוא עבד וعمل, שבוע אחר שבוע, يوم אחר יום, חדש אחר חדש. ובכל זאת, מחודש לחודש התמעטה הקהילה, משבעו לשבעו הדהדו הקירות החלולים בחודות רבה יותר, מיום ליום הקריאות הפכו פחותות ופחותות, ומיום ליום ניצב הפיתוי השלישי בדור יותר בתוך הציעף; פיתוי, כביכול, עדין ומהיר, עם שמצ' של לעג בטוניו החקלקלים. תחילתה הוא בא במרקחה, במרקצ' של קול: "אה, אנשים צבעוניים? כן". או אולי בבירור רב יותר: "למה אתה מצפה?" בקול ובמחווה שכן הספק — פיתוי הספק. כמה שנא אותו, וזעק נגדו בזעם! "כמובן שהם מסוגלים", קרא; "כמובן שהם יכולים ללמידה ולהתאמץ ולהשיג" — "כמובן", הוסיף הפיתוי ברכות, "הם אינם עושים דבר מעין זה". מכל שלושת הפיתויים, זה פגע עמוק'ן כל. שנאה? הוא כבר גדול מעבר לדבר ידotti' שכזה. "יאוש"? הוא חישל את זרוע ימינו נגדו, ונלחם בו במרץ של נחישות. אך להטיל ספק בערך עבודות חייו — להטיל ספק בגורלו וביכולתו של הגזע שנש망תו אהבה כיוון שהיא שלו; למצוא דלות אדישה במקום ממאנ' נלהב; לשמעו את שפטו שלו לוחשות, "לא אכפת להם"; הם אינם יכולים לדעת; הם צאן לטבח — מדוע תשליך פניניך בפניי חזירים? — זה, זה נראה יותר משיכול אדם לשאת; והוא סגר את הדלת, ושקע על מדרגות המזבח, והשליך את גלימתו על הרצפה והתപטל.

קרני שמש הערב גרמו לאבק לركוד בקפלת הקודרת כאשר קם. הוא קיפל את בגדי הכהונה שלו, הניח את ספרי המזמורים וסגר את התנ"ך הגדול. הוא יצא אל הדמדומים, הביט לאחר דוכן המטיף הקטן והצר בחריר עייף, ונעל את הדלת. אז צעד בזריזות אל הבישוף, וסיפר לבישוף את מה שהבישוף כבר ידע. "נכשלה", אמר פשוט. ושובא אומץ מן הוידי, הוסיף: "מה שאינו צריך הוא קהיל רחוב יותר. יש כאן מעט יחסית כושים, ואולי אינם מסתוג הטוב ביותר. עלי ללקת מקום שבו השדה רחב יותר, ולנטשות שוב". لكن שלח אותו הבישוף לפילדלפיה, עם מכתב לבישוף אונדרדונק.

הבישוף אונדרדונק התגורר בראש מדרגות לבנות — גבה קומה, בעל פנים אדומות, ומחברים של כמה קונטראסים מרתקים על השלשלת האפוסטולית. היה זה לאחר ארוחת הערב, והבישוף התקין עצמו לשעה נעימה של הגות, כשפעמוני הדלת חיב היה לצצל, ואל תוך חדרו של הבישוף חיבים היו להתרץ מכתב

וכשי דק וgamloni. הבישוף אונדרדזנק קרא את המכתב במהירות והצעיף פנים. למרבה המזל, דעתו כבר הייתה ברורה בណקודה זו; הוא החליק את מצחו והבט בקראמל. אז אמר, לאט ובחשיבות: "אקבל אותך לדיקסיה זו בתנאי אחד: שום כומר כשי לא יוכל לשפט בועידת הכנסתה של", ושום הכנסתה כשיית לא תבקש "יצוג שם".

לפעמים אני מדמיין לעצמי את התמונה זו: הדמות השחורה השבירית, הממוללת בעצבנות את כובעה בפני CORSO המסייעת של הבישוף אונדרדזנק; מעילו המרווח מושך על רקע עץ הכהה של מדפי הספרים, שם "ח"ק הקדושים המערונים" של פוקס נח בנחת לצד "חובת האדם השלמה". נדמה לי שאני רואה את עיניו הרחבות של הכהן נודדות מעבר בלבד המהודר של הבישוף אל המקום שבו דלקות הזכויות של הארון זהירות באור המשש. זבוב כחול קטן מנסה לחצות את חור המנוול הפעור. הוא צועד בזריזות לעברו, מציך אל התהום במין סוג של הפתעה, ומחקק את מחושיו בהרהור; אז הוא בוחן את מעמקיו, ומשמוץ אוטם חסרי תחתית, נסוג לאחר מכן. הכהן-הפנים מוצא עצמו תהה אם גם הזבוב פגש את גיא ההשפלת שלו, ואם יצלול לתוכו – והנה! הוא פורש את כנפיו העזירות ומצמצם לו בעליונות אל הצד השני, מותיר את הצופה חסר כנפים ולבד.

از נפל עליו כל כובד משאו. הקירות העשירים התרחקו, ולפניו נפרשה הערבה הקרה והגסה המתפתלת לאורך החימם, ח齊יה לשניים בידי רכס גראנט עבה אחד – כאן, גיא ההשפלת; שם, גיא צלמות. ואיני יודע איזה מהם אף יותר – לא, איןני יודע. אך זאת אני יודע: באותו גיא של השפלים עומדים כולם מיליון אנשים שחוממים, שהיו מוכנים ברגע

"...לשאת שוטים, קלון של זמן,

עוולות נוגש, בוזם של גאותניים,

מכאוב אהבה דחויה, סחבת דין,

גהבות שרהה, וביעיות הבוז

אשר סופג מופת סבלני מיד נבלים", —

כל זאת וייתר היו נושאים אילו רק ידעו שזהי הקربה ולא דבר פחות ערך מזה. כך גאתה המחשבה בთוך אותו חזה שחור ובודד. הבישוף כחכח בגרומו באופן רמזני; ואז, משנזכר שבאמת אין לו מה לומר, נמנע בהתחשבות מלומר דבר, רק ישב והקיש ברגלו בחוסר סבלנות. אך אלכסנדר קראמל אמר, לאט ובסכבות: "לעולם לא אכנס לדיקסיה שלך בתנאים אלה". ובאמרתו זאת, פנה ועבר אל גיא צלמות. יכולתם להבחן רק בגיססה הפיזית, בגוף המרושק ובשייעול הטורדי; אך בנשמה זו שכן מותע עמוק מזה. הוא מצא קפלה בניו יורק – כנסיית אביו; הוא עמל עבורה בעוני וברעב, בזוי על ידי חברי הcamarists. כמעט ביאוש, נדף מעבר לים, קבען בידיהם מושטות. אנגלים לחזו אותן – וילברפורס וסטנלי, ט'ירול ואינגלס, ואפילו פרואד ומוקול; סר בנג'מין ברוד הצע לנצח זמן-מה בקווינצ' קול' שבקיימברידג', שם השתחה, נאבק על בריאות גופו ונפשו, עד שקיבל את תוארו ב-53'. עדין חסר מנוחה ולא מספק, פנה אל אפריקה, ובמשך שנים ארוכות, בתוך שרציו מבריחי העבדים, חיפש שמיים חדשים וארץ חדשה.

כך גישש האיש אחר האור, כל זה לא היה חיים – אלו היו נדודי-עולם של נשמה המחפשת את עצמה, מאמצז של מי שחייב לשווה את מקומו בתבל, רדופת צלו של מותה שהוא יותר ממותו – דעתכתה של נשמה שהחמייצה את ייעודה. עשרים שנה נدد – עשרים שנה יותר; ועודין השאלה הנוקבת והצורמת המשיכת לכרכס בתוכו: "בשם אלהים, לשם מה אני על פני האדמה?" בקהייה הצרהبني יורק נשמטה נראתה מכוכצת וחנוקה. באוויר המעודן והישן של האוניברסיטה האנגלית הוא שמע את המילונים המילילים מעבר לים. בביביות המערב-אפריקאיות הפרαιיות, מוכות הקדחת, הוא עמד חסר אונים בלבד.

לא תסתהו על עלייתו לרגל המזורה – אתם אשר במרוץ החיים המהיר, בין הפרודוקס הקיי והחזון המופלא, ניצבתם מול החיים ושאלתכם את חידתם פנים אל פנים. ואם מצאתם שחדידה זו קשה לקרייה, זכרו שאוטו נער

שchor מוצא אותה קשה מעט יותר; אם קשה לכם למצוא ולעמוד מול חובתכם, עבورو זה קשה בשמצ' יותר; אם לבכם נחלש בدم ובאבק הקרב, זכרו שעבורי האבק סמיר יותר והקרב עז יותר. אין פלא שהנדדים נופלים! אין פלא שגם מצביעים על גנב ורוצח, על פרוצה דופפה, ועל ההמון הבלתי נגמר של מותים ללא לוויה! גיא צלמות מחזיר לעולם רק מעתים מעולי הרגל שלו.

אך את אלכסנדר קראמל הוא החזיר. מתוך פיתוי השנהה, צרוב מASH הייאוש, מנצח את הספק, ומוחש על ידי הקרבנה נגד ההשלפה, הוא פנה לבסוף הביתה מעבר למים, עני וחזק, עדין ונחוש. הוא הריכן ראש בפני כל הלעג והדעת הקדומות, בפני כל שנאה ואפליה, באוֹתָה אֲדִיבָתָה נְדִירָה שְׁהִיא שְׁרִיּוֹן שֶׁל נְשָׂמוֹת טהורות. הוא נלחם בקרב בני עמו, הנמנוכים והרשעים, באוֹתָה צְדִקָּנוֹת בְּלִתִּי מַתְפִשְׂרָתָה שְׁהִיא חַרְבָּם שֶׁל הַשִּׁירִים. הוא מעולם לא היסס, הוא רק לעיתים רוחקות התלונן; הוא פשוט עבד, נתן השראה לצעריהם, מוציא את הזרים, עוזר לחליים, מדריך את החזקים.

כך הוא גדול, והביא תחת השפעתו הרחבה את כל הטוב שבאלו המהלים בתוך הצעיף. אלו החיים מחוץ לו לא ידעו ולא חלמו על אותה עצמה מלאה שבפניהם, אותה השראה אידירה שగזרת הקסטה העמומה קבעה כי רוב בני האדם לא יכירו. וכעת, משלהל לעולמו, אני מסיר את הצעיף וקורא: ראו! הנשמה שלזכרה היקר אני מביא מנוחה קטנה זו. אני עדין יכול לראות את פניו, כהם וחרושי קמטים עמוקים תחת שיערו כשלג; מארים ומחשיים, פעם בהשראה לעתיד, פעם בכאב תמים מול רשעות אנושית כלשהי, פעם בצער על זיכרון קשה מן העבר. ככל שפגשתי את אלכסנדר קראמל, כך חשתי כמה מאבד אותו עולם שידע עליו מעט כל כך. ביעדו אחר הוא היה עשוי לשבת בין זקנֵי הארץ בטוגה מעוטרת ארוגמן; בארץ אחרת אמהות היו עשוות לשיר עליו ליד הערישות.

הוא עשה את עבודתו – הוא עשה באצלות ובטוב; עם זאת אני מצטער שפה הוא עבד בלבד, עם מעט כל כך של חמלת אנושית. כמו כן, בארץ רחבת ידיים זו, משמעותם מועטה, והוא מגע לchemicalים מיליון אוזניים ללא קתרורת של זיכרונו או רצון להידמות לו. ובכך טמונה הטרגדיה של העידן: לא שבני האדם עניים – כל בני האדם מכירים מהו מן העוני; לא שבני האדם – מי הוא הטוב? לא שבני האדם בערים – מהי האמת? אלא שבני אדם יודעים מעט כל כך על בני אדם.

הוא ישב בוקר אחד כשהוא צופה אל הים. הוא חייר ואמר: "השער חלוד על ציריו". באותו לילה, עם עליית הכוכבים, באה רוח נאנחת מן המערב לנשוף בשער ולהותירו פתוח למחזאה, ואז הנשמה שאהבת נמלטה כלבהה מעבר לימים, ובמקומה התישב המות.

אני תוהה היכן הוא היום? אני תוהה אם באותו עולם שמעבר, שנכנס פנימה בגלישה, קם על כסא חיוור כלשהו מלך – היהודי כהה ומונקם, הידוע את פרפור האורחים עלי אדמות, ואמר, בעודו מניח את הכישرونות שחוטי-הלב הללו: "ישר כוח!" בעוד סביב-סביב ישבו כוכבי הבוקר ושרו.

יג.

על בואו של ג'ון

מה הם מביאים באישון ליליה,

לצד גנה-הרים?

הם מביאים את לב האדם אשר

שומ רגע ליליא לא ישכן בו;

אשר לא ישקט לעולם עם הרות,

ולא ייבש עם הטל;

השקט אותו, אל; שלוחך רחבה

לכשות גם רוחות.

הנهر מוסיף לזרם.

גב' בראויניג.

רחוב קרלייל נמהת מערבה ממרכז ג'ונסטון, חוצה גשר שחר גדול, יורד בגבעה ועולה בהשוב, חולף על פני חנייות קטנות ואיטלייזם, עبور בתים חד-קומתיים, עד שלפעת הוא נוצר אל מול מדשאה יrokeה ורחבות ידיים. זהו מקום רחב ושלוי, ושני בניינים גדולים משטרטטים בו על רקע המערב. כאשר לעת ערב הרוחות מתגברות מן המזרח, ומעטה כבד של עשן העיר תלוי בלאות מעלה העמק, אז' המערב האדום זוהר הארץ חלומות במורדות רחוב קרלייל, וליקול צלצל פעמון ארחות הערב, הוא מטייל את דמיות הסטודנטים החולפות צלליות כהות על פני השמיים. גבויים וחוירם הם נעימים לאיתם, ונדים באור המאיים כrhoחות רפואיים עמודות המזהירות את העיר. אולי כאלה הם; שכן זהו מכון וילס, ולסטודנטים השחורים הללו יש מעט מאוד מגע עם העיר הלבנה שמתחתם.

ואם תבחינו,ليلא אחר לילה, ישנה דמות כהה אחת המהרת תמיד אחרונה ומאהורת אל האורות המנצנצים של אלום סווין – שכן ג'ונס ליעולם אינם מגיע בזמן. בחור ארוך וגמלוני הוא, שחומם ושיערו נוקשה, שנראה כמו שצומח הישר מתוך בגדיו, ופועע מבין הליכה מתנדנדת וחצי-מתנצלת. הוא נוגג להציג ללא הרף את חדר האוכל השקט בಗלי עליונות כשהיא מותגנת למקומו לאחר שהפעמן כבר הקיש לתפילה; הוא נראה כה מגושם להפליא. ועם זאת, מבט אחד בפנוי גרט לאדם לסתוח לו על הרבה – אותו חיוך רחב וטוב לב שלא היה בו שמצ' של מלאכותיות או תחבולה, אלא נראה כנובע מטופב מזג ומשמעותי מהעולם.

הוא הגיע אליו מלטמהה, הרחק ממש, תחת עצי האלון המפוארים של דרום-מזרחה ג'ורג'יה, שם הים מזמר לחולות והחולות מקשיים עד שהם שוקעים חצי-טובעים תחת המים, ציצים רק פה ושם כאים ארוכים ונמכים. האנשים הלבנים באלטמהה העידו על ג'ון שהוא ילד טוב – חורש מצין, עובד טוב בשדות הארץ, מועיל בכל מקום ותמיד נוח לבריות ומונומס. אך הם הנידו בראשם כאשר אמרו רצתה לשלווח אותו לבית הספר. "זה יקלקל אותו – יהרסו אותו", אמרו; ודיברו כאלו ידעו. אך מחצית טוביה מהאנשים השחורים לוויתה אותו בගאות אל התחנה, ונשאה את מזודתו הקטנה והמוזרה וחבילות רבות. ושם הם לחזו ולחזו את ידו, והנערות נישקו אותו בביישנות והנערים טפחו לו על גבו. אך הגיעו הרכבת, והוא צבע את אחוותו הקטנה באבבה, וכירק את צורעותיו הגדלות סביב צווארओ, ואז נעלם בשriskה ושאגה אל תוך העולם הצהוב הגדל של לילה והבדיק סביב העולה לרגל המהסס. במעלה החוף הם מיהרו, חולף על פני היכירות ועציו הדקל של סווינה, דרך שדות הכותנה ודרך הלילה המיגע, אל מילוי, והגיעו עם בוקר אל הרעש וההמולחה של ג'ונסטון.

ואלו שעמדו מאחור, באותו בוקר באלטמהה, צפו ברכבת הנושאת ברعش את החבר למשחק, האח והבן אל העולם הגדול, החזיקו מاز במילה אחת שחרזה על עצמה – "כשגון יבוא". אולי מסיבות יערכו זאת, ואילו נאומים ישאו בנסיבות; אולי רהיטים חדשים יהיו בחדר האורחים – אולי אפילו חדר אורחים חדש; ויהיה בית ספר חדש, עם ג'ון כמורה; ואז אולי חתונה גדולה; כל זה יותר – כשגון יבוא. אך האנשים הלבנים הנידו בראשם.

בתחליה הוא היה אמר לבודא בחג המולד – אך החופשה התבירה קצרה מדי; ואז, בקי'ץ הבא – אך הזמן ני – היו קשים ולהימודים יקרים, ولكن, במקומות זאת, הוא עבד בג'ונסטון. וכך נסחפו הדברים לקיץ הבא, ולאחריו – עד שהחברים למשחק התפזרו, ואמו האפירה, ואחותו עלה לעבד במטבח של השופט. ועדין האגדה נותרה בעינה – "כשגון יבוא".

שם אצל השופט דזוקא חיבבו את הזמן זהה; שכן גם להם היה ג'ון – נער בהיר שייער וחלק פנים, ששיחקימי' קי'ץ ארוכים רבים עד תוםם עם בן-שמו הכהה יותר. "כן, אדוני! ג'ון נמצא בפרינסטון, אדוני", אמר השופט רחוב הכתפיים והאפור מדי בוקר בעודו צועד אל בית הדואר. "مرאה לאנקים מה ג'נטמן דרום' יכול לעשות",

הוסיף; וצדד חזרה לבתו עם מכתביו ועתוני. בבית הגודל בעל העמודים הם התעכבו זמן רב על המכתב מפרנסטון – השופט ואשתו השבירית, אחותו ובנותיו הגדלות. "זה יעשה ממנו גבר", אמר השופט, "קולג' הוא המקום לך". ואז שאל את המלצרית הקטנה והבישנית, "ובכן, ג'ני, מה שלום הגון שלך?" והואיף בהרהור, "חבל מאד, חבל מאד שאמך שלחה אותו שם – זה יקלקל אותנו". והמלצרית תהתה בלבה.

כך, בכפר הדורי המרוחק, העולם המתין, חצי במודע, לבואם של שני הצעירים, וחלם בדרכו המגוונמת על דברים חדשים שייעשו ומחשובות חדשות שכולם י חשבו |. עם זאת, היה זה מוזר שמעטם חשבו על שני ג'ונס – שכן האנשים השחורים חשבו על ג'ון אחד, והוא היה השחור; והאנשים הלבנים חשבו על ג'ון אחר, והוא היה לבן. ואף לא עולם אחד חשב את מחשבת העולם الآخر, אלא רק במין אי-שקט עמוס.

בג'ונסטון, במקון, תהינו זמן רב לגבי מקרהו של ג'ון ג'ונס. במשרץ זמן רב נראה היה שהחומר אינו מתאים לשום סוג של עיצוב. הוא היה רועש וסוער, תמיד צוחק ושר, ולעולם לא מסוגל לעבוד ברכזיות על דבר מה. הוא לא ידע כיצד למדוד; לא היה לו מושג מהי יסודות. רשלנותו וטוב-מצווג המדහים, הינו אובי עזות. לילה אחד ישבו בישיבת סgal, מודאגים ורצינימ; שכן ג'ונס שוב הסתרב. התעלול האחרון היה מוגדים מדי, וכן הצבענו בחגיגות "שג'ונס", בשל הפרות סדר חזירות וחוסר תשומת לב לעובדה, יושעה עד סוף הסמסטר".

נדמה היה לנו שהפעם הראשונה שבה החיים פגעו בג'ונס בדבר רציני באמת הייתה כשחדיין אמר לו שעלי לעזוב את בית הספר. הוא בהה באיש אפור השיער בתימפון, בעיניהם גדולים. "אבל—אבל", גמגם, "אבל—טרם סיימתי את לימודי!" אז הסביר הדיקן לאט וסבירו, מזכיר לו את האיחורים ואת הרשלנות, את השיעוריים הדלים והעבודה המזונחת, את הרעש והפרות הסדר, עד שהבחור השפיל את ראשו במכובча. אז אמר במאחריות, "אבל לא תגידו לאמא ולאחותי,—לא כתבו לאמא, נכוון? כי אם לא כתבו, אלך לעיר ואבוד, ואחוור בסמסטר הבא ואראה לכם מה אני יכול". הדיקן הבטיח נאמנה, וג'ון העmis את מזודתו הקטנה על כתפו, מבלי להקדיש מילא או מבט לנערם המצחיקים, וצדד במודד רחוב קרייל אל העיר הגדולה, בעיניהם מפוכחות ובפניהם חתומות ורציניות.

אולי רק דמיינו זאת, אך בדרך כלשהי נדמה היה לנו שהמבעט הרציני שפשט על פניו הנעראים באותו אחר צהרים לא עזב אותם עוד. כשחזר אלינו, הוא ניגש לעובדה בכל כוחו הגולמי. זה היה מאבק קשה, שכן דברים לא באו לו בקלות – מעת זיכרונות מצטופפים מחיים מוקדמים ומלימודים באו לעזרתו בדרכו החדש; אך כל העולם שלו חתר היה מעשה ידיו, והוא בנה אותו לאט ובקשי. כשהוא הפסיק בהיסוס על יצירתיו החדשות, הוא ישב מהופנט ודומם מול החזון, או שוטט לבדו בקמפוס הירוק, מציז מבעד ומعبر לעולם האנושי אל תוך עולם של מחשבה. והמחשבות לעתים הטרידו אותו קשות; הוא לא הצליח להבין מדוע המعال אין ריבוע, וחישב אותו עד לחמשים ושש ספרות אחרי הנקודה העשורתה בחזות לילה אחד – והוא ממשיר הלהה, אלמלא דפקה אם-הבית להורות על כיבוי אורות. הוא חטף הצענויות קשות כשכב על גבו בשדות בלילית, מנסה להבין את מערכת המשם; היו לו ספקות בדברים לגבי המוסר שבנפנילת רומה, והוא חשד קשות בגרמנים שהם גנבים ונוכלים, חרף ספר הלימוד שלו; הוא הרהר רכות על כל מילה יונית חדשה, ותוהה מדוע זו משמעותה ומדוע אינה יכולה להביע משאו אחר, ואיך זהDOI הרגיש לחשב את כל הדברים ביוונית. כך חשב ותוהה לעצמו – עוצר נבור במקום שבו אחרים דילגו בעליונות, ופօסע בבטחה דרך הקשיים שבהם השאיר עצרו ונכנעו.

כך צמח בגופו ובנפשו, וייחד איתו נדמה היה שבגדיו גדלים ומתארגנים; שרולי המעל התארכו, חفتים הופיעו, והצוארונים הפכו פחות מוכתמים. פה ושם מגפיו הבריקו, וגאווה חדש צחלה לתוך הליכתו. ואנחנו שראינו מדי יום מחשבה חדשה גדלה בעיניו, התחלנו לצפות לדבר מההנער השקדן הזה. כך הוא עבר מהמיכינה אל הקולג', ואנחנו צפינו בו ח薛ן בארבע שנים נוספות של שני, שכמעט התמירו את האיש הגבוה והרציני שקד בפנינו בבוקר טקס הסיום. הוא עזב את עולם המחשבה המוזר שלו וחרז לעולם של תנועה ובני אדם. כתה הוא הביט סביבו בחודות בפעם הראשונה, ותוהה כיצד ראה כה מעט קודם לכך. הוא החל לחוש לאט, כמעט לראשונה, את הצעיף המונח בין לבין העולם הלאן; הוא הבחן כתעת לראשונה בדיכוי שלא נתפס כדי קודם לכן, בהבדלים שפעם נראו טבעיים, בהgelות ובעלבות שבימי נעוריו חלפו לא

תשומת לב או התקבלו בצחוק. הוא חש כעס כתשא קראו לו "אדוני", הוא קפץ את אגרופיו בקרונות ה"ג'ים קרו", והתרעם על קו-הצבע שסגור עליו ועל בני עמו. נימה של סרקזם השתרבבה לדיבורו, ומרירות עצומה לחיו; והוא ישב שעות ארוכות תהה ותכן דרך לעקוף את העיוויתים הללו. מדי יום מצא עצמו נרתע מהחיים החנוקים והצריכים של עיררת הולדתו. עם זאת, הוא תמיד תכנן לחזור לאלטמזה – תמיד תכנן לעבד שם. ובכל זאת, ככל שהתקרב היום, הוא היסס יותר ויוטר בחרדיה חסרת שם; ואפיו ביום שלאחר קבלת התואר הוא אחז בלהיותה בהצעת הדיקן לשלווח אותו צפונה עם הרבעייה במהלך חופשת הקיץ, לשיר עבר המכוון, "נשימת אויר לפני הצלילה", אמר לעצמו בחזי התנצלות.

היה זה אחר צהרים בהיר של ספטember, ורחובות ניו יורק היו מרהייכים באנשים נעימים. הם הזכירו לג'ון את הימ, בעודו ישב בכיכר וצופה בהם, מה משתנים ללא שינוי, כה בהירים ואפלים, כה רציניים ועליזים. הוא בחר את בגדיהם העשירים והנטולים פגם, את הדרך שבה נשאו את ידיםם, את צורת כובעיהם; הוא יצא אל תור הכרכורות הממהרות. אז, נשען לאחרור באנהה, אמר, "זהו העולם". פתאום אחז בו הדחף לראות לאן העולם הולך; שכן רבים מהעשירים והזהירים יותר נראו ממהרים כלם לכיוון אחד. אכן, כשצער גובה ובהיר שיער וגברת קטנה ופטפטנית החלפו על פניו, הוא קם בחזי היסוס ועקב אחריהם. במעלה הרחוב הם הלכו, חולפים על פני חניות וחניות עלייזות, חוצים כיכר רחבה, עד שעמם מאה אחרים נכנסו דרך השער הגבוה של בניין גודל.

הוא נדחף לעבר הקופה עם האחרים, וחש בכיסו את שטר חמשת הדולרים החדש ששמר. נדמה היה שאין באמת זמן להיסוס, لكن הוא שלף אותו באומץ, הגיע אליו לפקיד העסוק, וקיבל פשטוט קרטייס אך לא עודף. כשהסביר לבסוף ששילם חמישה דולרים כדי להכנס למקום שאינו ידוע מהו, הוא עמד קפוא בתדהמה. "הזהר", אמר קול נמוך מאחורי; "אסור לך לעשות לינץ' בג'טמן הצבעוני רק בגל שהוא עומד בדרכך", ונעירה הביטה בשובבות בעין מלאה בהיר השיער. צל של הטקרה חלף על פני המלווה. "אתם לא תבינו אותנו בדרכם", אמר בחזי חוסר סבלנות, כאילו הוא ממשיך ויכוח. "עם כל ההצהרות שלכם, לעולם לא רואים במצוין יחסים כה לבבים ואינטימיים בין לבנים לשוחרים כפי שהם עניין שבשגרה אצלם. הרי אני זוכר שחבר המשחקים הקרוב ביותר שלו בילדותה היה כושי קטין שנקרא על שם, ובטע שאין שניים,—ובכן! האיש השתתק בבת אחת והסמיק עד שורשי שיערו, שכן שם, ממש ליד מושבי האורקסטרה השמורים שלו, יש הכושי שבו נתקל בensedון. הוא היסס והחויר מכעס, קרא לסדרן ומסר לו את קרטייסו, בכמה מילימ'ס תקיפות, והתיישב באיטיות. האגרת שינתה בזריזות את נושא השיחה.

כל זאת ג'ון לא ראה, שכן ישב ממין חצי-ערפוף כשהוא קשوب לסייעתו; היופי העדין של האולם, הבושים העמוס, רבעות האנשים הנעים, הלבוש העשיר והזמזום הנמור של הדיוריהם – כל אלו נראה כחלק מעולם מה שונה משלו, מה יפה יותר באופן מוזר מכל מה שכיר, עד שישב בארץ חלומות, ונרתע כאשר, לאחר דמהה, עלתה גביה וצוללה המוזיקה של הברבור של להונגרין. היופי האינסופי של היללה השתחה וסחף כל שריר בגופו, והעמיד את כלו בכיוון אחד. הוא עצם את עינו ואחז בידיות הcisא, נגע בבל' דעתה של הגברת. והגברת נסogaה. כמויה עמוקה גاتها בכל לבו לעלות עם אותה מוזיקה צוללה מתוך הלכלוך והאבק של אותם חיים נחותים שהחזיקו אותו כלוא ומוטונג. לו רק יכול היה להיות שם לעלה באוויר החופשי שבו ציפורים שרחות ולשקיות אין שמן של דם! מי קרא לו להיות העבד ומה שא הילג של כלום? ואם קרא, אייז זכות הייתה לו לקרוא כشعולם צזה פתוח בפני בני אדם?

از השתנה המקצב, והרמונייה מלאה ואידירה יותר גאתה והתפשטה. הוא הביט בהרהורו לרוחב האולם, ותזהה מודיעו האישה היפה כסופת-השיעור נראית כה אדישה, ומה עשו האיש הקטן ללחוש. הוא לא היה רוצה להיות אדיש ובטל, חשב לעצמו, שכן עם המוזיקה הרגיש את תנועת הכוח בתוכו. לו רק הייתה לו יצירתי-ሞפת כלשהי, שירות-חימם כלשהו, קשה – אכן, מר וקשה, אך ללא ההתרפסות והעבדות המבחיות, ללא הפגיעה האכזרית שהקשicha את לבו ונשמטה. ככלopsis צחל עצב רך על פניו הכנוראות, עליה בו חזון של בית רחוק, עיניה הגדולות של אהותו ופניה הכהות והמשוכות של אמו. ולבו שקע מתחת למים, ממש כשם שחול הים שוקע על גdotות אלטמזה, רק כדי להיות מורם אל על שוב עם אותה יללה שמיימת אחרונה של הברבור, שרטטה ודעכה אל תוך השמיים.

המוזיקה הותירה את ג'ון יושב דומם ומרותק כל כך, עד שבמשך זמן מה לא הבין בסדרן הטופח לו קלות על כתפו ואומר בניםום: "התVELל לבוא איתי לך, בבקשה, אדון? מופתע מעת, הוא קם במהירות בטפיחה الأخيرة, ובפנותו לעזוב את מושבו, הביט היישר לפניו של הצער בהיר-השעיר. בפעם הראשונה זהה הצער את חבר ילדותו הכהה, וג'ון ידע כי זהו בנו של השופט. ג'ון הלבן נרתע, הרים את ידו, ואז קפא בכיסאו; ג'ון השחור חירח חירך קל, ואז קשוח, והלך בעקבות הסדרן במורד המعبر. המנהל הצער, מאד מאד הצער – אך הסביר כי חלה טעות כלשהי במכירת מושב שכבר הוקצה לג'נטלמן אחר; הוא יחזיר את הכסף, כמובן – וכן חש את העניין עמוקות, וכן הלאה, — לפניו שס"מ ג'ון כבר נעלם, פועל ב מהירות לרחוב היכר ובמודר הרחובות הרחבים, וכshallפ על פני הפארק רכס את מעילו ואמרה: "ג'ון ג'ונס, אתה טיפש מלידה". אחר כך הלך למקום לינטו וכتب מכתב, וקרע אותו; כתב אחר, והשליכו לאש. אז חטף פיסת ניר וכתב: "אם ואחותיך יקרות – אני בא – ג'ון".

"אול", אמר ג'ון כשהתיישב ברכבת, "אול אני אשם בעצמי בכך שאני נאבק בגורלי הגלוי רק ממשום שהוא נראה קשה ולא נעים. הנה חובתית לאלטמה ברורה לפני; אול הם יתנו לי לעזרה בפתרון בעיות הבעיות שם – ואולי לא. יבקן אבاؤ אל המלך אשר לא כדת, וכאשר אבדת אבדת". ואז הרהר וחלם, ותכנן מפעל חיים; והרכבת טסה דרומה.

למטה באלטמה, לאחר שבע שנים ארוכות, כל העולם ידע שג'ון בא. הבתים קורצפו ונשטפו – מעל לכל, אחד מהם; הגינות והחצרות היו מסודרות באופן חריג, וג'וני קנתה שמלת כותנה חדשה. בתחלות ובמשא ומתן כלשהו, שוכנו כל המתודיסטים והפרסיביטריינים הכהים להצטרף לקבלת פנים אידירה בכנסיה הבודהיסטית; וככל שהתקרב היום, התעוררו דיונים חמימים בכל פינה לגבי היקף וטיבם המדוייק של הישגיו של ג'ון. הייתה שעת צהרים ביום אפור ומעון כשהוא הגיע. העיר השוחרה נהריה אל התחנה, עם מעט לבנים בשוליים – המן מאושר, עם קריאות "בוקר טוב" ו"מה נשמע", צחוק, בדיחות וdochיפות. האם ישבה שם בחילון וצפתה; אך האחות ג'ני עמדה על הרציף, ממששת בעצבות את שמלה, תמורה וגמישה, עם עור חום ורך ועיניהם אוחבות המציגות מתוך סבר פראי של שיר. ג'ון קם בקדמתה כשרהבת עצרה, שכן חשב על קרון ה"ג'ים קרו"; הוא פסח אל הרציף ונעצר: תחנה קטנה ומולכלת, קהה שחור ראותני ומחוזם, חצי מיל של צריפים רעועים לאורך תעלת בו-ז מתפתלת. תחושה מוחצת של נימיות וצרות אופקייםachaזה בז; הוא חיפש לשוא את אמו, נישק בקרירות את הנערה הגדולה והזרה שקרה לאח, אמר מילה קצרה ויבשה פה ושם; אז, מבלי להשתהות ללחיצות ידיים או לרכילות, החל לפסע בשתייה במעלה הרחוב, מרים את כובע רך בפני הדודה הזקנה והלהוטה האחונה, לתדרמתה המוחלטת. האנשים היו מבולבלים בבירור. האיש השתקן והקר חזה – זה היה ג'ון? הין חיוכו ולחיצת היד הלבבית שלו? "נראה קצת נפול", אמר המטיף המתודיסטי בהרהור. "נראה שחוץ נורא", התלוננה אחות בפטיסטי. אך מנהל הדואר הלבן משולוי הקהה ביטה את דעת אנשיו בבירור. "הניגר האדור הזה", אמר בעודה מעמים את הדואר ומסדר את הטבק שלו, "הלהר לצפון והתמלא עד גודתו ברעונות שטויות; אבל הם לא יעבדו באלטמה". והkahל התפזר.

מפגש קבלת הפנים בכנסיה הבודהיסטית היה כישלון. הגוף הרס את הבשר על האש, והרעים החמיצו את החלב בגלידה. כשבא זמן הנאומים בלילה, הבית היה דחוס עד אפס מקום. שלושת המטיפים הכינו את עצםם במיזח, אך ממשום מה התנהגוו של ג'ון נראתה כמשילכה שמייה על הכל – הוא נראה כה קר וטרוד, והייתה לו ארשת כה מזורה של איפוק, עד שהאה המתודיסטי לא הצליח להתלהם בנושא שלו ולא זכה לאף "אמן" אחד; על התפילה הפרסיביטריאנית ענו רק בחלוש, ואפיו המטיף הבודיסטי, אף שעורר התלהבות קלה, התבבלל כל כך במשפט האהוב עליו עד שנאלץ לסייע את דבריו חמש עשרהDKOTOT מוקדם מההתקoon. האנשים נעו בא-ג諾ות במושביהם כshawoon קם להשיב. הוא דיבר לאט ובשיטתיות. העידן הנוכחי, אמר, דרוש רעינות חדשים; הינו שונים מאוד מאותם אנשים של המאות השבע-עשרה והשמונה-עשרה – עם רעינות רחבים יותר של אהווה אנושית וגורל. אך דיבר על עליית הצדק והחינוך העממי, ובמיוחד על הפצת העשור והעבודה. השאלה הייתה, אם כן, הוסיף בהרהור כשהוא מביט בתקרה הנמוכה ודהוית הצבע, איזה חלק יקחו הבעיות של ארץ זו במאץ של המאה החדשה. הוא שרטט בקוים מעורפלים את בית הספר התעשייתי החדש שעשו לkom בין אורנים אלו, הוא דיבר בפירוט על העבודה הפלינתרופית והצדקה שניתן לארגן, על כסף שניתן לחסוך עבור בנקים ועסקים. לבסוף דחק לאחדות, והסתיג במיוחד מריבות דתיות ועדתיות. "כiom", אמר בחריך, "לעולם לא אכפת אם אדם הוא בפטיסטי או מתודיסטי, או בכלל איש כנסיה, כל עוד הוא

טוב וישראל. מה זה משנה אם אדם הוטבל בנهر או בקערת רחצה, או בכלל לא? הבה נעצוב את כל הקטנותיות הזה, ובבית גביה יותר". אז, מבלתי לחשוב על דבר נוסף, התישב לאיטו. דמהה מכאה אחזה בהמון הצופף. מעט הבינו ממה שאמר, שכן דבר בשפה לא ידועה, למעט המילה האחרונה על טבילה; את זאת הם ידעו, והם ישבו דוממים מאד בעוד השעון מתתקתק. אז לבסוף בקעה נהמה חנוקה מ"פינת האמן", ואיש זקן וכփוף קם, פסע מעל המושבים, וטיפס ישר אל הדוכן. הוא היה מקומט ושחור, עם שיער אפור דיל וקובוצתי; קולו

וידי רעדו כshitok; אך על פניו נחה ההבעה המרותקת והעה של קנא דת. הוא אחז בתנ"ר בידיו המחווספות והעצומות; פעמים הרים אותו ללא מילם, ואז פשט התפרץ במיללים, ברהיטות גסה ונוראה. והוא רעד, התנדד והתקופף; ואז התנסה במלוא הודו, עד שהאנשים נאנקו ובכו, ילו וצעקו, וצרחה פראיית עלה מהפינות שבהן כל הרגש האוצר של השעה התאוסף והתפרץ לאויר. ג'ון מועלם לא ידע בבירור מה אמר הזקן; הוא רק הרגיש עצמו מוקע לעיג ולגינוי צורב על שרמס את הדת האמיתית, והוא הבין בתדהמה שבלי דעת הניח ידים גסות על דבר מה שבעולם קטן זה נחשב לקדוש. הוא קם בשתקה, יצא אל תוך הלילה. הוא ירד לכיוון הים, באור כוכבים מוקטע, חצי מודע לנערה שעקבה אחריו בביישנות. כשעמד לבסוף על המזוקן, פנה אל אחומו הקטנה והביט בה בצער, נזכר בכאב פתאומי כמה מעט מחשبة הקדש לה. הוא הכרך את זרועו סביבה והניח לסתור דמעותיה להתפרק על כתפו.

זמן רב עמדו יחד, מציצים אל המים האפורים וחסרי המנוח.

"ג'ון", היא אמרה, "האם זה גורם לכל אחד להיות—אומלל כשותחים ללמידה ולדעת המון דברים?"

הוא השתתה וחיר. "אני חשש שכך", אמר.

"ג'ון, אתה שמח שלמדת?"

"כן", באה התשובה, לאט אך בחחלויות.

היא צפתה באורות המנצחים על פני הים, ואמרה בהרהור, "הלוואי שהייתי אומללה,—או,—כשהיא כורכת את שתי זרועותיה סביב צווארו, "אני חששת שאני קצת צו, ג'ון".

מספר ימים לאחר מכן צעד ג'ון אל בית השופט כדי לבקש את הזכות ללמידה בבית הספר של הכהנים. השופט עצמו פגש אותו בדלת הקדמית, בהה בו במבטן נוקשה מעט, ואמר בגסות: "לך מסביב לדלת המטבח, ג'ון, וחכה". כשהוא ישב על מדרגות המטבח, בהה ג'ון בתירס, מבולבל לחלוותין. מה לעזאזל עבר עליו? כל צעד שעשה העלייב מישחו. הוא בא כדי להציג את בני עמו, ועוד לפני שעזב את התחנה הוא פגע בהם. הוא ביקש ללמידה אותם בכנסייה, וחילל את רגשותיהם העמוקים ביותר. הוא חינך את עצמו להיות מנומס לפני השופט, ואז של נכנס דרך דלתו הקדמית. וכל הזמן הזה הוא התכוון לטוב,—ובכל זאת, ובכל זאת, אייכשהו הוא מצא שהוא קשה ומזרק להשתלב שוב בסביבתו הישנה, למוצא את מקומו בעולם שסביבו. הוא לא הצלח לזכור שהוא לו קשיים כלשהם בעבר, כשהחחיהם היו שמחים ועליזים. העולם נראה אז חלק וקל. אולי,—אך אחומו באה לדלת המטבח בדיק איז ואמרה שהשופט ממתין לו.

השופט ישב בחדר האוכל בין דoor הבוקר שלו, והוא לא ביקש מג'ון לשפט. הוא ניגש ישר לעניין. "באת בשבייל בית הספר, אני מניח. ובכן ג'ון, אני רוצה לדבר איתך בגלוי. אתה יודע שאני חבר של בני עmr. עזרתי לך ולמשפחתך, והיית עוזה יותר אם לא הייתה מתקבלת הרעון לעזוב. עכשוו, אני מתחבב את האנשים הצבועונים, ומצדקה עמך כל שאיפותיהם הסבירות; אבל אתה ואני ידעים, ג'ון, שבמדינה הזה הכהני חייב להישאר נחות, ולעולם איננו יכול לצפות להיות שווה לאנשים לבנים. במקומם, בני עmr יכולים להיות ישרים ומונומטיים; ואלויהם יודע, אעשה מה שאוכל כדי לעזור להם. אבל כשهم רוצים להפוך את הטבע, ולשלוט באנשיים לבנים, ולהתחנן עם נשים לבנות, ולשבת בטרקלין שלו, אז, חי אלהים! אנחנו נחזיק אותך למטה גם אם נצטרך לעשותות לנו'ן לכל ניגר בארץ. עכשוו, ג'ון, השאלה היא, האם אתה, עם ההשכלה שלך והרעלונות הצפוניים שלך, הולך לקבל את המכב ולמד את הכהנים להיות משרתים ופועלים נאמנים כפי שהוא אבותיכם,—הכרתתי את אביך, ג'ון, הוא היה שיר לאח, והוא היה ניגר טוב. ובכן—ובכן, האם אתה הולך להיות

כמוهو, או שאתה הולך לנסוט להכנס רעיונות שוטותים של התקדמות ושוון לראשי האנשים האלה, ולගרום להם להיות חסרי שביעות רצון ואומליים?"

"אני הולך לקבל את המצב, השופט הנדרסון", ענה ג'ון, בקיצור נמרץ שלא נעלם מעין הזקן החד. הוא היסס לרגע, וזה אמר בקצרה, "טוב מאוד,—גנסה אותה לזמן מה. בוקר טוב."

חודש ימים לאחר פתיחת בית הספר לכושים חזר ג'ון אחר הביתה, גבוהה, עלייז ועקשן. האם בכיתה, האחיות שר. כל העיר הלבנה שמחה. השופט היה איש גאה, והיה זה מראה נאה לראות את השניהם צועדים יחד ברחוב הראשי. ובכל זאת לא הכל התנהל על מי מנוחות ביניהם, שכן הצעיר לא יכול היה ולא רצה להסתיר את הבוז שלו כלפי העיירה הקטנה, וניכר היה שלו נתן לנו יורק. השאייפה הייחידה שטיפח השופט הייתה להראות את בנו ראש עירית אלטמבה, נציג בית המשפטים, ומי יודע?—מושל ג'ורג'יה. لكن הויכוח ביניהם התהלך לעיתים קרובות. "למען השם, אבא", היה אומר הצעיר אחורי ארוחת הערב, בעודו מצית סיגר ועומד ליד האח, "אתה בטח לא מצפה מבחרך צער כמווי להשתתקע לצמצמות בעיירה—בעיירה השוכחה הזה שאין בה כלום חז' מבוץ וכושים?" ציפיתי, היה השופט עונה בלקוניות; ובאותו יום מסוימים נראה היה מהזעף המצתבר שהוא עומד להוסיף משהו תקין יותר, אך שכנים כבר החלו להיכנס כדי להעריץ את בנו, והשיכחה נסחפה.

"שמעתי שהג'ון הזה מעורר שם דברים בבית הספר של הכהנים", התנדב מנהל הדואר לומר לאחר שתיקה.
"מה עכשו?" שאל השופט בחודות.

"או, שום דבר מיוחד,—רק הארשת הנעלית והדריכים המתנשאות שלו. נדמה לי ששמעתי שהוא על זה שהוא נותן הרצאות על המהפכה הצרפתית, שוין, ודברים כאלה. הוא מה שאני קורא לו ניגר מסוכן".

"שמעת אותו אומר שהוא לא לעניין?"
"לא, לא בדיק,—אבל סאלי, המשרתת שלנו, ספירה לאשתי המונ שטויות. חז' מזה, אני לא צריך לשמעו:
ניגר שלא יגיד 'אדוני' לאיש לבן, או—"

"מי זה הג'ון הזה?" התפרץ הבן.

"למה, זה ג'ון השחור הקטן, הבן של פג',—חבר המשחקים היישן שלו".
פניו של הצעיר הסמיקו בכעס, וזה הוא צחק.

"אה", אמר, "זה הכספי שניסה לדוחוף את עצמו למושב ליד הגברת שליווית—"אר השופט הנדרסון לא חיכה לשם עוד. הוא היה עצבני כל היום, וcutת למשמע הדברים קם עם שבועה חנוקה, לקח את כובעו ומקללו, וצעד היישר אל בית הספר.

עבור ג'ון, זו הייתה דרך ארוכה וקשה להניע את הדברים בצריף היישן והרעוע ששיכון את בית הספר שלו. הכספיים היו מפוגלים לקבוצות בעדו ונגדו, ההורים היו רשלניים, הילדים לא סדירים ומולככים, וספרים, עՓרונות ולוחות כתיבה היו חסרים ברובם. אף על פי כן, הוא נאבק בתקווה, ונדמה היה שהוא רווח סוף סוף שמן של שחר. הנוכחות הייתה גדולה יותר והילדים היו נקיים בשטן השבע. אפילו כיתת המתקשים בקריאת הראות התקדמות מעודדת מעט. لكن ג'ון התקין עצמו בסבלנות מחודשת באותו אחר צהרים.

"עכשו, מנד'", אמר בעלייזות, "זה טוב יותר; אבל את לא חיבת לקטוע את המילים שלך ככה:
'אם—ה—איש—הולך'. הרי אפילו אחיך הקטן לא היה מסpter סיפורו ככה, נכון?"

"לא, אדוני, הוא לא יכול לדבר".

"בסדר; עכשו באו נסוה שוב: אם האיש—"

"ג'ון!"

כל בית הספר נרתע בהפתעה, והמורה חצי-קם, כשפנוי האדומות והכעוסות של השופט הופיעו בפתח הפתוח.

"ג'ון, בית הספר זהה סגור. אתם הילדים יכולים לлечת הביתה ויצאת לעבודה. האנשים הלבנים של אלטמוה לא מוציאים את כספם על אנשים שחורים כדי Shimlao את ראש בחוץ ובשקרים. החוצה! אני אנעל את הדלת בעצמי".

בבית הגadol בעל העמודים, הבן הגבוה שוטט חסר מטרה לאחר עזיבתו הפטואמית של אביו. בתוך הבית היה מעט شيינין אותו; הספרים היו ישנים ומשמעיים, העיתון המקומי רודוד, והנשים פרשו עםocabi ראש ועובדות תפירה. הוא ניסה לשון צהרים, אך היה חם מדי. لكن יצא לטיל בשדות, מתлон במרירות: "אלוהים אדירים! כמה זמן ימשך המאסר הזה!" הוא לא היה בחור רע,— רק קצת מפונק ורודף תענוגות, ועקשן כמו אביו הגאה. הוא נראה צער שנעימם להבטיח בו, כשישב על גדם עצה שחור גדול בשולי האורנים, מנדרנד את רגליו בבטלה ומעשן. "באמת, אין פה אפילו בחורה ששווה לפתח אותה פלירטוט מכובד", רtan. בדיק איז קלטה עינו דמות תמרה וגמישה המהרת לעברו בשביל הצר. הוא הביט בעניין בתחילת, ואז פרץ בצחוך ואמר: "ובכן, אני מצהיר, אם זו לא ג'ני, עוזרת המטבח החומרה הקטנה! באמת, אף פעם לא שמתי לב איזה גוף חטוב יש לה. שלום, ג'ני! הרי לא נישקת אotti מאז שחזרתי הביתה", אמר בעליונות. הנערה הצעירה בהטה בו בהפתעה ובמבוכה,— גמגמה משהו לא ברור, וניסתה לעבור. אך מצב רוח שרירותי אחז בבטלן הצער, והוא תפס בזרועה. מבוהלת, היא חמקה על פניו; ובמנין שובבות הוא פנה ורצץ אחריה בין האורנים הגבוהים.

שם, לכיוון הים, בקצה השביל, בא ג'ון לאיתו בראש מורך. הוא פנה בלאות מבית הספר לכיוון הבית; ואז, במחשבה להגן על אמו מפני המכחה, יצא לקראת אחותו השבבה מעבודתה כדי לبشر לה את בשורת פיטורי. "אלך מכאן", אמר לאט; "אלך מכאן ואמצא עבודה, ואשלח לךרא להן. אין יכול להיות כאן עוד". ואז הפסיק העז, הקיבור, גאה בגרונו. הוא הניף את זרועותיו ומיהר בטירוף במעלה השביל.

הים החום הגadol רבע דוםם. האויר בקושי נשם. היום הגועע רחץ את אלוני הסבר והאורנים האדירים בשחור זהב. מן הרוח לא באה כל אזהרה, אף לא לחישה מן השמיים נטולי העננים. היה שם רק איש שחור המהה ובלבו כאב, שיאנו רואה שימוש ולא ים, אלא נרתע כמו שהתעורר מחלום לccoli זעקה מבוהלת שהעירה את האורנים, למראה אחותו הכהה נאבקת בזרעויות של איש גבוה ובהיר שיער.

הוא לא אמר מילה, אלא אחז בענף שנפל והכה אותו בכל השנאה האצורה של זרוועו השחורה והגדולה, והגופה שכבה לבנה ודוממת תחת האורנים, טבולה כולה באור שימוש ובדם. ג'ון הביט בה בחלום, ואז צעד חזרה אל הבית בזריזות, ואמר בקול רך, "מאמי, אני הולך מכאן — אני הולך להיות חופשי".

היא הביטה בו במבט מעורפל וgemäßמה, "לצפון, מותק, אתה הולך שוב לצפון?"

הוא הבית החוצה אל המקום שבו נצץ כוכב הצפון חיוור מעל המים, ואמר, "כן, מאמי, אני הולך — לצפון".

از, ללא מילה נוספת, יצא אל הסמטה הצרה, מעלה דרך האורנים היישרים, אל אותו שביל מתਪטל, והתיישב על גדם העז השחור הגadol, מביט בדם במקום שבו שכבה הגוף. שם, בעבר האפור, שיחק עם אותו נער מת, משתוללים יחד תחת העצים החגיגיים. הלילה העמיך; הוא חשב על הנערים בג'ונסטון. הוא תהה מה עלה בגורלו של בראון, ומה עם קארי? ג'ונס — ג'ונס? הרי הוא היה ג'ונס, והוא תהה מה יאמרו כולם כשידיעו, באותו חדר אוכל ארוך וגדל עם מאות העיניים העלייזות. אז, כשזהה אוור הכוכבים התגנב עליו, הוא חשב על התקרה המזוחבת של אותו אלום קונצרטים כביר, ושמע את מוזיקת הברבור המתוקה והעומומה מתגנבת לעברו. הסכת! האם הייתה זו מוזיקה, או המולתם וצעקותיהם של אנשים? כן, בוודאי! צוללה וגבואה

עלתה המנגינה המתוקה והעמומה וריפרפה כיצור ח', עד שהאדמה עצמה רעדה כמו תחת דחרת סוסים והמיית אנשים צועמים.

הוא נשען לאחרור וחיר' לעבר הים, משם עלתה המנגינה המוזרה, הרחק מהצללים האפלים שבhem שכנ' שאון הסוסים הדוחרים, דוחר והולך. במאיץ התעורר, רכן קדימה, והבט בהתמדה במורד השביל, מזמזם חרש את "שיר הכליה" –

"בחדווה מובלים, צועדים הם לשם".

בין העצים בדמדומי הבוקר העמוסים הוא צפה בצליהם המракדים ושמע את סוסיהם רועמים לעברו, עד שלבסוף באו שוטפים כסערה, והוא ראה בחזית את אותו איש כסוף שעיר וכחוש, שעיניו רשבו אדום מחמה. או, כמה ריחם עליו – ריחם עליו – ותזה אם הוא נשא את החבל המפוצל והכרוך. אז, כשהסערה התפרצה סביבו, קם לאיטו על רגליו והפנה את עיניו העצומות לעבר הים.

והעולם שrank באוזני.

יד.

על שירי היגון

אני פושע ב.charAtר הכנסייה

להפיכם את הגוף הזה לนอน;

אני מכיר את זרימת הלבנה, אני מכיר את זרימת הכוכבים;

אני פושע באור הלבנה, אני פושע באור הכוכבים;

אשכוב בקבר ואפרש את זרעות,

אלך אל המשפט עם ערבי יומ,

ונשפטתי ונשפטתך יפגשו באותנו ביום,

כשאפית את הגוף הזה לนอน.

שיר כושים.

אלו שהלכו בחושך שרואו שירים בימים עברו – שירי יגון – כי לבם היה עייף. ועל כן, לפני כל מחשבה שכתבתי בספר זה, הצבתי משפט, הד רודף של אותם שירים עתיקים ומזריים שבhem דברה נשמת העבד השחור אליו בני האדם. מאז שהייתי ילך, השירים הללו ריגשו אותי באופן מוזר. הם הגיעו ממדרום, לא ידועים לי, אחד אחד, ועם זאת מיד זיהיתי אותם כשייכים לי ולשל. שנים לאחר מכן, כשהגעתי לנאותו, ראייתי את ההיכל הגדול שנבנה מהשרים הללו מתנשא מעל העיר החיוורת. עיני, אלום ה"ג'ובייל" נראה תמיד כעשוי מהשרים עצם, ולבני היו אדומות מדם ומבקש של عمل. מתוכם עלו עבורי בבוקר, בצהרים ובערב, פרצ'י מלודיה נפלאים, מלאים בקளות אח'י ואחותי, מלאים בקளות העבר.

מעט יופי נתנה אמריקה לעולם, מלבד ההוד הגולמי שאלוהים עצמוطبع בחזה; הרוח האנושית בעולם החדש זהה התבטהה במרץ ובתוסייה יותר מאשר ביופי. וכך, ביד המקהה הגורלי, שיר העם של הכושי – הצעקה הקצבית של העבד – עומד כיום לא רק כמוזיקה האמריקאית היחידה, אלא כביטוי היפה ביותר של חוויה

אנושית שנולד בצד זה של הימים. הוזנחו השירים, הם היו, ועודם, חצי-בזויים, ומעל לכל טעו בהם והבינו אותם שלא כהלה בעקביות; אך למורת זאת, הם עדין נותרם כירשה הרוחנית הייחודית של האומה והמתנה הגדולה ביותר של העם היהודי.

עוד בשנות השלושים של המאה ה-19 הרעדיה המלודיה של שירי עבדים אלו את האומה, אף שהשירים נשכוו במהרה למחצה. חלקם, כמו "ליד האגם בו שחה הערבה", הפכו למנגינות שגורות ומרקם נשכח; אחרים זכו לקריקטורה על בימות ה"מיניסטרל" וזכרם גוע. לאחר מכן, בזמן המלחמה, הגיע ניסוי פורט ריאל המזח לאחורה כיבוש הילטון הד, ואולי, בפעם הראשונהפגש הצפון את העבד הדרומי פנים אל פנים ולב אל לב ללא עד שלישי. איי הים של קרוולינה, שם נפגשו, היו מלאים באנשים שחורים מטיבוס פרימייטיבי, שנגעו ועצבו פחות על ידי העולם ששבבם מכל קבוצה אחרת מחוץ לח'גורה השחורה". המראה שלהם היה גם, שפטם מצחיקה, אף שהם היה אונשי ושירותם הרעדיה אונשים בעוצמה אדירה. תומאס וונטווורת' היגנסון מירר בספר על שירים אלו, ומיס מקים ואחרים הפיצו בעולם להזכיר ביופים הנדר. אף העולם הקשיב רק בחזי אמן, שעזמר הג'ובי של פיסק שרואת שירי העבדים כה עמוק לתוך לב העולם, עד שהוא לעולם לא יוכל לשוכן אותםשוב לחלוטין.

היה פעם בנו של נפח שנולד בקאדיז, ניו יורק, אשר בתהיפות הזמן למד בבית ספר באוהיו ועזר להגן על סינסינטי מפני קירבי סמית'. אחר כך נלחם בציג'ולורטוויל ובגטיסברג ולבסוף שירות בלשכת המשוחררים בנאשוויל. כאן הרים ניתת בית ספר של יום ראשון לילדים שחורים בשנת 1866, ושר איתם ולימדם לשיר. ואז הם למדו אותו לשיר, וברגע שתהילת שירי הג'ובי עברה לנשימתו של ג'ורג' ל. וויט, הוא ידע שמאפעל חייו הוא תחת לכושים הללו לשיר לעולם כפי ששרו לו. כך בשנת 1871 החל מסעם של זמרי הג'ובי של פיסק. צפונה לסינסינטי הם רכבו – ארבעה נערם שחורים חצי-לבושים וחמש נערות-נשיות – בהובלת איש עם מטרה ויעד. הם עצרו בווילברפורט, העתיק שבבתה הספר לכנים, שם בירך אותם בישוף שחורה. אחר כך הלו, נאבקים בקור וברעב, מגורשים ממלאכות, וחוכמים לעג עלי', תמיד צפונה; ותמיד קסם שירותם המשיך להרטיט לבבות, עד שפרק של מחיאות כפיים במושעה הקונגרגציונלית באוברלן גילה אותם לעולם. הם הגיעו לניו יורק והנרי וורד ביצר העז לקבל את פניהם, למראות שהיומנים המטרופוליטניים לגלו על "זמרי הניגר" שלו. כך כבשו שיריהם עד שראו בכל הארץ ומעבר לים, לפני מלכה וקיסר, בסקוטלנד ואירלנד, בהולנד ובשוואץ. שבע שנים הם שרו, והביאו מהה וחמשים אלף דולר כדי להקים את אוניברסיטת פיסק.

מאז ימיהם חיקו אותם – לעיתים לטובה, על ידי הזמרים של המפטון ואטלנטה, לעיתים לרעה, על ידי רבעיות נודדות. הקרייקטורה ניסתה שוב לקלקל את היופי המוזר של המוזיקה, ומילאה את האוויר בלחנים מושפלים רבים שאזניים גסות בקושי מבדילות בין לבי הדבר האמתי. אף שיר העם הכספי האמתי עדין חי בלבבותיהם של אלו ששמעו אותם מושרים באממת ובלבבותיהם של בני העם הכספי.

מהם השירים הללו, ומה משמעותם? אני מבין מעט במוזיקה ואני יכול לומר דבר במושגים טכניים, אף אני יודע דבר מה על בני אדם, ובוודאי אותם, אני יודע שהשירים הללו הם המסר הרהוט של העבד לעולם. הם אומרים לנו ביום נלהבים אלו שהח'ים היו שמחים עבור העבד השחור, חסרי דאגות ומואשרים. אני יכול להאמין בכך בקלות לגבי חלקם, לגבי רביהם. אך לא כל הדורות של העבר, גם אם ייקום לתחיה, יוכל להבהיר את העדות נוגעת-הלב של השירים הללו. הם המזיקה של עם לא מאושר, של ילדי האצבה; הם מספרים על מוות וסבל וכמייה שאינה מובעת במילים לעולם אמיתי יותר, על נזדים ערפליים ודרכים נסתרות.

השירים הם אכן ניפויים של מאות שנים; המזיקה עתיקה בהרבה מהמלחינים, ובها אנו יכולים לעקוב פה ושם אחרי סימני התפתחות. סבטה של סבי נתפסה על ידי סוחר הולנדי מרושע לפני מאות שנים; ובבואה לעמק' ההדסון וההוסטוני, שחורה, קטנה וגמישה, היא רעדה והתקואה ברוחות הצפון הקשות, הביטה בגעגועים בגבעות, ולעיתים קרבות דיזמה מלודיה אלילית לילד שבין בריכה, כך: "דו-נה, דו-נה...". הילד שר זאת לילדיו והם לילדי ילדיהם, וכך מאותם שנה נدد השיר עד אליו ואמם שרים אותו לילדינו, בידענו מעט כמעט כמו אבותינו מה משמעות מילוטיו, אף בידענו היטב את משמעות המזיקה שלו.

זו הייתה מזיקה אפריקאית פרימייטיבית; ניתן לראותה בצורה רחבה יותר בΖΜוזר המבשר את "באו של ג'ון":

"תוכלו לקבור אותי במצרים,
תוכלו לקבור אותי במערב,
אך אשמע את קול החצוצרה באותו הבוקר",
—קול הגלות.

עשרה שירים-מוות, פחות או יותר, ניתנים לקטוף מיער המלודיות – שירים שמוצאים הכווי אינם מוטל בספק וצצו ל תפוצה רחבה, ושירים האופייניים במילויים בלבד לעבד. את אחד מלאו הזכרתי זה עתה. שיר אחר שצלילו פותחים ספר זה הוא "איש אינו יודע את הצורות שראיתי". כאשר, מוכת עוני פתאומי, סירבה ארצת הארץ לקיים את הבטחוותיה לקרקע למשוחררים, ירד גנאל-בריגדיר לאי' הים כדי למסור את הבשורה. איש זקנה בשולי ההמון החלה לשיר את השיר הזה; כל ההמון הצלף אליה, מתנדד. והחיל בכח.

השיר השלישי הוא שיר הערש של המות שכל בני האדם מכירים – "התנדנד נמר, מרכיבה מתוקה" – שתיבותיו פותחות את סיפור חייו של "אלכסנדר קראמל". אחר כך ישנו שיר המים הרבים, "זרום, ירדן, זרום", מקהלה אדירה עם מקצבים מינוריים. הוא שירים רבים של הנמלט כמו זו הפותחת את "כנפי אטלנטה", והשיר המוכר יותר "היהתי מאzion". השיביעי הוא שיר הקץ וההתחלת – "אדוני, איזו קינה! כשהחוכבים יתחלו ליפול"; קטע ממנו מוצב לפני "שחר החירות". שיר הגישוש – "דרכי מעורפלת" – פותח את "משמעות הקידמה"; התשיעי הוא שיר הפרק הזה – "יעקב הנאנק, היום מפצע", – המנון של מאבק רווי תקווה. שיר המוות האחרון הוא שיר השירים – "חמקן", – שצמח מתוך "אמונת האבות".

ישנם שירים עם כושים אחרים המרשימים ומופיעים כמו אלו, כפי שניתן לראות בפרק השלישי, המשמי והתשעי; ואני בטוח שאחרים יכולו בקהלות לבצע בחירה על פי עקרונות מדעים יותר. ישנם גם שירים שנראים כרחוקים צעד אחד מהטיפוסים הפרימיטיביים יותר: ישנו הלקט דמי המבור, "ニיצוצות בהירם", שמשפט ממנו עומד בראש "הଘורה השחורה"; מזמור הפסחא, "אבק, אבק ואפר"; הקינה, "אמי המרייה והלכה הביתה"; ואוטו פרץ מלודיה המרחק מעל "פטירת הבכור" – "אני מקווה שאמי תהיה שם באותו עולםיפה במרומיים".

אלו מייצגים צעד שלישי בהתפתחות שיר העדים, שבו "תוכלו לקבור אותי במצרים" הוא הראשון, ושירים כמו "צעד קידמה" (פרק שני) ו"חמקן" הם השני. הראשון הוא מזיקה אפריקאית, השני אפרו-אמריקאית, בעוד השלישי הוא מזיקה כושית עם המזיקה שנשמעה בארץ הממצואת. התוצאה היא עדין כושית באופן מובהק ושיטת המיזוג מקורית, אך האלמנטים הם גם כושים וגם קווקזים. ניתן ל选取 רחוק יותר ולמצוא צעד רביעי בהתפתחות זו, שבו שירי אירופה הלבנה הושפעו באופן מובהק משירים העדים או שילבו משפטים של מלודיה כושית, כמו "נהר סואני" ו"ג'ון השטור הזקן". זה לצד זה עם הצמיחה הלווי גם ההשלשות והחיקויים – שירי ה"מינסטרל" הכוויים, רבים ממזמוריו ה"גוספל", וכמה משירים ה"קו" העכשוויים – מסה של מזיקה שבה הטירון עלול בקהלות לשבור את דרכו ולעולם לא למצוא את המלודיות הכוויות האמיתיות.

בשירים אלו, אמרתי, דבר העד אל העולם. מסר זה הוא מטבעו עטוֹף וחצי-רהוט. מילים ומזיקה איבדו זה את זה ומשפטים חדשניים וריקים של תיאולוגיה המבנת במעומעם תפסו את מקומ הרגש הישן. מדי פעם אנו קולטים מילה מוזרה של שפה לא ידועה, כמו ה"מי האידי", המופיע כנהר הממות; לעיתים קרובות יותר מילים קלות או חרוזים פשוטים מצורפים למזיקה בעלת מתיקות יצאת דופן. שירים חילוניים טהורם הם מעטים במספר, בחלוקתם משומש שרבים מהם הפכו למזמורים על ידי שינוי מילים, בחלוקתם משומש שהחגיגות נשמעו רק לעיתים נדירות על ידי הזר, והמזיקה נתפסה פחות. כמעט בכל השירים, עם זאת, המזיקה היא עצובה במובאה. עשרה שירי המופת שהזכרתי מספרים במיליה ובמזיקה על צרה וגלוות, על מאבק והסתתרות; הם מגששים לעבר כוח בלתי נראה כלשהו ונאנחים למנוחה בסוף הדרך.

המילים שנותרו לנו אינן חסרות עניין, וכשהן מנוקות מסיגים ברורים, הן מסתירות הרבה שירה ומשמעותית מתחת לטיולוגיה מוסכמת וקסטזה חסרת משמעות. כמו כל עם פרימיטיבי, העבד עדכ' קרוב לב הטבע. החים הי"ם גועש ומתגלגל" כמו האוקיינוס האטלנטי החום של איי הים; ה"שמה" הייתה ביתו של אלוהים, וה"עמק הבודד" הוביל לדרכ' החים. "החוּרָף יסְתִּים בְּקָרְבָּן" היה תיאור החים והמוות עבר דמיון טרופי. סופות הרעמים הפראיות והפתאומיות של הדром עוררו יראה והרשמי את הקשיים – לעתים הרעם נראה להם "מתאבל", לעתים סמכות:

"אדוני קורא לי,"

הוא קורא לי ברעם,

החצורה משמעה זאת בנשמתי".

העמל המונוטוני והחשיפה לאיתני הטבע מציריים במילאים רבים. ניתן לראות את החורשים בתלם החם והלה, שרירים:

"אין גשם שירטיב אתכם,

אין שימוש שתשרוף אתכם,

הוא, התקדם, המאמין,

אני רוצה לлечת הביתה".

האיש הזקן השפוף והכפוף קורא, בקיינה מושולשת:

"הוא אלוהים, שמור עלי לבל אשקלע,"

והוא נזף בשטן הספק היכל ללחוש:

"ישוע מת ואלוהים הלך ממש".

ובכל זאת רעב הנשמה נמצא שם, חוסר המנוחה של הפרא, קינת הנודד, והתלונה מובעת במשפט קטן אחד: "הלוואי שהייתי יכול לשבת ולנוח".

על המכחות הפנימיות של העבדים וחיסיהם זה עם זה העיבה תמיד אל היראה, כך שאנו זוכים רק להצאות פה ושם, וגם אצלם, להשماتות ושתיקות רהוטות. על אם ילד שרים, אך לעיתים נדירות על אב; נמלט ונודד עיף קוראים לרחמים וחיבת, אך יש מעט מאוד חיזור וחתונה; הסלעים וההרים מוכרים היטב, אך הבית אינו מוכר. מיזוג מוזר של אהבה וחוסר אונים שර דרך הפזמון החוזר:

"שם אני הזקנה,

נאבקת בגבעה זמן כה רב;

הגיע הזמן שתחצה לצד השני,

תגיע הביתה בקרוב".

במקום אחר עולה הקריאה של "חסר האם" וה"פרידה, פרידה, ילדי היחיד".

שירי אהבה הם נדרים ומתחלקיים לשתי קטגוריות – הקליילים והשטותיים, והעצוביים. על אהבה עמוקה מוצלחת ישנה שתיקה מבורת רעות, ובאחד העתיקים שבשירים אלו ישנו עומק של היסטוריה ומשמעות: "אתה לא תגעגע אליו כשלך?" אישชาורה אמרה על השיר, "אי אפשר לשיר אותו בלי לב מלא ורוח מוטרדת". אותו קול שר כאן שר בשיר העם הגרמני, "עכשוי אני הולך אל המעיין, אך לא אשתה". מהሞות הראה הכווי מעט פחד, אלא דבר עליון בטבעיות ואף בחיבת בעל מעבר פשוט של המים, אולי – מי יודע? – חזרה לירוטיו העתיקיםשוב. ימים מאוחרים יותר שינו את הפטלים שלו, ובין האבק והלכלוך שר העמל:

"אבק, אבק ואפר, עופו מעל קברי,

אר האדון ישא את נשמתו הביתה".

הדברים שנשאלו בבירור מהעולם הסובב עוברים שינוי אופייני כשהם נכנסים לפ' העבד. במיוחד במקרה משפטי מהtenant". בכி, בת ציון השבואה" הופך באופן מוזר ל"ציון, בכי בנמיכות", והאופנים של יחזקאל מסתובבים לכל עבר בחולם המיסטי של העבד, עד שהוא אומר: "יש גLEGAL קtan שמסתובב בתוך לבי".

כמו בימי קדם, מילות המזמורים הללו אולתרו על ידי פיטן מוביל בכת הדתית. נסיבות ההתאසות, עם זאת, המקובל של השירים והמגבלות של המחשבה המותרת, הגבילו את השירה לרוח לשורות בודדות או כפולות, והן רק לעיתים רחוקות התרחבו לבטים מרובעים או לסתורים ארוכים יותר, אם כי ישנים כמה דוגמאות למאיצים מתמשכים, בעיקר עיבודים של התנ"ר. שלוש סדרות קצורות של פסוקים משכו אותן תמיד – האחת שעומדת בראש פרק זה, שעל שורה אחת ממנה אמר תומאס ונטוורת' הייגנסון בצדק, "mundum, car nema li, Maz shahad chay osbel leRashona, la hoveha kmitato haainosofit l'shalom baofen krouv leb yoter". השניה: והשלישית הן תיאורים של יום הדין האחרון – האחת לאחר מכן אחר, עם כמה עקבות של השפה חיצונית:

"הו, הכוכבים ביסודות נופלים,

והלבנה מטפפת והופכת לדם,

והפדיים של ה' חוזרים אל אלוהים,

ברוך שם ה'.

והשניה, תמונה מוקדמת וbijitiat יותר מארצות החוף הנמוכות:

"מיכאל, גורר את הסירה לחוף,

از תשמעו את השופר שהם תוקעים בו,

از תשמעו את קול החצוצרה,

חצוצרה נשמעת בכל העולם,

חצוצרה נשמעת לעשר ולענין,

חצוצרה נשמעה את הג'וביל,

חצוצרה נשמעת עבורך ועboro'".

דרך כל היגון של שירי היגון נשמת תקווה – אמונה בצדקה הסופי של הדברים. המקצבים המינוריים של הייאוש משתנים לעיתים קרובות לניצחון וביחסן רגוע. לעיתים זו אמונה בחיים, לעיתים אמונה במות, לעיתים ביחסן בצדקה ללא גבול בעולם יפה כלשהו מעבר. אך תהא אשר תהא, המשמעות תמיד ברורה: שאיפעם, אי שם,

בני אדם ישבטו בני אדם על פי נשמתם ולא על פי עורם. האם תקוות צו מוצדקת? האם שירי היגון שרים אמת?

ההנחה ההלכת ומטעצת בדממה בדיין זה היא שתקופת המבחן של הגזעים חלפה, וכי הגזעים הנחשלים של ימינו הם בעלי חוסר עיליות מוכחה ואין ראויהם להצלחה. הנחה שכזו היא יירוטם של עמים חסרי יראת כבוד כלפי הזמן ובוראים במעשי בני האדם. לפני אלף שנים, הנחה צו, שהיתה אפשרית בקלות, הייתה מקשה על הטוטוני להוכיח את זכותו לחים. לפני אלפיים שנה, דוגמויות צו, שהיתה מתאפשרת בברכה, הייתה מבטלת בבוז את הרעיון שגזעים בהירים יובילו אי פעם את התרבות. הידע הסוציאולוגי כה לא מאורגן באופן מצער, עד שימושו הקידמה, משמעות "המair" וה"איטי" בעשייה האנושית, ובגולות היכולת האנושית לשלהות, הם ספינקסים עטופי צעיף וחסרי מענה על גדות המדע. מדוע שר איסכליוס אלפיים שנה לפני שייקספיר נולד? מדוע שגאה התרבות באירופה, והבהבה, להטה ומתה באפריקה? כל עוד העולם עומד אילם בהכנה מול שאלות אלו, האם תכרייז אומה זו על ברותה ועל דעתיה הקדמות הטמאות על ידי שלילת חופש ההזדמנויות מלאו שהביאו את שירי היגון אל מושבי הכוח?

ארצכם? כיצד הפכה לשיכם? לפני שנחתו ה"צלינים" אנחנו היינו כאן. כאן הבאנו את שלוש מתנותינו וARBENNO OTONI B'SHLAM: מתנה של סיפור ושר – מלודיה רכה ומרטיטה בארץ חסורת הרמוני וצליל; מתנתה הצעיה והכוח הפיזי כדי להזוף את השממה, לכבות את האדמה ולהניח את היסודות לאימפריה כלכלית אדריה זו, מאותים שנה מוקדם יותר מכפי שידיכם החלשות היו יכולות לעשות זאת; השילשית, מתנת הרוח. שבינו התרבות ההיסטורית הארץ במשך שלוש מאות שנים; מלבד האומה קראנו לכל מה שהיא טוב ביותר כדי לחונק ולהכנייע את כל מה שהיא גרווע ביוטר; אש ודם, תפילה וקורבן, שטוו בנחשלים על פני העם הזה, והם מצאו שלום רק במצחחות של אלוהי הצדקה. ומתנת הרוח שלנו לא הייתה פסיבית בלבד. באופן פעיל שזרנו את עצמנו בשתי וערב של אומה זו – נלחמו בקרבותיהם, חילקו ביגונם, ערבענו את דמנן בדים, ודור אחר דור הפטרכנו בעם עקשן וחסר דאגה שלא יבוז לצדק, לחסוד ולאמת, פן תוכה האומה בקהלת. שירנו, עמלנו, עלייצתנו ואזהרתנו ניתנו לאומה זו באחוות דמים. האם מתנות אלו אין ראויות לנtinyה? האם אין זה عمل ומואב? האם אמריקה הייתה אמריקה ללא עמה הכספי?

כך גם התקווה ששרה בשירי אבותי מושרת היטב. אם אי שם בתוך הסחרור והתווא ובוהו של הדברים שוכן הטוב הנצח, רחום אך סמכותי, אדי בבוא העת ובשעתו הטובה הוא יקרע את הצעיף והכלואים יצאו לחופשי. חופשיים, חופשיים כקרני המשם המטפפות בבורך אל תוך חלונותי הגבויים, חופשיים כקולות הצערדים והרעננים שם למטה הנובעים אליו ממחלות הלבנים והטיח – גאים בשיר, גdotsים בחים, טרבל רוטט ובס עמוק. ילא, ילא, הקטנים, שרים אל השם, וקר הם שרים:

"הו, יעקב נאבק, היום מפציע,

אני לא אニー לך ללקת עד שתברכני".

וונוטע חוגר את מותני, ומפנה פניו אל עבר הבוקר, ויוצא לדרכו.

אחרית דבר

שמע את קרייאתי, אלהים הקורא; תא שספריך זה לא יפול כנפל אל שממת העולם. הלואו שינבטו מעלי הדפים הללו, רחום וחנן, עוד מחשבה ומעשה שכול כדי ל凱ור את הקציר המופלא. תא שאוזני של עם אשם תצלינה מן האמת, ושבעים מיליוןים יאנחו לצדקה המרוממת גוים, ביום קודר זה שבו אחווות אדם היא לעג ומלכודת. קר, בשעתך הטובה, יתר ההיגיון האינטימי את הסבר, והסימנים העקומיים הללו על עלה שבריר לא יהיה אכן

הסוף

*** סוף האלקטרוני של פרויקט גוטנברג: נסמותיהם של בני העם השחור ***

תקציר רישיון פרויקט גוטנברג (Project Gutenberg)

מהדורות מעודכנות יחליפו את הקודמות.

יצירת העבודות מהדורות מודפסות שאין זכויות היוצרים של ארה"ב פירושה שאיש אינו מחזיק בזכויות יוצרים על עבודות אלו בארץ הארץ. לכן, הקרן (ואתפם!) יכולים להעתיק ולהפיץ אותן בארץ הארץ ללא רשות ולא תשלום תמוגדים. ככלים מיוחדים חלים על העתקה והפיצה של עבודות אלקטרוניות של פרויקט גוטנברג כדי להגן על המושג והסימן המסחרי של הפרויקט.

עיקרי הרישיון המלא:

- תנאי שימוש:** בקריאת או שימוש ביצירה זו, אתם מסכימים לכל תנאי הרישיון. אם איןכם מסכימים,
 - עליכם להפסיק את השימוש ולהשמיד את העותקים שברשותכם.
- סימן מסחרי:** "Project Gutenberg" הוא סימן מסחרי רשום. השימוש בו מוגבל לאלו המסכנים לתנאי הרישיון.
- זכויות יוצרים:** רוב היצירות באוסף הן בנחלת הכלל (Public Domain) בארץ"ב. אם אתם נמצאים בארץ"ב, איןנו טוענים לזכות למנוע מכם להעתיק, להפיץ או ליצור עבודות נגזרות, כל עוד הוסרו ההתייחסויות לפרויקט גוטנברג.
- חוקים מקומיים:** אם אתם מחוץ לארה"ב, עליכם לבדוק את חוקי זכויות היוצרים במדינתכם לפני הורדה או הפיצה של היצירה.
- הפצה בתשלומים:** מותר לגבות תשלומים עבור עותקים רק תחת תנאים מסוימים, הכוללים תשלום תמוגדים של 20% מהרווח הגלומי לפחות הארכיוון הספרותי של פרויקט גוטנברג.
- הגבלות האחריות:** היצירה מסופקת "כפי שהיא" (IS-A). הקרן והמתנדבים אינם אחראים לנזקים, שגיאות בטקסט, וירוסים או פגמים אחרים, למעט זכות מוגבלת להחלפה או החזר כספי תוך 90 ימים במקרה של פגם.
- תרומות:** פרויקט גוטנברג תלוי בתמיכת הציבור ובתרומות כדי להמשיך בפעילותו להנגשת יצירות בנחלת הכלל בפורמט דיגיטלי ללא עלות.

אודות הקרן:

קרן הארכיוון הספרותי של פרויקט גוטנברג היא מלכ"ר (ארגון ללא מטרת רווח) הממוקם במיסיסיפי ובמדינת יוטה, ארה"ב. למידע נוסף, ליצירת קשר או למטען תרומות, ניתן לבקר באתר:
www.gutenberg.org/donate

אחרית דבר

שמע את קרייתי, אלוהים הקורא; תא שספר זה לא ייפול כנפל אל שטח העולם. הלוואי שניבטו מעלי הדפים הללו, רחום וחנן, עוז מחשבה ומעשה שקול כדי לקצור את הקציר המופלא. תא שוזני של עם אשם תצלנה מן האמת, ושבעים מיליון יאנחו לצדקתו המרוממת גוים, ביום קודר זה שבו אחوات אדם היא לעג ומלאות. קר, בשערת הטובה, יתר ההיגיון האינטובי את הסבר, והסימנים העקומיים הללו על עלה שבירי לא יהיו אכן

הסוף

*** סוף הספר האלקטרוני של פרויקט גוטנברג; נשמותיהם של בני העם השחור ***

תקציר רישיון פרויקט גוטנברג (Project Gutenberg)

מהדורות מעודכנות יחליפו את הקודמות.

יצירת העבודות ממהדורות מודפסות שאין מגנות על פי חוקי זכויות היוצרים של ארחה"ב פירושה שאיש אין מהזק בזכויות יוצרים על עבודות אלו בארץ הארץ. לכן, הקרן (ואתם!) יכולים להעתיק ולהפיץ אותן בארץ הארץ ללא רשות ולא תשלום תמלוגים. ככלים מיוחדים חלים על העתקה והפצה של עבודות אלקטронיות של פרויקט גוטנברג כדי להגן על המושג והסימן המסחרי של הפרויקט.

עיקרי הרישון המלא:

1. **תנאי שימוש:** בקריאה או שימוש ביצירה זו, אתם מסכימים לכל תנאי הרישון. אם איןכם מסכימים,
 - עליכם להפסיק את השימוש ולהשמיד את העותקים שברשותכם.
2. **סימן מסחרי:** "Project Gutenberg" הוא סימן מסחרי רשום. השימוש בו מוגבל לאלו המסכנים לתנאי הרישון.
3. **זכויות יוצרים:** רוב היצירות באוסף הן בנחלת הכלל (Public Domain) בארחה"ב. אם אתם נמצאים בארחה"ב, איןנו טוענים לךות למן מכמ להעתיק, להפיץ או ליצור עבודות נגזרות, כל עוד הוסרו ההתייחסויות לפרויקט גוטנברג.
4. **חוקים מקומיים:** אם אתם מחוץ לארחה"ב, עליכם לבדוק את חוקי זכויות היוצרים במדינתכם לפני הורדה או הפצה של היצירה.
5. **הפצה בתשלומים:** מותר לגבות תשלים עבור עותקים רק תחת תנאים מסוימים, הכוללים תשלום תמלוגים של 20% מהרווח הגלומי לקרן הארכיו הספרותי של פרויקט גוטנברג.
6. **הגבלת אחריות:** היצירה מסופקת "כפי שהיא" (IS-IS). הקרן והמתנדבים אינם אחראים לנזקים, שגיאות בטקסט, וירוסים או פגמים אחרים, למעט זכות מוגבלת להחלפה או החזר כספי תוך 90 ימים במקרה של פגם.
7. **תרומות:** פרויקט גוטנברג תלוי בתמיכה הציבור ובתרומות כדי להמשיך בפעילותו להנגשת יצירות בנחלת הכלל בפורמט דיגיטלי ללא עלות.

אודות הקרן:

קרן הארכיו הספרותי של פרויקט גוטנברג היא מל"ר (ארגון ללא מטרת רווח) הממוקם במיסיסיפי ובמדינת יוטה, ארחה"ב. למידע נוסף, ליצירת קשר או למטען תרומות, ניתן לבקר באתר:
www.gutenberg.org/donate

